 <autor> CONSTANTIN POPESCU <titlu> Mesteci şi respiri mai uşor...<titlu> roman CONSTANTIN POPESCU s-a născut la 15 decembrie 1973 în Bucureşti. A absolvit, în 1992, Liceul „I.L. Caragiale" din capitală (clasa de filologie) şi în 1998 Facultatea de Limbi şi Literaturi străine din acelaşi oraş. A fost profesor de limba spaniolă la Liceul „Miguel de Cervantes y Saavedra" din Bucureşti între anii 1994 şi 1996. în prezent este traducător, în anul 2002 a debutat în revista „România Literară".

<autor> CONSTANTIN POPESCU <titlu> Mesteci şi respiri mai uşor...

roman Ediţia a doua Cuvânt înainte de Bogdan Ghiu Cartea Românească 2003

Coperta: Dragoş Popescu Foto: Mihai Mălaimare jr.

Cartea Românească, 2003 ISBN 973-23-0024-8 <titlu> In sfârşit, Romanul!<titlu> Când am citit - entuziasmat, cu sufletul la gură, râzând- plângând - romanul, atenţie, de debut al tânărului Constantin Popescu, Mesteci şi respiri mai uşor, în centrul Capitalei rula Occident, filmul la fel de tânărului Cristian Mungiu. Şi mi-am zis: e un semn, în sfârşit se mişcă, artistic, ceva şi în România.

Ceva, în sfârşit, grav, decisiv şi mai ales nou, pe măsura momentului, se urneşte.

în „stupidul secol" al XlX-lea, marea presă (incipientă), proza (marele realism) şi filosofia politică au trăit un moment de aur, mergând mână în mână pentru a descifra şi a încerca, de fapt, să dea chip şi glas, să reprezinte (nepolitic, contrapolitic) ireprezentabilul unei noi societăţi. Astăzi, la noi, tot după un moment revoluţionar, presa ecranează pădurea în dosul copacilor, irealizând şi mai mult irealitatea românească, iar gândirea politică încă silabiseşte scolastic, ancilar.

încep însă, iată, să apară filme ale prezentului nostru orb.

începem să ne vedem şi să ne auzim, să căpătăm, în toiul zgomotului mut şi al furiei neputincioase, chip şi glas.

Şi, iată, apare acum şi Romanul, unul deopotrivă torturant şi extatic, al prezentului nostru stătut, disperat, băşcălios, melancolic, patetic, sfâşiat şi blocat. Istoria lipsei noastre de istorie. Un poem şi o comedie, aşa cum este - atunci când este - orice roman adevărat.

într-un spaţiu narativ pregătit, dar nedefinitivat, de Stelian Tănase şi Radu Aldulescu, romanul lui Constantin Popescu înalţă un monument realităţii româneşti de după 1989. Dacă lucrurile - măcar în plan simbolic, cultural - s-ar lega, ar face, cât de cât, sistem, dacă societatea românească ar reîncepe să devină organică şi organizată, acest roman, mai mult decât o capodoperă, care nici ea nu-i departe („Suntem o ţară de metafizici, bă, de neînţeleşi, de ciorani şi emineşti..."), ar trebui să funcţioneze ca un cap de operă, ca un cap

de serie pentru o nouă generaţie a prozei româneşti. Pentru mine cel puţin, el dă semnalul noii proze româneşti, disperate, ironice şi revoltate, în genul ei cel mai problematic şi mai evanescent, dar care ar trebui, de fapt, să confere trăinicie şi cheag literaturii noastre, (re)stabilindu-i punţile atât cu marele public, cât şi cu lumea cea mare.

Mesteci şi respiri mai uşor este manifestul a ceea ce am putea numi generaţia de consum, adică a celor mai curând consumaţi (de i-realitatea României) decât consumatori. Totul, aici, se petrece oral, în limbaj şi stupoare: argotic, personajele vor şi să scape, să evadeze, dar şi să înţeleagă şi să rezolve. Se mai şi droghează, dar atunci fantasmează România, drogul suprem, visând cum să răpească ţara aceasta nefericită, s-o ducă la capătul lumii şi să-i facă vreo zece copiii: alt popor? Agonie aurorală.

în romanul lui Constantin Popescu, un Trainspotting românesc, românii sunt literatură, se „literaturizează" singuri. Prin paginile lui adie, energic, Celine, LIosa, Dos Passos, Kerouak, Au bont du souffle, Tarantino, Run, Lola, nm. Personajele îşi bântuie propriile vieţi.

Dislocată, se încheagă până la urmă şi povestea, i-story-a, care explodează scurt după ce se acumulase, asemeni Istoriei, undeva în afara personajelor, departe de ele, fără ele: o perfectă telenovelă-thriller tragică, stupidă, implacabilă, accelerată. Episoadele-secvenţe, păţaniile - adevărate tablouri - au structură, parcă, de banc stupid: umor şi disperare. Ironie obiectivă.

Structural cinematografic (de la Eisenstein, arta montajului, dar şi plonjeuri pneumatice ca la Wim Wenders), Mesteci şi respiri mai uşor este romanul României. L-am citit cu entuziasm, lăsându-mă torturat estetic de cumplita lui forţă emoţională.

Şi deja aştept. Cine începe atât de bine, atât de sus, cu atâta ambiţie şi naturaleţe, cu atâta putere de pătrundere, intuiţie şi capacitate, variată, de expresie este condamnat la capodoperă, condamnând o nouă literatură să se nască. Ne

aşteaptă, sper, amarnice romane. Torturat el însuşi, frământat, prizonier şi totodată stăpân al propriului univers, care este însăşi lumea aceasta a noastră (şi făcând-o, tocmai, să fie o lume), Constantin Popescu dă tonul marii proze, care dintotdeauna a fost a prezentului.

Neeliberându-ne de suferință, ci adâncind-o, fixând-o, Mesteci şi respiri mai uşor ne scoate în largul literaturii, realizând totodată performanța enormă a unei patetice - şi total neaşteptate - sinteze culturale între zbaterea metafizic-națională cioraniană şi optzecismul literar astfel încununat şi amplificat.

Bogdan Ghiu J'ai plus de souvenirs que si j'avais mille ans.

(...) Rien n'egale en longueur les boiteuses journees, Quand sous les lourds flocons des neigeuses annees L'ennui, fruit de la morne incuriosite, Prend les proportions de l'immortalite.

– Et des longs corbillards. sans tambours ni musique, Defilent lentement dans mon âme: l'Espoir.

Vaincu, pleure, et l'Angoisse atroce, despotique, Sur mon crane incline plante son drapeau noir.* ..Spleen”

CHARLES BAUDELAIRE - Les fleurs du mal * Am amintiri mai multe decât un milenar.

(...) Nimic nu-ntrece-amarul acelor zile şchioape / Când, sub ninsoarea vremii ce stă să ne îngroape, / Urâtul, rod al tristei, nepăsătoarei firi, / Ia-nfățişarea unei cumplite nemuriri.

(...) - Şi lungi şi nesfârşite convoaie mortuare / încet şi fără muzici prin suflet trec mereu; Speranța-nvinsă plânge; şi, rea, dominatoare, / înfige Spaima negrul ei steag în craniul meu. („Spleen" în Florile răului, trad. Al. Philippide, E.L.U., Bucureşti, 1967).

<titlu> DECI...<titlu> ...loveşti încet, fără să te grăbeşti, îți tremură mâinile, dar dacă reuşeşti să te abții, nu e nici o problemă, întâi cade, cu o bufnitură scurtă. Apoi, dacă mai mişcă - şi de obicei mai mişcă nițel - trebuie să faci în aşa fel încât să nu mai mişte. Cum? Nu ştiu, faci cumva, închizi ochii şi mai dai.

Dar atent, calculat, nu la întâmplare. Nimic nu este întâmplător, pricepi? Apoi vine partea cea mai grea. Nu îți mai răspunde nimeni, nu te mai aude nimeni, încerci să vorbeşti şi nu poți. Cuvintele ți-au înghețat printre măsele şi limba s-a topit, încerci să te mişti şi nu poți, încerci să dai din mâini sau cu brațele să faci cumva să ajungi la genunchii care tremură ca apucații şi să îi mişti, nu poți să alergi, asta e clar. Şi eşti singur. Nu-ți răspunde nimeni. Aşa că trebuie să poți. Respiri adânc şi te apleci către podea. Inima îți bate ca o nebună. Sunt clipele în care trebuie să faci totul mecanic, ordonat şi repede. Momentele pe care mai târziu

nu ți le vei mai aminti. Astea sunt clipele pe care te vei strădui din răsputeri să nu le uiți, dar pe care le vei uita cu siguranță.

Uită tot ce-ai citit, uită filmele, uită serialele şi nuvelele proaste, uită tot ce ştii. Uită. Pentru că nimic din toate astea nu este adevărat. Valabile rămân doar clipele. Faptul că există. Timpul se dilată şi se recompune la infinit din microsecundele astea nemişcate. Respirația o auzi ca pe un marfar care îți trece peste urechi atunci când tu eşti o furnică.

Şi începi să strângi, am spus repede! îndeasă totul în sacii pe care parcă nu îi mai poți ține în mâini. Degetele te dor, privirea nu te ascultă. Luptă-te să termini totul cât mai

10 repede. Viteză, viteză!! începi să gândeşti. Mai repede şi mai bine. Sau cel puțin aşa ți se pare. Căci, de fapt, în capul tău e o nebunie, îți tremură şi neuronii. Ți-e frică, asta e. Aşa se numeşte senzația. Frică. Trebuie să îți treacă prin cap repede ce ai de făcut în continuare. Unde pui torsul? Unde pui capul? Unde pui brațele? Ce faci cu picioarele? Dar cu sângele pe care abia acum îl observi că şiroieşte peste tot?

Cum ştergi? Când? Cu ce? Dar ai timp? Nu-i aşa că ai senzația că cineva stă la pândă după uşă? Te ascultă şi-ți simte respirația precipitată? Acum sună la poliție. Sau nu?

Totuşi... Să fim serioşi - alungi tu repede gândul ăsta fugar - şi începi să îți evaluezi situația. M-a văzut cineva? M-a auzit cineva? Nu era nimeni în spatele perdelei? Sau era?

Dar e noapte sau e zi? Dacă e zi, cât e ceasul? Sunt sau nu vecinii acasă? Abia acum îți aminteşti de silueta care a trecut pe lângă tine la etajul doi sau trei, căci nu-ți mai aminteşti exact. Te-a salutat? Sau ai salutat doar tu şi nu ți-a răspuns?

Sau ați trecut unul pe lângă celălalt fără să vă băgați în seamă? Sunt sau nu martori? Dar îți pasă? N-ai timp să te gândeşti la toate astea acum. Trebuie să te descotoroseşti de cadavru. Nu ăsta este cel mai grav lucru, ci faptul că după aceea trebuie să trăieşti cu senzația aia ca un gâdilat stupid, albastru-amărui în gât, cu inima cât un purice, că cineva, într-o zi, va da de urma ta. Febril, te grăbeşti să ştergi orice urmă, dar - în grabă - uiți poate lucruri importante. Fugi.

Alergi cu gențile în brațe şi te gândeşti aiurea. Scapi de ele şi apoi tot ce-ți mai trece prin cap este că trebuie să te ascunzi. Apoi te linişteşti pentru câteva clipe. Nu, nu-i adevărat. Trebuie să fii calm. Trebuie să te aduni şi să-ți aminteşti. Ce-ai uitat, unde ai greşit? Dar toate ți s-au şters din minte cu buretele. Teama e singura care nu a plecat nicăieri. Doar ea a mai rămas cu tine. Şi te va însoți mereu.

Uneori ai impresia că totul a trecut. Adormi şi doar în vis te mai gândeşti la asta. Ai coşmaruri şi te trezeşti transpirat, , răsufiând uşurat că nu a fost decât un vis. Apoi îți dai seama că, dimpotrivă, totul este cât se poate de adevărat. Şi vrei să-

ți aminteşti. Refaci cu ochii minții tot traseul. Ai uitat ceva? Ce? Nu reuşeşti să înțelegi. Este tocmai aşa cum îți spuneam. Ai uitat totul. Uiți, tot mai mult. Până dimineață 11 nu mai ştii nimic. Transpiri şi tremuri şi nu ştii nimic. Nu înțelegi. Şi ca în vis, nu poți să alergi şi nici nu poți să strigi.

Nu te mai poți mişca, ai limba umflată, nu poți râde, nu poți vorbi, nu poți nici măcar să plângi. Scoți nişte sunete înghesuite şi guturale, scârboase şi umede, care nu seamănă cu nimic. Eşti paralizat. Te gândeşti apoi, în liniştea care urmează, că poate, totuşi, dacă nimeni nu intervine, poate, doar poate, nimeni nu ştie. Nimeni nu află. Nimeni nu va afla. Atunci crezi că ai comis crima perfectă. Dar nu durează mult. Cineva, deodată, de nicăieri, dă glas remuşcărilor tale, temerilor tale, gurii tale uscate, ochilor tăi injectați. Şi te miri. Şi tremuri. Şi dacă eşti doar tu, te întrebi atunci, cine naiba sunt eu? Deci... cineva ştia totuşi. Dar cine? Cine sunt eu? Unde eşti tu? Cine ştia? Cum? Cine sunt eu, deci? Deci...

e un vis? Deci...

Grasu deschide ochii şi răsuflă greu, obosit, ca un taur lovit în moalele căpățânii.

Se uită la ceas. E trei şi treizeci şi trei de minute dimineața. Ce naiba?... Se ridică greoi şi se îndreaptă către balcon. Trage în piept aerul tare al dimineții în timp ce se scarpină somnoros pe piept, scormonind tot mai tare de parcă ar căuta ceva. Până la urmă, cine era ăla? Vise tâmpite.

Se duce la baie, bea apă de la chiuvetă, cu o sete de leşinat în deşert, apoi se întoarce în pat şi se foieşte vreo două ceasuri până să adoarmă. Apoi visează praştii şi femei, gândaci de Colorado şi femei, beri, vacanțe la Rio şi femei şi femei cu femei. Şi femei... o plajă şi femei... şi...

12 <titlu> IUBESC, DECI EXIŞTI...<titlu> ...marea... şi soarele ăla mare, rotund şi portocaliu, ridicându-se pe după valurile leneşe... şi păsările care-i treceau prin fața ochilor, la un metru sau doi de zborul său...

marea... culoarea ei albastră, albastră şi chiar verzuie pe alocuri, cu valuri mici şi mari, unduitoare şi spumoase, spărgându-se, fără grabă sau rost, pe nisipul cald al plajei...

vântul care-i mângâia chipul, mirosul scoicilor şi al algelor, mirosul firelor de nisip, spulberate blând de adierea şoptită a brizei... culoarea aurie a scoicilor umede, foşnetul leandrilor răsăriți printre stâncile rătăcite prin nisip... culoarea asfințitului, incertă... soarele nehotărât, de parcă n-ar vrea să apună... sunetul răsăritului, soarele scrâşnind din toate încheieturile, pentru a mai răsări o dată... şi iar şi iar... şi apoi liniştea... liniştea aia stridentă, gălăgioasă, acoperită doar de țipetele pescăruşilor gureşi, rotindu-se nedumeriți şi veseli în jurul unui punct imaginar deasupra apei... vârtejuri clocotitoare de nisip şi spumă amestecate într-un dans mecanic, aproape de locul unde urmele paşilor dispar, topite de valurile

uleioase... tăcerea meduzelor, plutind zâmbitoare pe valuri limpezi... peştii nostalgici şi musculiţele plictisite...

nisipul, care mângâie acum pieptul său în timp ce trece peste dunele azvârlite ici şi colo... plaja, plaja... da, plaja... ăsta era locul, aici.... aici trebuia să ajungă... aici ar fi vrut... da, da, aici... aici... şuieratul vântului, mai tare şi mai tare, acum, mai tare, mai repede şi mai repede... şi apoi liniştea... din nou liniştea aceea... păgână, aducătoare de nelinişti...

13 Faianţă deschide deodată ochii şi trage aer în piept, nedumerit, de parcă ar respira pentru prima dată în viaţă...

încearcă să se agaţe cu mâinile de o scară nevăzută, biciuind aerul haotic, gata să cadă de pe o piatră mare, undeva la o margine de prăpastie adâncă. Dă din picioare şi praful pe care i se pare că îl stârneşte îl îneacă şi mai tare, nu poate respira şi mişcă mâinile mai tare şi mai tare, gâfâind ca un apucat, în timp ce pătura îi zboară în lături şi degetele i se chircesc, convulsionate de un spasm violent, ca nişte crengi uscate, trosnind la fiecare adiere a vântului...

Bâiguie, printre dinţi... 24 de ani, 24 de ani... mai apuc 25?

Apoi se opreşte, cu ochii mari. Nu mai mişcă. Respiră greu, cu privirea fixă într-un punct anume, unde i se pare că vede păsări negre care îşi iau zborul, rând pe rând, pe fereastra întredeschisă a camerei, bulucindu-se care mai de care să iasă prima şi croncănind strâns şi înghesuit, auzindu-se, parcă, prin vată, înfundat, de necrezut, fâlfâind din aripi ca nişte fluturi mari şi negri care au băut toată noaptea whisky prost...

O noapte agitată îşi spune cuvântul, săpată parcă dinadins pe chipul său obosit. Ce naiba visase, unde era?

Locul acela şi-l închipuise de atâtea ori, îl văzuse cu ochii minţii, chiar şi treaz, încât ajunsese să-l cunoască în cele mai mici amănunte. O plajă cu fire de nisip auriu, cu scoici şi soare, pe deasupra cărora zbura, încercând să se agaţe ca înecatul de fiecare fir de iarbă, ciulin ori val... Să te agăţi de un val, cum naiba vine asta?

Se ridică în capul oaselor şi priveşte încet de jur împrejurul său, încercând să ghicească, prin lumina tremurătoare a asfinţitului mijit care străpunge liniştea încăperii, detaliile amestecate ale obiectelor. N-au contur, nu le văd bine, ce naiba? Inima îi bate să-i spargă pieptul şi o căldură mucegăită, ca un abur lipicios, îl îneacă. Clefăie, strâmbându-se şi încearcă să-şi amintească mai multe detalii ale nopţii precedente. Grasule, unde dracu' te-ai băgat? Cât O fi ceasul? Ce clisă am în gură, parcă am fumat rahat! Unde- Oi fi pus ţigările alea?

întinde mâna şi apucă pachetul de ţigări de la capul patului, îşi aprinde o ţigară şi trage cu sete fumul în piept,

14 -•tț suflându-l , apoi, puternic în sus şi făcând câteva rotocoale pe care le priveşte cu capul într-o parte, încercând să ghicească cu ce seamănă fiecare, după ce formele li se spulberă ca laptele vărsat într-o oală cu apă...

îşi aminteşte, cu siguranță, doza de cu seară. Bine amestecată, bine încălzită. Apoi... mare lucru nu îşi mai aminteşte. Oi fi adormit, dar aşa repede?

Deodată, în celălalt colț al camerei vede, pe după perdeaua care fâlfâie uşor, în dreptul uşii deschise a balconului, o siluetă care se fâțâie imperceptibil de colo-colo, adunând lucruri sau... ce naiba o fi făcând?...

– Iar ai venit?

15 <titlu> O POVESTE<titlu> Camera este undeva la ultimul etaj al unei clădiri. Nu e altceva decât o garsonieră cu ferestre imense şi terasă.

Oraşul se întinde plictisit la picioarele blocului înalt, pregătindu-se pentru o nouă seară agitată şi mahmură.

Silueta aranjează haine şi obiecte într-un geamantan...

Pe un perete, scrisă cu un marker negru, tronează ecuația Fermat-Shimura:

x" + y"= z”

...mâinile care strâng haine aleargă de la un guler la altul, de la o cămaşă la un tricou. Le împachetează frumos, calm, în ordine perfectă... Le aşază într-o valijoară de piele, micuță, dar curată... Faianță îl priveşte de parcă n-ar înțelege mai nimic, dar nici nu se nelinişteşte că individul nu-i răspunde. Continuă să vorbească la fel de încet, fără grabă.

– Ia ascultă, bă...Aseară am visat că mor. Am visat cum.

Pereții camerei par să se topească încet. Se aude un ceas care ticăie. Ecuația lui Drake, scrisă tot cu marker negru, zace mâzgălită pe alt perete:

R x FP x NE x FL x FI x FC x LN = N Puțin mai încolo, pe o coală de hârtie înrămată, sunt ultimele versuri din „Mr. Tambourine Man", a lui Bob Dylan:

„...And take me dissapearing / Through the smoke rings of my mind, / Down the foggy ruins of time, / Far past the frozen leafs, / The haunted, frightened trees, / Out to the windy beach, / Far from the twisted reach / Of crazy sorrow... / Yes, to dance beneath the diamond sky$$$,

16 / With one hand waving free, / Silhoueted by the sea, / Circled by the circus sands, / With all, memory and fate, / Driven deep beneath the waves... / Let me forget about today / Untill tomorrow... / Hey, Mr. Tambourine Mân, / Play a song for me! / I'm not sleepy and there is no place I'm going to. / Hey, Mr. Tambourine Mân, / Play a song for me, / In the jingled-jangled morning / I'll come following you...!”

Mâinile care aranjează în continuare haine în valiză...

Faianță înregistrează totul ca un aparat de fotografiat. Acum mâinile aşază în geamantănaş o cravată şi un ac de cravată, făcând o mică pauză de parcă n-ar şti ce să facă, să pună cravata sau nu... în sfârşit, silueta se sinchiseşte să-i răspundă:

– Şi? Ce credeai? Că o să trăieşti o veşnicie?

... pe un perete, policioare cu cărți aruncate alandala, într-o dezordine calculată, însă, aproape perfectă...

„Ulysses", a lui Joyce, „Alchimistul", a lui Coelho, „Idiotul", a lui Dostoievsky, o antologie Roa Bastos, „Sexus", a lui Miller, „Paradisul pierdut", a lui Milton, „Prometeu dezlănțuit", a lui Shelley, „Jurnalul adolescentului miop", a lui Eliade, „Colonia penitenciară", a lui Kafka, „Finnegan's Wake", a lui Joyce, „Lolita" lui Nabokov, „Cristo versus Arizona", a lui Cela, „Maestrul şi Margareta", a lui Bulgakov, „Turnul", a lui Yeats, „Opere Complete", Shakespeare, „Mon pays", a lui Cioran, „Imobilul nr. 13", a lui Bulgakov, o „Antologie filosofică", „Cartea de nisip", a lui Borges, „Autostrada sudului", a lui Cortâzar, „Procesul", a Iui Kafka, „Abaddon, Exterminatorul", a lui Sabato, „Un veac de singurătate", a lui Marquez, o Biblie, „Muntele vrăjit", a lui Mann, „Florile răului", a lui Baudelaire, „Mătuşa Iulia şi Condeierul", a lui Llosa...

Faianță îşi trage picioarele jos din pat, încet, fără grabă, uitându-se lung la ele ... picioare subțiri, de insectă. Parcă aş fi un pitic pe catalige. Trage un fum din țigară şi îi răspunde plictisit, cu o întrebare...

– Păi... tu la ce-mi mai eşti bun, atunci?

...pe un perete, harta României Mari, drapelul şi vulturul cruciat...

17 - Tu de aia crezi că sunt eu aici?

Faianță se uită la mâinile care aşază lucruri în geamantan.

Acum împăturesc o cămaşă, atent, la dungă. O aşază încet, fără grabă, peste cravată. Apoi îndeasă lângă ea o cămaşă...

– Nu, nu...răspunde-mi! La ce-mi mai eşti bun? Te-ntreb!

Sunt la fel ca toți ceilalți...

...pe un perete, din nou, un fragment literar, de data asta neînrămat: „...O and the sea the sea crimson sometimes like fire and the glorious sunsets and the figtrees in the Alameda gardens yes and all the little streets and pink and blue and yellow houses and the rosegardens and the jesaminc and geraniums and cactuses and Gibraltar as a girl where I was a Flower of the mountain yes when I put a rose in my hair like the Andalusian girls used or shall I wear a red yes and how he kissed me under the Moorish wall and I thought well as well him as another and then I asked him with my eyes to ask again yes and then he asked me would I yes to say yes my mountain flower and first I put my arms around him yes and drew him down to me so he could feel my breasts all perfume yes and his heart was going

like mad and yes I said yes I will Yes."* - Toți au un înger pe umărul drept... Merge alături... la bine şi la rău...

...mâinile acestea, nefireşti de albe şi de îngrijite, cu o manichiură care trădează o pedanterie exacerbată, continuă să aşeze lucruri în valiză. Acum pun, peste celelalte obiecte, o cutie cu aspirine, o papiotă, un set de ace de cusut şi o pereche de papuci de casă...

* ,.Oh şi marea şi mareea câteodată asemeni focului şi apusurile nemaipomenite şi smochinii din grădinile Alamedei da şi micile străzi şi case roz şi albastre şi galbene şi grădinile de trandafiri şi iasomia şi geranium şi cactuşii şi Gibraltarul ca o fată unde am fost o floare de munte da când mi-am pus un trandafir în păr ca fetele din Andaluzia sau să port o floare roşie da şi cum m-a sărutat la picioarele zidului maur şi m-am gândit ei mai bine el decât altul şi apoi l-am rugat din priviri să-mi mai ceară încă o dată da şi apoi m-a întrebat dacă aş vrea da să spun da floarea mea şi întâi mi-am pus mâinile în jurul lui da şi l-am tras în jos către mine ca să-mi poată simții sânii parfumați da şi inima-i bătea ca o nebună şi da am spus da vreau Da." (Trad.

autorului.) James Joyce - „Ulysses”

18 - Mai mult la bine... continuă Faianță, sentențios, ridicându-se încet de pe marginea patului...

Pe unul din pereții camerei este lipită o „fotografie”

computerizată a Căii Lactee. O săgeată indică un punct invizibil, lângă care se poate citi „Noi suntem aici". Faianță îşi plimbă privirea mai departe, încercând să îşi amintească unde naiba îi sunt papucii. Descoperă, apoi, un desen, o copie, în cărbune, pe patru coli de hârtie ordinară, format A4, lipite cu scoci una de cealaltă, după „Crucificarea" a lui Veit Stoss. Detaliu... scrie mic dedesubt. Individul vorbeşte iar:

– Eşti necugetat şi iute la- mânie... Nu vorbeşte sufletul... Vorbeşte mintea... mintea ta, aia rătăcită...

Pe alt perete, din nou o copie după o lucrare celebră:

„Călător pe marea norilor", a lui Caspar David Friedrich.

Faianță priveşte totul de parcă nu ar fi la el acasă, de parcă locurile nu le-ar mai recunoaşte şi ar râde de el, arătându-l cu degetul... Lângă copia după Friedrich, o fotografie micuță, artistică, a unui copac în mijlocul unui câmp.

Dedesubtul ei citim: „Singurătate". Pare să fie reproducerea unui afiş ori a unei vederi.

...mâinile aşază, în continuare, lucruri în valiză. Acum este vorba de un tub cu pastă de dinți şi o periuță. Mâinile le aşază la fel de gingaş ca şi pe celelalte... Silueta albă continuă, cu voce monotonă, blândă...

– Vrei să te duc înapoi, să-ți arăt paşii noştri? Sunt şi ai mei şi ai tăi, laolaltă. Nu te-am părăsit o clipă...

Ceasul continuă să ticăie. Faianță se îndreaptă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor în care a adormit, către biroul de lângă pat, în dreptul ferestrelor. Mari, luminoase.

Din tavan şi până în pardoseală, în dreptul lor sunt o mulțime de telescoape şi lunete, unele îndreptate către cer, altele către oraşul care se întinde magnific jos, la baza clădirii, ca la poalele unui munte, către orizont... Tot în dreptul geamului, un furnicar artificial, într-un fel de acvariu foarte subțire, pentru a putea fi observată cu claritate micuța colonie a inteligentelor insecte... un terrarium.

Din tavan atârnă, agățat la capătul unui arc lung şi subțire, un avion micuț şi bondoc, cu pilot cu tot, la fel de 19 bondoc. Pilotul poartă o caschetă de aviator cu ochelarii ataşați - model vechi - şi mustață pe oală. Faianță se aşază, fără grabă, la biroul aflat lângă ferestrele acestea uriaşe. Pe birou sunt un binoclu, Constituția României, tot felul de cărți, cărora Faianță nu le mai poate distinge titlurile din cauza întunericului gros din încăpere, caiete, pixuri, creioane, un atlas cu harta lumii, o hartă a oraşului şi un teanc de coli albe A4...

Faianță stinge țigara, dar n-o face conştiincios şi mucul contorsionat continuă să fumege în scrumieră...

...mâinile care pregătesc valiza... acum aşază un prosop frumos împăturit şi o pereche de şosete...

Faianță strânge din dinți şi scrâşnetul îi sună în capul gol de parcă o mie de cuie s-ar înfige deodată în tigva sa, plină de câlți şi rumeguş. Se încruntă şi îl întreabă iarăşi...

– Facem pariu că la greu, la greu rău de tot, ştii tu când... m-ai părăsit? Şi văd doar paşii mei? Că tu te-ai dus să bei o cafea? Mergem? Vrei? Du-mă!

...pereții camerei. O coală de hârtie, laminată, pe care e scris un fragment din Talmud:

„Fii atent la gândurile tale, / Pentru că ele vor fi cuvinte.

/ Fii atent la vorbele tale, / Pentru că ele vor fi fapte. / Fir atent la faptele tale, / Pentru că ele vor fi obiceiuri. / Fii atent la obiceiurile tale, / Pentru că ele vor fi caracterul tău. / Fii atent la caracterul tău, / Pentru că el va fi destinul tău."

Pe pereți, atârnă peste tot afişe ale unor filme celebre:

„Călăuza", „Sacrificiul", „Solaris", „Oglinda" şi „Andrei Rubliov", ale lui Tarkovsky, „Dueliştii", al lui Scott, „Do'des'ka'den", al lui Kurosawa, „Siberiada", al lui Mihalkov-Koncealovski, printre altele... Pe lângă ele, fotografii în care Faianță se recunoaşte în diferite momente ale vieții: cu părinții, zâmbitor, în costum, la petreceri cu prietenii ori în familie, pionier, cu coroniță în clasa întâi...

– Unde-i doar un rând de paşi... sunt ai mei paşii... - îi răspunde silueta.

Acum termină de aranjat lucrurile în valiză. Mai pune o pereche de ochelari de soare, o pijama, o pereche de pantaloni, un umeraş, un pix într-un toc, o cremă de mâini, Ecleziastul, un ceas şi un soi de cămaşă de noapte, foarte

20 lungă, albă, impecabilă, după ce o împătureşte cu deosebită grijă... Se aude scăpăratul unei brichete... Apoi, continuă...

– Acolo eu te-am cărat pe tine... Că ți-era mai greu...

Apoi, repetă, de parcă nu ar fi sigur că Faianță l-a auzit...

– Că ți-era mai greu...

Şi închide valiza. Faianță are ochii injectați şi în lacrimi. Este obosit. Fumează o țigară ceva mai groasă şi fără filtru, acum. Priveşte către uşa camerei. Individul pune mâna pe clanță. Faianță aude uşa deschizându-se ca ace de gheață care i se înfig în ochii care-i ard...

– Nu... vreau să-mi spui cum e acolo. Acolo sus. Tu ai fost şi ştii. Cum e raiul?

În cadrul uşii se conturează acum, foarte clar, cel care iese, cel cu care a tot vorbit. Un înger. Cu aripi mari şi albe, cu un soi de cămaşă albă, lungă, cu părul blond şi pielea albă ca laptele, cu ochi albaştri şi de o frumusețe nepământeană...

Are în mână valiza.

– Cum e? E o bibliotecă - îi răspunde îngerul...

– Minți... Nici măcar nu sunt vorbele tale... N-ai avut ce face? Te-ai plictisit şi ai mai citit de aici? - îi face Faianță semn către cărțile din biblioteca lui.

îngerul nu-i răspunde, închide uşa blând, după ce iese...

Pe tocul uşii, cu acelaşi marker negru, este scris: „Eli, eli...”

„Io oi fi scris? Când oi fi scris? Cine naiba eşti? Şi unde te duci? De ce pleci, amețitule?...”

Faianță plânge, îşi aminteşte, acum, privindu-şi brațul înțepat. Se masează pe braț, dar mâna parcă nu mai e a lui.

E doar un ciot de lemn, pe care încet, încearcă să şi-l amintească. „Ce dracului e cu mine, Doamne, iartă-mă?

Ce?...”

21 <titlu> MAHALAUA<titlu> E linişte. Singurele zgomote care sparg tăcerea sunt un grohăit de porc şi lătratul unui cîine care numai el ştie la cine latră.

Strada e plină de noroi, căci tocmai a plouat cu o seară înainte. De-o parte şi de alta a străzii, casele cu ogrăzile lor.

încep să cânte cocoşii... întâi doar unul, apoi tot mai mulți şi tot mai îndârjiți.

O cioară zboară încet pe deasupra mahalalei, privind mirată amestecul colorat şi mizerabil pe deasupra căruia trece...

Pe uliță începe şi forfota primelor ore ale dimineții; totul prinde viață, un furnicar de oameni se pune-n mişcare, într-o curte, o mamă îşi scoate copiii de urechi în bătătură, un țigan îşi scoate în poartă sculele de lustruit pantofii, câțiva

puradei ies pe o poartă urlând isterici, cu nişte ghiozdane ponosite în spinare. Bărbaţi de toate vârstele ies din curţi şi se îndreaptă fiecare spre locul său de muncă. Unii îşi iau la revedere de la soţii sau amante, alţii ies în fugă (pesemne aceştia sunt cei care ies de la amante) adunându-şi câte un lucru uitat pe ici, pe colo, pe lângă uşă (pus special acolo, ca nu cumva să-l uite la plecare) sau de prin curte (uitat sau aruncat acolo la venire, după-amiaza trecută), unii se mai ceartă, într-o curte o tânără adună şi aruncă tot felul de obiecte, care-i sunt la îndemână pe moment, într-un tânăr care iese furios din curte, îl urmăreşte până la poartă şi îl înjură plângând, plină de năduf - să fie mă-ta a dracii', aia care te-a născut, că nu te mai saturi, fir-ai al dracu' de

22 nenorocit - plânge şi urlă, furie şi jale mare; are o mină mototolită, îi curg mucii şi balele, e ciufulită... inspiră, mai degrabă, milă, probabil din cauza figurii de brută a celui care tocmai o părăseşte - proastă să fie aia care te-o mai primi vreodată în casa ei - plânsul o îneacă, face o pauză, dă, în hohot bocit, aerul afară din piept, inspiră, scuipă brusc şi violent, urlă, şi apoi, cu un ultim efort, mai bolboroseşte ceva, cu acelaşi năduf şi speranţă de împlinire a blestemului - nenorocitule... - se opreşte, trage, din nou, aer în piept, nimic n-o poate învinge, Ioana d'Arc, patetismul devine hilar: mucioasă, jegoasă, cu părul vâlvoi, eroina noastră vrea să devină „pozitivă" cu orice preţ, aşa că aruncă ultimele cuvinte cu un dispreţ total - lovi-te-ar boala, fir-ar mă-ta a dracu'-apoi izbucneşte, din nou. în plâns (o doare prea tare plecarea „nenorocitului") şi, cu ultimele forţe, se retrage în curte, trântind poarta... în curtea de alături, un moş cu mutră libidinoasă, destul de beat pentru ora asta, se hlizeşte la ei, peste gard, extrem de amuzat, fără să scoată nici un cuvânt, în mijlocul curţii are un patefon vechi, din a cărui pâlnie începe să se audă un hit la modă, probabil, cu o groază de ani în urmă (Jean Moscopol - „Numai tu ştii să săruţi"). Din curtea alăturată celei a bătrânului, un individ gras şi transpirat, care face ţuică într-un cazan de aramă aşezat drept în mijlocul curţii, aruncă cu un papuc peste gard (aşa cum o face de fiecare dată, de altfel, atunci când bătrânul ascultă, zâmbind melancolic, melodia asta), încercând să nimerească patefonul şi strigând la bătrân - bă, nasolule... (fluieră printre dinţi) alo, băi, n-auzi?... lasă, bă, dracii', hărăbaia mai încet, 'tit-i mâneta-n cur... 'vă muma-n cur... (nu se ştie exact pe cine înjură, cert este că e iritat rău, sufocat de melodia asta miorlăită ca şi de graseiatul de Moscopol). în timp ce se-ntoarce la cazanul lui (individul obez şi desculţ e mai beat decât moşul) are, deodată, o răbufnire nervoasă (o întrebare chinuitoare trebuie că îl macină de mult, având în vedere faptul că ascultă melodia asta în fiecare dimineaţă), aşa că, întorcându-se pe jumătate către gardul bătrânului, ţipă (mai mult pentru sine, jalnică întrebare retorică) - ...şi cine dracu' ştie să sărute?...ăăă, pă cine, adică...să... - nu reuşeşte să termine întrebarea (ar avea vreun rost?).

23 într-o curte, un bărbat, la bustul gol, se bărbiereşte. E vară şi cald. Mormăie, din când în când, „vin ploile", privind cerul, în altă curte o femeie spală rufe într-o copaie... O căruță cu fier vechi trasă de-o gloabă şi mânată de un țigan ciufulit... biciclişti, găini, câini, nebunia mahalalei prinde contur, mizerie, o forfotă permanentă...

Nu sunt copaci (or fi fost cândva, dar a trebuit să fie tăiați toți - iarna e frig şi bani de lemne de unde? Cioturi răsărite ici şi colo amintesc de niscai copaci, amintesc de-o margine de oraş îmbătător de frumoasă, înverzită, amintesc de-un loc plăcut şi vesel, voios şi plin de viață), noroiul e până la glezne... Oamenii sunt resemnați, dar veseli. O masă imensă de oameni se mişcă, trăieşte în bălțile şi noroaiele astea, „sunt ale noastre, dă-le dracu'", par să spună, „ne-am obişnuit cu ele, le iubim"... pasărea zboară, lent, mai sus şi din mişcarea ei ascendentă surprinde furnicarul acesta ciudat din mahala, un fel de bâlci, în care totul se întâmplă ameţitor de repede: palme, înjurături, scuipături, urlete, râsete, țipete, planşete... Roma lui Ettore Scola...

Pasărea se aşază, croncănind, pe o creangă scorojită şi se odihneşte, preț de câteva ceasuri... „Oamenii au fost întotdeauna nişte ciudați. N-am să-i înțeleg niciodată...”

După un timp, gloata a dispărut... e douăsprezece, se apropie ora mesei. Noaptea a plouat şi dacă dimineață stătea, din nou, să plouă, acum un soare puternic, insolent şi năbădăios spulberă zahărul unei zile care abia începe, noroiul s-a zvântat, strada e plină de copii care aleargă, bat mingea sau joacă țurca prin praf. Locul e plin de glasurile lor. Câinii aleargă în jurul lor, cu limba scoasă, parcă zâmbind veseli. Câteva femei cară găleți cu apă de la o cişmea, sporovăind în timp ce se îndreaptă către curțile lor.

Bătrânii şi-au scos scaunele pe la porți, stau la soare şi scrutează cu privirea toată strada, dintr-un capăt în altul. Cei mai tineri, dintre cei care nu s-au dus la slujbe din diverse motive, stau la un pahar de vorbă. Alții joacă table, la bustul gol, ori prin curți, ori pe la porți şi glasurile lor se amestecă cu ale copiilor, ducându-se până departe, pierzându-se prin mahala (şase-şase... am mai făcut o linie... vezi că iar o iei în mână... bă, 'tu-i ceaunu' mă-sii, cum faci, mă, dă le iei

24 mereu pă toate, dormi cu mâna în rahat... bă, are unii, auzi, un noroc... eh, noroc, asta-i ştiință, neică...ete, scârț, ştiință...), în altă curte câțiva tuciurii se pregătesc de-un barbut. Unul dintre ei îi arde o palmă după ceafă unui pici mucios, strigându-i „Lemeneşte, mă!” şi copilul scuipă în palme şi începe să bătucească pământul pentru o partidă nouă.

Femeile au ieşit şi ele pe la porți, mai mult, însă, ca să vadă nunta ,,lu' Marinică a lu' nebunu'", un țigan burtos şi chior, cu casa mai spre colțul străzii... Un nebun, spaima mahalalei, bețiv notoriu în timpul liber, cuțitar, fustangiu,

scandalagiu, aflat de la cinci ani în evidența poliției (omorâse toți porcii vecinilor, căci avea de mic plăcerea să dea cu cuțitul; lumea venise la taică-său ca să le dea banii pe porci, iar el, beat, omorâse vreo trei inşi în scandalul care se iscase - de aceea îi zicea lumea „a lu' nebunu'", mai ales că tată-său murise, nebun, în puşcărie). Marinică, aflat la a doua nevastă, respectă întru-totul tradiția, adică nuntă mare, nebunie multă, lăutari, invitați - o droaie - puradei îmbrăcați frumos, de fapt toți sunt îmbrăcați excesiv de bine, în culori țipătoare, îmbrăcați bine, aşa cum se îmbracă tot țiganul de sărbătoare. Alaiul iese din bătătură până în mijlocul uliței, chiote şi strigăte însoțesc nuntaşii în acest mini peregrinaj de la mese până-n stradă, culminând cu dansul miresei, acolo, în praf, ca să-l vadă tot „carteru"'. Pasărea zboară mai departe, peste nuntaşii care chiuie, îndreptându-se către capătul mahalalei, deasupra unui talcioc, privind uimită vânzoleala târgului în care se vând de toate, de la pixuri şi acadele până la maşini şi țoale. La un moment dat, aproape de capătul târgului, încep să se audă nişte țipete, o ceartă, între un grup de țigani şi nişte polițişti (sokeres, meseriaşule... bă, Oacă, nu te-am rugat io să nu mai faci prostii, mă?... da' e ceas u' meu, trăiască familia mea... bă, ăsta-i ceas scump, mă, tu nu ştii nici ce pantofi ai, bă...

ceasul meu elvețian, dom ' plotonier... nici să citeşti nu ştii, bă... ie „niche", ia mâna dă pe mine...şefule... bă... nu trage dă cămaşă...). Puțin mai încolo, câteva paraşute încearcă să îmbie potențiali clienți, în timp ce doi-trei polițişti, scuipând semințe, comentează, şmecheri (...băgați mâna la punguța 25 cu d-ale gurii, '(i ale dracu' de boarfe...; se aude, încet, o melodie veche a lui Mr. Monty du Petit Casino: „Sur le bord du trotoire", doar pentru câteva clipe)... Pasărea se ridică, din nou, planând deasupra târgului... nebunia asta absolută, bazar fără început şi fără de sfârşit, copleşitoare senzație de loc aflat niciunde, la capăt de lume, absolut uitat... Pasărea trece de târg, soarele îşi schimbă poziția pe cerul acum puțin mai încărcat de nori... oraşul ...îl priveşte fără să-l judece... o maternitate - copii care plâng, ca într-o orchestră de îngeraşi care interpretează Tannhauser...

pasărea se află acum deasupra unui cimitir (de undeva, dintr-o curte aflată în apropiere se aude, abia şoptit, „Mai vino seara pe la noi, Ioneleee, draagă!"), apoi, deodată, se face linişte, o linişte absolută, păgână, aducătoare de nelinişti...

Vrăbiile, guguştiucii, şuieratul vântului, vocile oraşului, toate tac, se estompează, dispar cu totul... începe ploaia...

Noapte ploioasă de vară. Undeva, într-un cartier, răpăiala de scurtă durată se abate în stropi mari asupra blocurilor, monotone, cenuşii şi triste. Pasărea se aşază pe o antenă, ciufulindu-şi penele cu ciocul. Jos, în părculețul dintre blocuri, o siluetă pare să caute ceva, febril, cu o lanternă ori un felinar, printre boscheți şi leagănele ruginite.

Ora este destul de înaintată. O singură lumină rezistă aprinsă. , undeva la etajul zece. Pasărea îşi ia din nou zborul şi se opreşte pe pervazul unei ferestre deschise, prin ale cărei perdele, uşor fluturânde, răzbat, până afară, glasuri şi o melodie. Camera este absolut obişnuită, tipică. Mobilier puțin, sărac, singurul obiect de mobilier care iese în evidență față de celelalte - pătrățoase, colțuroase, un fel de blocuri, cu dimensiuni, evident, reduse, împrăştiate prin toată camera, un mimetism aproape perfect, la o scară mai mică, un reflex necondiționat al unei mentalități existente la un moment dat, exteriorul reflectat nu numai înlăuntrul sufletelor ci şi în case, o reminiscență - singurul obiect de mobilier care contrastează cu celelalte fiind, spuneam, un gheridon aflat într-un colț al camerei.

în jurul unei măsuțe se află câțiva tineri care discută.

Toți fumează. Pe masa dintre ei se află mai multe sticle

26 cu băuturi, nu toate alcoolice. Televizorul este deschis, dar nu are sonor. Sunt opt băieți şi o fată.

Ascultă muzică, poate puțin cam prea tare, „Folie", de Mme. Berthe Delmy. Deodată se aud nişte bătăi în uşă, din ce în ce mai puternice şi mai violente. Unul dintre băieți se ridică şi se îndreaptă către uşă. I se spune Grasu.

– Iar e bezmeticu' d-alături, că e muzica prea tare. Da, cine-i?

Nu-i răspunde nimeni, dar bătăile devin din ce în ce mai violente. Grasu deschide, în acel moment, uşa aproape că zboară, smulsă parcă din țâțâni, lovindu-se de perete. Un individ, ținând cu amîndouă mîinile o rangă deasupra capului, se năpusteşte, urlând, în apartament. Grasu se fereşte, instinctiv, îndoindu-se puțin şi îndepărtându-se din calea turbatului care tocmai a intrat şi se îndreaptă, cu paşi foarte mari, chiar către mijlocul sufrageriei. Nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Chestia îi ia pe toți prin surprindere; nimeni nu apucă să mişte de la locul său. Dementul ajunge în sufragerie, urlând în continuare, şi sparge, cu o lovitură (nu se ştie dacă asta avea în vedere), lustra de deasupra mesei. Pentru că era singura lumină din apartament, se face, brusc, întuneric. Totul, de-acum încolo, se petrece cu lumina stinsă. Este o nebunie, toți urlă; fata țipă ca o apucată. Se aud tot felul de obiecte care se sparg: pahare, sticle, farfurii, un geam; este o amestecătură de zgomot teribil şi de înjurături de tot felul, icnete şi țipete, o bătaie generală. Se aude, încă, glasul dementului, care nu a încetat să urle de când a intrat.

Palme, pumni, scuipături, îndemnuri (...trăi-ți-ar... dă-i, mânca-ți-aş... băă, ia-/ de-aici...bagă... dă-i...arde-l, frate ...ce dracu',..ia-l de gît, dă-l afară, trage-l afară... hai, acu'...) Pasărea îşi ia zborul, speriată de zgomot şi se îndepărtează de bloc, tot mai mult şi mai mult. Se opreşte doar atunci când ajunge la o distanță suficient de mare pentru a vedea blocul în întregime, deasupra părculețului de dimensiuni reduse, înconjurat de blocurile lipite unul de celălalt. S-au aprins luminile pe toată scara, aproape în tot blocul. Scandalul se mută pe scara blocului

şi cum lumina este aprinsă, pasărea poate vedea buluceala generală care 27 înaintează spre parter. Pe parcursul ei, îngrămădeala sparge becurile de la fiecare etaj, pe rând, căci se îndreaptă, cu urlete şi caft în toată regula, către etajele de jos. Pasărea vede totul de la o distanță apreciabilă, astfel că nu înțelege exact ceea ce se întâmplă

Tămbălăul este apocaliptic. Becurile sau neoanele (căci la unele etaje sunt neoane) pocnesc acum la întâmplare, la un etaj sau două diferență față de locul unde părea că se petrece acțiunea, semn că dobitocul cu ranga nu era singur şi că cel care era cu el a luat-o la fugă pe scări, mai repede decât dementul - care se mişcă, evident, mai încet, fiind reținut de băieții care îl caftesc, nelăsându-l să scape.

Astfel, câțiva băieți, dintre cei din apartament, au pornit-o pe urmele celuilalt şi acum nebunia se întinde pe două sau trei etaje, pe scara blocului.

Deodată, dintr-un gang. apare o dubă a poliției, chemată de vreun locatar speriat de dezastru. Are girofarul pornit, dar nu şi sirena. Opreşte în fața scării. Pasărea coboară, plonjat, o dată cu picăturile de ploaie, spre dubă şi se opreşte la câțiva metri deasupra ei. pe un pervaz. Bătaia a ajuns la etajul trei sau patru. Se aud în continuare urlete şi palme, pumni, înjurături şi huiduieli. Din dubă se aude, în surdină, „Wooly Bully", cântată de Şam the Sham & the Pharoahs.

Nici o mişcare. Din duba cu farurile stinse nu coboară nimeni. Pasărea mai asistă câteva clipe, mijind ochii, la spectacolul acesta ciudat, apoi un polițist coboară, lasă portiera deschisă, face doi paşi, se opreşte, priveşte în sus, strâmbându-se din cauza ploii, apoi urcă în maşină, trânteşte portiera şi după o clipă orice sunet pare că încetează: ploaia, zgomotele caftelii, muzica, motorul dubei... absolut orice zgomot. Se aude vocea unuia dintre cei doi polițişti: - Dă-i dracu'.' Lasă-i să se omoare între ei! - apoi sunetul pare să se reia brusc, muzica şi delirul ăsta prostesc continuă, duba începe să înainteze şi se îndepărtează, pierzându-se printre blocuri. Urletele şi zgomotele bătăii încep să se audă cu ecou, parcă din ce în ce mai departe, pasărea îşi ia zborul şi se îndepărtează, plesnind picăturile de ploaie cu aripile uleioase, muzica încetează şi ea, treptat...

28 <titlu> „Die revolutionen sind die lokomotiven der geschichte"*<titlu> Maşina înaintează greu prin traficul infernal. Se aude un zgomot neclar, un fel de zumzet neîncetat, o forfotă continuă. Oraşul...

Gelu îşi aprinde o țigară. Aruncă apoi o privire piezişă în oglinda retrovizoare şi trage o înjurătură printre dinți.

Lângă el, Grasu bate darabana pe bordul lucios, fredonând pentru el o melodie cunoscută.

– Bă, nu mai bate mă-n bordul ăla... O să-l strici, dracu', mă doare şi capu'...

– Salatră, mucles!

– Uite o gagică! Ualeoo, fii atent ce craci are, mânca-i-aş cracii ei! U" ce țâțe are, mamă, măiculițăă… dar bucălată şi curajoasă. Claxon, claxon, repede…

– Bă, boule, vezi că mă arzi cu țigara, tâmpitule!!

Slăvilă şi Ciuhabu cască gura pe geamuri. Faianță şi Grasu sunt plictisiți de moarte.

– Bă, are dreptate Grasu. Fii atent cât de bună-i asta. Bă, Grasule, tu nu eşti tâmpit de tot. Te credeam irecuperabil, da' uite că mai ai şi răbufniri d-astea de inteligență.

– Ia uite-l, mă, şi p-ăsta! Ce cauți, mă, pe banda mea, boule? Treci, mă, pe banda ta, circulă, tâmpitule, pe unde zice legea, Vă muma-n cur!!

– Gelosule, nu te enerva, tată, fii calm…

– Taci, Grasule…

Dă, bă, şi mie o țigară, nu fi chitros! Nu fiți, bă, chitre!

Faia, tată…

*Revoluțiile sunt locomotivele istoriei - Karl Marx 29 - Na, mă. „Sfârfălică, na la tata din țigare.”

– Ce țigară-i asta?

– Cere şi nu cerceta!

– Crede, boule. Al dracu' ce eşti, Salatră!… Nimic nu-mi dați, bă, nimic !

Grasu e cu ochii după femei.

– Ia uite-o, mă, şi p-asta! Bă, ce dracu' e cu ei azi, mă, parcă sunt tâmpiți! Cum se deschide geamu'? Ce-are, bă, geamu' ăsta… ah, gata…

– Agatha?

– …I -am deschis. Agatha, auzi, ce tâmpit e ăsta'… (scoate capul pe geam) băi, asta, unde e, mă, trecerea de pietoni, ă?

O vezi? Băi, n-auzi (fluieră), sanchi, n-auzi! Unde e, mă, trecerea de pietoni?

– Las-o, mă.

– Hai, mă, zi, ce beleşti ochii aşa la mine? Uite-o, bă, cum se uită ca proasta! Nu mai rânji, mă, fasolile la mine…

– Gata, mă, termină!

– Zi, mă! Asta-i maşină, bă, te calcă, nu te trage!

– Handicapat e ăsta… când i se pune pata nu se mai opreşte! - Ciuhabu îi trage o palmă peste cap. Gata, beiii!

– 'ai sictir, 'te 'reacu', băi… - îi răspunde o voce răguşită de afară…

– Mânca-mi-ar strofa! Ia uite, mă, la ea… ați auzit-o?

(mai tare, tot cu capul pe geam) Mânca-mi-ai strofa! Ia opreşte, mă, maşina…

Nu-l bagă nimeni în seamă, aşa că îşi continuă tirada.

– …bă, 'tu-i în cur de pensionari, ce s-au şmecherit, bă…

auzi, 'ai sictir'. Bă, nu dă Domnu' s-ajung io preşedinte, bă, să vezi ce ordine şi disciplină fac io, ce linişte şi pace o să fie-n țara asta, o cuminţeniee, auzi !?... au... bă, mergi, mă, mai încet, ce dracu' ai? Mamăă!!...

– Ce-ai, mă?

– Bă, tu ştii ce m-ai lovit?

– Io?

– Mă doare curu' şi genunchiu'...

– N-am vrut, mă, era o groapă, n-am avut ce să-i fac...

– Bă, ai dracu" cu gropile lor! De ce nu le astupă, mă, băga-le-aş sârmă-n nas?

30 - Bă, toate ca toate, da' io unde parchez? - vorbeşte Gelu singur.

De pe bancheta din spate se aude acum vocea unuia dintre băieți care nu face altceva decât să repete ca dobitocul, din când în când, câte un cuvânt, e un plictisit, totul îl distrează, pronunță cuvintele apăsat şi rar...

– Parchezz... parchezz... cum sună...

– Bă, bă, fii atent la camion... frână, frână!!... - țipă Grasu şi Gelu frânează violent, speriat.

– ...da' de ce, mă, că am prioritate?! Ce faci, chiombule - urlă Gelu, claxonând lung - nu vezi că am prioritate? Nu?

Păi, uite indicatoru' acolo, uite-l ce mare şi galben e... torni nisipu' pe mine? Toarnă-l , fi-ți-ar ochiul ăla mare al dreacu'... (mai claxonează o dată, apoi demarează) - Fii atent, ce blondină e parcată pe dreapta, aici...

– Nu e parcată, Grasule, că dacă era parcată...

– Să-m' bag al dracu', asta-i făcută-n ciuda mulii... - şi băieții râd iar de se prăpădesc.

– Fii atent, bă, să vezi că n-am unde s-o las... - zice Gelu - Lass-oo, lass-oo... - susură iar, apăsat, Pappucinno.

– Ce să laşi, mă? - întreabă Ciuhabu, ştergându-se pe mâini cu vată îmbibată în spirt.

– Ciuhabule, tu eşti cu noi, aici? Maşina, mă, n-am unde s-o parchez...

– Par-chezz... m-a spart... - se aude, din nou, vocea sacadată, de oligofren plictisit, a lui Pappucinno.

– Pappu... taci, dracu'!

– Bă, pute a spirt! - chirăie Gelu.

– Da, mă, se şterge nesănătosu' ăsta cu vată cu spirt, ca să fie curat pe mâini. E bolnav - explică Slăvilă.

– Uite, mă, cum ocupă ăştia o bandă întreagă... - continuă Grasu, nervos. De ce nu le ridică, mă, maşinile, de ce nu-i amendează, de ce-i lasă să parcheze unde vrea muşchii lor?

– îi doare pe toți în cur, mă. Cine să-i amendeze?

– Poliția, primăria, pana mea, ştiu io?

– Care primărie, mă?

– Eh, căcat, cum care primărie? Primăria oraşului!

31 - Care oraş, mă? Care primărie? Care poliție? Vezi tu vreun polițist?

– Hai, lasă, că e plin!

– Corect, da' la şpagă! Sau la emisiunile alea dă cică adună boarfele de pe străzi, sanchi, praf în ochi...

– Bă, fir-ar țara mă-sii, bă... nu vine el odată regele ăla?

– Care rege, mă? Ce, crezi că dacă vine regele o s-avem unde parca? Vezi-ți, mă, de treabă. Nu se fac parcări pentru că nu se munceşte, că românu-i leneş...

– Nu-i adevărat, mă, românul nu-i leneş...

– Aşa-i, mă, românu' nu-i leneş... ce, taică-miu e leneş?

– Da' ce. mă, ta'c-to-i român? Vezi de treabă, Ciuhape, tu nu vezi ce negru eşti?

– Grasule... eşti prost!

– Nu vorbea, mă, nimeni de taică-tu...

– Păi, ce, mă, tata nu-i român?

– Păi, ştiu şi io? Tu n-auzi că eşti cam negricios?

– Ba da, măi, boule; noi vorbeam aşa, în general.

– Ce, mă, ta'c-to-i general? Pappucinno şopteşte - Ia uite, bă, io nu ştiam că taică-său e general...

– Bă, tu eşti prost? Tu asculți ce vorbim noi aici?

– Băi, vă spun io care-i treaba... nu-i adevărat că nu se munceşte... se munceşte da' se fură. Se fură tot şi absolut orice...

– Nu-i adevărat, taică-meu nu fură... - se enervează Ciuhabu.

– M-a-nnebunit ăsta cu ta'c-su! Ba fură, mă! Fură! Toți furăm!

– Mă, nu furăm, ne descurcăm, e o nuanță, altceva... - râde Manase.

– Io nu...

– Grasule... eşti prost! - silabiseşte Pappucinno.

– Papu, sictir! Toți fură, numa' că nu-i prinde pe toți...

păi, tu cum crezi că se descurcă ta'c-tu şi ta't-su şi taică-meu, ă?

– Păi, vezi că ajungi la vorba mea? Se descurcă, se descurcă...

– Da' mamele ce-au, mă, nu muncesc? Ce vorbiți numa' dă tați?

32 - Papu, taci... Păi, bine, m-am prins, se fură, da' ce legătură are furatu' cu parcările? Lasă-i să fure, ce mă doare pe mine de furatu' lor?

– Slăvilă... şi tu eşti prost!

– Păi, aia e, bă. că pe tine nu te doare, pe nimeni nu doare şi se duce dracu' țara asta... Are legătură, că fură banii de construcții, fură şi construcțiile... fură tot... Fură banca şi zice c-a dat faliment, fură fabrica şi zice că nu e rentabilă, fură flota şi zice c-a dispărut în triunghiul Bermudelor... fură tot, ne lasă-n curu' gol...

– Păi, Grasule... atunci, ăia de afară cum pajtele 'mă-sii reuşesc, mă, să construiască tot ce construiesc?

– Păi, reuşesc, mă, pentru că e o mare diferență între noi şi ăia.

– Ce diferență?

– îți explic imediat... - Gelu claxonează, iar, nervos - 'ra 'mă-tii!

– Vezi? Şi de mame, şi de mame!!

– Papu, taci...

– De ce-njuri, mă?

– Hai, nu fi bou! Diferența dintre noi şi ăia e că ăia au tot furat până acu' vreo câteva sute de ani. Francezii l-au avut pe Napoleon, care a furat din Egipt ca dintr-un restaurant din ăla american, de unde mănânci cât te ține burdihanus...

– Suedez...

– Ce suedez?

– Bufet... aşa-i zice...

– Mă rog... spaniolii, sanchi, au plecat să caute lumea nouă, Cortez, Vespucci...

– Vespu-cciii, Vespu-cciii...

– Ăsta nu era spaniol...

– Da, Cortez era mexican...

– Ves-puuu-cciii!! - chițăie Pappucinno, din nou, mort de râs.

– Da' taci, mă, dracu' odată! - îi trage Grasu o palmă în cap.

– Da, mă, uite, chiar- comentează Faianță - asta-i Piața Cristofor Columb, da' vezi ce scrie pe plăcuță? Dedesubt?

33 Navigator italian. Te pişi pe tine, bă, nu se poate, ne facem de tot rahatu'... (băieții râd. Ciuhabu nu pricepe.) - Adică, ce?

– Păi, italian, prostule? - râde Slăvilă.

– Păi, s-a născut în Italia, la Genova parcă...

– Era evreu, de fapt... - concluzionează, scurt, Manase.

– Bine, măăi... Broca... - mormăie Ciuhapu...

– ...vrăjeală, ascultă-mă pe mine - continuă Grasu. Păi, pe cine crezi că durea-n cur de lumea lor nouă? Pe nimeni, ascultă-mă pe mine, pe ni-meni. Au ajuns la indienii ăia de acolo...

– De unde? - nu înțelege nimic Pappucinno.

– Cum, de unde, mă? Din America! Ce, nu ştii unde-i America?

– E cartieru' ăla mai mare din Israel - răspunde, repede, Salată.

– Extraordinar... bă, da' ce spirituali sunteți azi... - pufneşte Manase.

– Mană... taci...

– Bine că nu ne aude nimeni...

– A-mee-ricaa! A-mee-rica! - chirăie plictisit Pappucinno.

– Păi, de unde ştiau că-i America dacă n-o descoperiseră încă?

– Nu ştiau ce descoperiseră, încă, hai, du-te dracu'...

bun, deci, au ajuns la aborigenii ăia de acolo şi buf şi poc, cică i-au colonizat... sanchi. Adică, mai pe româneşte, le-au dat la cap, le-au luat aurul şi comorile, tutunu', cartofii şi porumbu', pământu'... pământu' lor, atenție... şi valea. Asta-i cu spaniolii.

– Şi femeile? (Pappucinno devine, brusc, interesat.) - Şi femeile! Italienii... toate drumurile duc la Roma, cultură şi civilizație, Dacia...

– Ford, sunt mai tare.

– ...Traian, romanizare...

– Cu femeile?

– Păi, cu femeile...

– Iar femeile? Ce importante sunt femeile astea, m-au rupt...

34 - ...aşa ...mă rog, momentan tot amărâți sunt, au baftă cu mafioții ăia, ei ce-i mai scot din căcat... englejii... alți colonişti, dă-i în .'mă-sa... ruşii, bă... (face o pauză; e grav, îşi dă seama că e prea mare țara, parcă e foarte grav ce vrea să spună, trebuie să fie atent) ...ăştia au țara aia de nu se mai termină, s-au declarat putere învingătoare în al doilea război şi... (nu se poate, trebuie să dea în ei, nu se poate abține) ...ne-au şmanglit tezauru' în '914!.. Uite-aşa reuşesc ăia să construiască, c-au furat, te-ai prins, au furat de nu mai ştiu nici ei cât şi de la cine...

– Lasă, bă, că şi ruşii mor de foame acuma... - râde Slăvilă...

– Mor pe dracu'... Poate chinejii ăştia de se taie felii şi se aruncă la veceu, îi găsim prin valize, plutesc prin Herăstrău... ne invadează, dracu', că sunt morți de foame, numa' orez mai au pe-acolo, vai mama lor... turcii planetei.

Mulți, mici şi cu aparate de pozat la gât, spionii dracu'. Ori e made in china ori e biscuvi cacaolu cremali ciubuc zero...

China, stima noastră şi mândria - se enervează Grasu, apoi continuă. Da' românu', ce să mai, popor de handicapați... Dă lene sau mai ştiu io dă ce, fură tot de la el. Asta-i problema noastră majoră, că în loc să furăm din altă parte, noi ne furăm unii pe alții. Uite, ăsta... a luat o țigară din pachetul meu...

– Era pachetu' tău?

– Taci, Ciuhape... fără să mă-ntrebe, măcar, sau să-mi ceară. Să cheamă asta că fură? Se cheamă! țiganu' tot țigan!

– Nu-i adevărat, nu ți-am furat niciodată din pachet...

– Credeam că zici că nu eşti țigan...

– Du-te dracu'... Era p-aicea, aruncat...

– Adică, recunoşti?

în maşină e un râs general. E cald şi soarele topeşte asfaltul în vălătuci translucizi alb-ivorii...

– Lasă, mă, că nu furăm numa' de la noi. Le-am halit ălora rațele la Strasbourg? Le-am! Fură țiganii, din Germania, până nu mai poa' să care? Fură! Mai intrăm noi în Europa?

(băieții strigă toți odată: su-laa\\) - Acu' nu mai fură, mă...

– De ce, mă, crezi că le-o fi ruşine? Da' tot boi sunt, că-i 35 prind şi-i trimit înapoi cu primu' avion, aşa că n-am rezolvat nimic; sunt, parcă, tot mai mulți şi mai mulți. E plin de țigani, peste tot, oriunde te duci, numa' țigani... Sunt ca o ciumă... Mai vedem noi vize... - râde Gelu.

– Nu, mă, acuma pleacă la căpşuni în Spania! îşi lasă copilu' în orfelinat şi-l botează Antonio Euro Bărăgan.

– Asta dacă nu fură benzină din conducte... că sunt ciumeți...

– Bă, io v-am spus, când oi ajunge io şef în țara asta...

– Da, Grasule, pe planetă...

– Băi, Papu, taci, mă... Nu, mă, nu pe planetă... aici, îmi ajunge şef aici... uitați-vă şi voi ce mizerie... Gropi, canale descoperite, parbrizari la toate stopurile, țigani ologi, ciungi şi jegoşi care-şi târâie mucii prin praf...

– Nu e vina lor, mă... - încearcă să-l mai potolească Faianță.

– C-o fi vina mea?

– Bă... pe undeva să ştii că toți suntem de vină. Păi, nu tu votezi?

– Lasă, bă... păi, şi d-aia votez? Nu vezi? Sunt peste tot... prin metrouri, pe străzi, la toate colțurile.... mi se face şi scârbă, dracului, îmi vine să vomit... Uitați-vă şi voi în ce hal am ajuns, se duce dracului de râpă țara asta şi nimeni nu face nimic, nimeni nu mişcă un deget...

– Eh, să nu exagerăm... - se aude un scrâşnet de frâne - ia uite, mă, n-am văzut că-i roşu. Bă, da' ce roşu ofilit... - se miră Gelu.

– Poftim, stopurile curului, nici astea nu merg bine. Zi, mă, ce poți să mai faci? Crezi că-i pasă cuiva că semafoarele astea merg ca un cur?

– Bine că sunt sincronizate...

– Daaa, sigur că da... uite şi tu... semafoare mâzgălite cu creta... îți dai seama în ce hal am ajuns? Cine dracu' o sta să scrie pe stop: „sula", „fuck" şi „rock"? Dă-o mă-ncolo de țară, mă, auzi, să smângăleşti stopurile...

Un țigănuş parbrizar se apropie de geamul lui Grasu...

– Nenea, nu vrei arome dă maşină?

– Ce să vreau, mă? Arome de... pleacă, mă, parbilucule, de-aici cu...

36 - Nenea, îmi dai şi mie ceva? - mai apare un ţigănuş.

– Altu', ia uite!... Dispari, cioroi, că te sparg... - se înroşeşte Grasu de nervi, gata să explodeze...

– Na, mă - îi întinde Faianţă o bancnotă.

– Băi, Faia, păi nu le mai da, mă, că d-aia cer... nu-ţi dau nimic, 'tu-vă-n nas, nu v-ajunge cât furaţi?! Uite, bă, ce...

bă, nu-ţi mai întinde, bă, mucii pe geamu' maşinii... ia uite-1, mă, ce jeg lasă, băi, nu se poate aşa ceva, fir-aţi ai dracu' de ţigani nenorociţi... borâţi... în 50 de ani ajungem minoritate în ţara noastră... dă-i, că-i verde... mă, io ştii ce-aş face? I-aş împuşca pe toţi, în cap, scurt, ca ăia de la NKVD, buf, buf şi gata, se face o ordine şi-o disciplină în ţara asta...

– Ăsta-i obsedat cu ordinea şi disciplina! - râd băieţii...

– Huo! Dictatorule! Jos tiranu'! Huo!

– Bine că nu ne-aude nimeni, dracu'.

– Nu mai râdeţi, mă, ca tâmpiţi!, că am dreptate, întâi şi-ntâi aş rade toate buticurile astea...

– ...şi i-ai împuşca pe buticari...

– ...exact, şi... băi, nu fiţi tâmpiţi... deci, aş rade toate buticurile astea...

– De-cci, de-cci...

– ...taci, mă...şi pe urmă aş instaura o dictatură militară...

– Grasule... eşti prost...

– Aşa, aşa, întâi buticurile şi pe urmă dictatura militară, corect frate, bine măăă!!!... - râsete, delir, aplauze, fluierături - Dictatura militară/este bună pentru ţară!!

– Bă, sunteţi groaznici, să mor io... mă lăsaţi să vorbesc? Bă, alo...

– ...staţi cuminţi la locurili voastre!...

– ...bine, las-o dracu' de dictatură, că nu e bună...

vasăzică, aş ridica toate maşinile astea care ocupă, uite şi tu, o bandă întreagă... cimitir dă maşini... le-aş ridica... - face o pauză, căci nu ştie ce-ar putea face cu ele - ...şi i-aş pune să plătească un milion de lei amendă... aşa, fir-ar mama lor a dracu', că nu se mai învaţă minte... păi, pe vremea lu' nea Nicu la litru vedeai aşa ceva?

– No!

– Corect, nu vedeai!

37 - Păi... şi dac-o ridică pe a ta?

– N-am! Mi se fâlfâie...

– Că vine altul şi ţi-o ridică...

– Păi, n-ar fi mai bine să construieşti parcări?

– Păi, şi ăştia de ce nu construiesc, mă?

– Pune-te-n locu' lor...

– Mă pun, na, uite, io sunt ministru...

– Nu ministru, bă, că nu ministru' face parcările...

primar...

– Bine, primar, na.

– Na-na-na-na na-na-na-na...

– Taci, mă! Eşti primar şi vine cetățeanu: dom' primar, faceți parcări...

– N-am bani! N-am maşină, n-am bani, n-am nimic...

– Păi, vezi, aşa zice şi el...

– Da' să-şi facă nu ştiu câte vile are bani, nu?

– Păi, are!

– Păi, să-I regulez!

– Tu n-ai face, mă, dac-ai fi în locul lui, nu i-ai lăsa şi tu lu' fii-tu o casă, ceva?

– Bă, tu cu cine eşti? Nu fac io un copil în nenorocirea asta...

– Ei, las' că nu-l faci tu, îl face nevastă-ta:..

– Cu poştaşu'!!! (Pappucinno e foarte mândru de ce-a scos pe gură) Şi vii acasă şi zici mândru că ți-a zis poştaşu' că le-a tras-o la toate din bloc, în afară de una şi ea zice ..o fi proasta de la trei"... - şi zbucneşte în râs, iar băieții râd mai degrabă de râsul lui măgăresc, prostesc...

– Bă, vorbeam altceva...

– Vorbim vorbe...

– Taci, Ciuhape... vedeai aşa ceva pe vremea lu'mpuşcatu'? Nu! De ce? Pentru că-i ştiau de frică, se căcau pe ei de frică...

– Oooh, curajosule... Că tu nu te-ai fii căcat pe tine?

– Acuma începi şi tu ca ăsta... Nu vorbeam de mine aici... ce ziceam? Ah, da! Pe urmă adun toți țiganii şi-i bag pe toți într-o rezervație, cum a făcut Sturza ăla... şi Tepeş...

le dau pământ, case, bani...

– Țepeş?

– Bani?

38 - Maşini, magazine, fabrici... ce mai, le fac un orăşel...

– Magazine, fabrici... bă, tu te-ai tâmpit? Păi, ce să facă, mă, țiganii cu fabricile tale?

– Hai, magazinele, mă rog...

– Cum. ce să facă? Să muncească!

– Țigan... să muncească... şi-ntr-o fabrică... păi, ai văzut tu țigan transpirat?

– Nene, nu ştiu! Dacă vrea să trăiască, să muncească!

Românii ce dracu' au de muncesc, sunt mai proşti?

– Bucureşti şi câştigi!

– Asta-i ca bancul ăla cu nea Nicu şi ţiganu'n audienţă, îl ştiţi? Aoleu, şefule...

– ...te matolişi! - îi răspund băieţii, în cor şi izbucnesc în râs...

– Păi, nu ziceai, mă, că românii nu muncesc, că sunt leneşi?

– Stai, mă, că nu facem aici o comparaţie. Păi, ce, tu compari românii cu ţiganii? Sunt două rase diferite...

– Bă, da' rasist mai eşti, mă, xenofob...

– Bă, ia vezi ce zici de ţigani că şi io sunt ţigan.

– Hai, bă, labă tristă... tu eşti o eroare genetică, eşti de-al nostru, nu vezi ce dinţi albi ai? Păcat de tine că te cheamă Laszlo, că-n rest erai băiat de treabă... - şi băieţii izbucnesc, din nou, în râs, dând din picioare...

– Nu vorbim de tine aici, iar începi?

– Auzi, bine că le-ai dat magazinele alea, să aibă de unde fura. Să vezi omor ce-o să iasă acolo, vă daţi seama?

– Să se omoare, economisim nişte gloanţe...

– Aloo! Hai, gata! Las-o dracu'. Ăsta chiar vorbeşte serios cu omorâtu". Potoleşte-te, mă, că ne leagă ăştia...

– Auziţi, vreţi să vă spun ceva?

– Nu, gata, lasă c-ai zis destul!

– 90% din populaţia ţării ăsteia gândeşte aşa, da' n-are nimeni curaj să recunoască, să zică, să facă ceva... aia e...

– 90% pe dracu"... Mănânci rahat...

– Ei, lasă, c-au recunoscut ăia de la Hădăreni şi-ai văzut ce-a ieşit...

– Păi, corect, deci am dreptate...

– Păi... de-cci...păiii...

39 - Bă, ia gata, terminaţi, că m-aţi plictisit. Ia, mai bine căscaţi ochii după un loc de parcare, că de un sfert de oră mă învârt pe-aici.

E parcă din ce în ce mai cald. Ciuhabu şi Manase îşi scot tricourile şi rămân la bustul gol.

– Aşaa... pe urmă bag patrule pe ştrase, multe...

– îngrozitor e ăsta...

– ...şi-n discoteci...

– Abra, bagă şi mie un foc...

Slăvilă trage cu sete din ţigară.

– Păi, de unde atâţia oameni, mă, tu ce crezi, că la poliţie e ca la bordel, vin oamenii puhoi?

– Ce să spun, că se-nghesuie românu' şi la bordeluri....

De unde atâția bani?

– Ce discuție de taximetrişti, bă, nu se poate...

– ...de babe surde...

– ...da' d-alea plictisite rău, dă n-au ce face... (băieții râd, plictisiți...) - Păi, ce, mă, fac ca ăştia de la primărie, care se cacă atâta pe ei cu bordelurile şi cu salariile...

– Dacă mai zici odată „păi", îți smulg limba...

– Taci, Papu! Salariile le negociază guvernu', ce treabă are primăria?

– Căcat, ce să spun, primăria sau guvernul... tot aia...

– Ce ciorbă e-n capu' tău...

– Ce să mai, le dau casă, masă, salarii bune...

– Dacă le dai şi gagici, să mor că vin şi io...

– Pe urmă fac echipe speciale care să lucreze la astupatu' gropilor...

– Păi, ce-ai făcut, mă? Revoluționezi şi cimitirele?

– Nu, boule, gropile de pe bulevard. Ăştia pierd atâta timp cu legile lor, de le tot inventează şi le schimbă dă pân' la urmă nu le votează nimeni, că nu mai văd pe unde merg. La ora asta există în capitală două echipe brici, care-şi păstrează una alteia locurile de muncă: una care astupă ziua-n amiaza mare gropile mai barosane, alea de sar în ochi mahărilor, probabil alea care-i hurducă mai tare, şi alta care vine a doua zi fix şi le destupă. Ori ăia de la IDEB, ori ăia de la RENEL, ori tot boii de dimineață au astupat din greşeală vreun canal şi

40 trebuie să vină ăştialalții sââ-l destupe că nu-ş' ce dracu' se-ntâmplă şi - zbang - ți-ai belit roata-n el de dimineață, că tu nu ştiai că acolo e un canal, jurai că doar c-o seară-nainte era astupat... şi-ți dai palme... şi uite aşa ajunge omu' la balamuc...

– Ia, fii atent ce scrie pe peretele ăsta: „Malone muistu'".

Ce-o fi cu ăsta, că am mai văzut asta scrisă undeva?!

– Da' fii atent ce scrie acolo: „Cine se scoală de dimineață sabia nu-l taie" (râsetele sunt din ce în ce mai puternice).

– Ia uite şi aici: „Ce naşte din găină face pipi".

– Vezi, câine, câine... Băga-mi-aş picioarele, înnebunesc, băă!! Ce dracu' nu-i împuşcă, bă, că mor când îi văd?' Am ajuns ca indienii, dracu', dă li se cacă vacile pe stradă, da'...

nene... e vaca sfântă, nu te-atingi de ea...

– Ia uite, altă bunătate. U' ce craci are, frate, şi ce balcoane! No, că po' să mori în oraşul ăsta... de ciudă...

băga-mi-aş...

– Mai lasă-le dracu' de gagici, Grasule.

– Ce s-o fi întâmplat azi de-or fi aşa multe, s-a spart conducta?!

– Ştii ce zicea Goethe de gagici? Zicea că „femeia e-un animal care trebuie bătut" - şi râsetele lor măgăreşti, tâmpite se amestecă cu praful drumului...

– C-oi fi citit tu Ghiote, 'ai sictir!

– Ia uite, mama Omida. Cum e asta, mă? Şi tata fluture, copii musculiță şi viermuş... Te doare mintea...

– Ia un piramidon cu albocalmin. Să sari din adidaşi - râde Grasu.

– *Sau o banală, că e dulce... - se chirceşte de râs Gelu.*

– Da' ştii ce zicea bunică-miu? Că femeia e ca coasa, trebuie bătută numa-n gură!

– Ia, ia, „Comunist...te-aş scuipa da' mi-e ruşine; nu de tine ci de mine".

– Cine zice?

– Ăla e...

– Uite-acolo, pe peretele ăla!

– Râzi ca bou' !

– Da', ia... fii atent aici, căcarea lumii: „Jos comuniştii din Băneasa!" - asta chiar stârnind râsete şi urlete...

– Ia uite, mă, iar Malone!

41 - Bă, io nu-i înțeleg p-ăştia cu zmângăleala asta pe pereți!

– Ne-ai mai informat... - punctează, sec, Pappucinno.

– De ce nu scriu, mă, la ei acasă, fir-ar țara mă-sii...

– E obsedat, e clar, nu-i place țara, totu-i pute...

– Păi, dacă pute, Ciuhape, io ce să fac?

– Te obsedează țara asta, băi, Grasule. Să ştii că peste tot e aşa... sărăcie, mizerie, gropi...de sărăcie n-o să scape nimeni, niciodată...

– Da, bă, Faia, da' să furi capacele de la canale, mă? Ce fac, frate, cu ele?

– Lasă-l, mă, săracu', are şi el o ocupație, e obsedat; de muncit nu munceşte...

– Păi, d-aia se duce țara asta de râpă...

– Da, că nu munceşte ăsta, d-aia... Mai bine faci nişte veceuri, că mă trece o pişare...

– Corect! Şi n-ai unde să te duci, este?... Da' ştii cum?

D-alea, ca afară. Nu se deschide uşa până nu tragi apa...

– Tu nu-ți dai seama, mă, că o să rămână, dracu', toți blocați în veceuri?!?

– Da' mai terminați, mă, odată. Parcă ați înnebunit. Şi tu mai termină, bă, mai lasă-ne cu țara asta... Ce are, ce nu-ți place, ce dracului nu-ți place la ea? E a noastră! Bună, rea, dă-o-n 'mă-sa, asta e, n-avem alta... Ce indicator e ăla, mă?

Atenție handicapați?! Bă, eşti prost?!!

Deodată, afară, de undeva de sus, deasupra străzii, se aude o explozie puternică...

– Trăi-ți-ar! Ce-a fost asta? - se miră Pappucinno.

– O fi uitat vreun bou gazele aprinse şi-a vrut să-şi facă un nes! Ia, uite acolo sus, la ultimul etaj... Vezi, ce-ți spuneam, handicapați...

– Termină, bă, Grasule, cu handicapații, cu...

– Aş termina io şi cu handicapații şi cu...

– Taci, mă,... taci, mă!...

– De ce, Mană, că aşa ne ştie Occidentul, a avut grijă...

– Cine, mă, ia să văd, pe cine mai eşti supărat?

. - Băi, Faia...

– Vezi că acum o să-nceapă să cadă cioburi!

– Gata, vine sfîrşitu' lumii?

– Ar-ma-ghe-don... - comentează, iar, Pappucinno...

42 - De la explozie, măi... banc prost!

Se aude ca un fel de răpăială deasupra maşinii. O ploaie de cioburi cade peste tot...

– Cum naiba ne-am nimerit tocmai acum la stop?

Se aude o bubuitură puternică şi plafonul se îndoaie către interior...

– Să-mi bag picioarele! Ce-a fost asta?

– Să mor io, e o ramă pe capotă...

– Ce e, mă? Ramă?

– I-a căzut rama de la geam lu' ăla... de sus... mamăă, ți-a belit capota! Eşti mort, te omoară tactu' !

– Hai, mă, dă-i drumu', ce te chiorăşti atâta?! - claxonează Gelu nervos, urlând cu capul pe geam. E verde, hai, hai, ce, n-ai mai văzut geam spart? Bă, ce le mai place ăstora să belească ochii când se-ntâmplă câte-o nenorocire... ca la urs!

– Mie mi-e sete. Aş bea un cico.

– Cico! Nu se mai fabrică de nu ştiu când. măi, adormilă!

– Ba, se fabrică... eşti prost...

– Nu ştiu, nene, io vreau cico, nu vreau chestii d-astea, cola, fanta, sprite, vrăjeli... io vreau cico, sunt patriot...

– Nu ne vindem țara!

– Brifcor!

– Basarabia, pământ românesc!

– Ştii bancu' cu cico?

– Sictir!

– Ce futere dă utere azi în oraş !

– Bă, mie mi-e, totuşi, neclar ceva. Cum poa' să aibă ăia nişte construcții d-alea geniale...

– Nene, fiecare cu obsesia lui...

– ...şi noi nu? Că, cică, cine fură azi un ou...

– ...mâine fură mai multe, că s-a-nvățat şi ştie cum se face...

– ...mâine va fura ('va fura' e accentuat, să se simtă diferența, adică, dintre 'o să' şi 'va fura', suntem citiți, ce mama dracului, pare să spună!) un bou; şi afară se fură, ce dracu', sunt puşcăriile pline...

– Aoleu, ce să spun, că la noi or fi goale, ca la elvețieni...

– Cine ți-a zis, mă, că la elvețieni sunt goale?

– Acuma nu-ți mai place nici Elveția, fir-ai al dracu' dă pretențios?!

43 - Ba, fură, bă, fură, da' fură şi ei un casetofon, o roşie, nu o clădire, ca la noi... Tu nu vezi de când stau blocurile astea neterminate?!... Casa poporului, nebunie mare, viitorul simbol al țării în lume, c-aşa o să ajungă, ca turnu' din Paris... * - Eiffel... (graseiază Pappucinno) - Ăla, aşa... vă spun io c-aşa o să ajungă... eh, de ce nu se mai lucrează la ele? De ce? Vă spun tot io: pentru că nu mai au fonduri...

– Funduri?

– Cururi, da... nu mai au bani, n-au cu ce să le mai facă.

Au furat tot: jumătate din toate clădirile şi toți banii de-i lăsase ciuruilă ca să le termine, plus inflația...

– Băi, aiurea, ascultă aici... la noi e aşa: cine-i harnic şi munceşte, are tot ce vrea; cine fură şi nu-l prinde, are tot aşa!

– Bă, ce discuție... ce discuție idioată! Incredibil!

Prostituție de discuție! Pârnaie!

– ...ah, uite loc de parcare - Gelu frânează. Hai, gata, jos toată lumea.

– Haideți cu toți, fetițe şi băieți, să plantăm puieți - din maşină se aud acum râsete şi urlete puternice. Tineretu' de azi, salvarea şi viitoru'...

– ...luminos...

– ...da, Slăvilă... al țării. Hai, jos!

– ...dictatura, revoluția care...

– Care revoluție, mă?

– Care ai tras în noi...

– ...(toți, strigă în cor) 21,22... - şi râd de se prăpădesc...

– ...piața universității, kilometru'0 , zona...

– ...crepusculară, haide, băă, gata... afară, vira, jos...

.- ...tiranu', dictatura...

– ...din maşină, jos...hai! - şi izbucnesc iar în râs...

Băieții coboară din maşină. Râd şi se prostesc, mai rău ca nişte copii de trei ani. Grasu se întinde şi apoi vede ceva scris pe un perete.

– Ia uite, mă, iar Malone! Mă, cine, pana mea, e Malone ăsta?

Băieții izbucnesc, din nou, în râs...

44 <titlu> MINERII<titlu> Un bar de lângă Televiziune. Este vară, o zi încinsă.

Micul bar, cu vedere spre trotuar şi carosabil, se află lângă Piața Aviatorilor şi lângă două stații de autobuz, pline de lume. Afluența de autobuze este mare, strada freamătă de oameni. O agitație nedefinită, o nervozitate şi o tensiune maxime răzbat pe deasupra tuturor lucrurilor, făcând atmosfera insuportabilă, aerul irespirabil.

Grupuri-grupuri de tineri trec într-o parte şi-n alta pe trotuare, printre maşini şi autobuze, pe spațiile verzi, peste tot. Sunt agitați, unii strigă tot felul de chestii, se mai aruncă în câte o basculantă plină de oameni care se îndreaptă spre Piața Aviatorilor şi mai departe, probabil, spre centrul oraşului Pe lângă stația de autobuz trece o maşină din care un individ strigă la un aparat pe care-l ține în dreptul gurii, sunetul răspândindu-se dintr-o portavoce lipită cu bandă adezivă pe capotă (...Stați să vă omoare? Stați cu mâinile-n sân şi ăştia ne omoară pe toți? Distrug tot, omoară femei la Universitate şi la Arhitectură, lovesc femei însărcinate, bătrâni neputincioşi, oameni nevinovați?... Dacă erau nevestele voastre, copiii voştri, părinții voştri? Sunt nişte animale, nişte bestii, cea mai joasă speță, scursura societății... Nu,putem ține piept unei cohorte de bețivi?!!

Haideți cu noi, dacă vreți să mai salvăm ceva, acum!...) Atmosfera tensionată şi haotică, uşor bulversantă, este urmărită, cu mai mult sau mai puțin interes, de către consumatorii prezenți la acea oră în băruleț.

înăuntru, la o masă, Gelu, 23 de ani, student la 45 Medicină, bea „un ness cu multă frişcă", alături de prietena lui, Ioana, 24 de ani, mare baragladină în facultatea de Drept, amica lui de nădejde. Are o figură de „ştoarfă notorie", aşa cum o caracterizează majoritatea cunoscuților lui Gelu. De vreo şase-şapte luni nu mai sunt împreună, adică s-au despărțit, „oficial". L-a lăsat pentru un arab plin de bani.

în afară de cei doi, în bar mai sunt doar câteva mese ocupate şi un barman care roboteşte mormăind o melodie în spatele tejghelei. Prin ferestrele mari şi luminoase se vede strada şi toată forfota ei nebunească.

Deodată, pe stradă, intrând cu viteză peste un rond cu flori îngrădit, venind tot din direcția stației de autobuz, un camion în mare viteză, plin cu mineri, împrăştie trecătorii, care fug speriați care încotro din fața lui şi se opreşte brusc, hurducăindu-şi violent ocupanții, la vreo douăzeci de metri de băruleț. Lângă el mai opresc şi două Dacii şi un taxi, din care coboară mineri cu furtune de cauciuc în mână, cu răngi, țevi şi bastoane de cauciuc artizanale, începe distracția.

Minerii împart în dreapta şi-n stânga lovituri, fără nici o discriminare, unii dintre ei zbierând ca nişte apucați (staz', mă, că v-arătăm noi demostrații, fir-ați ai dreacu' să fiți...

care eşti, mă, de la univerzitate, mă, care eşti - bang, un furtun în cap unui tânăr, care fuge năucit prin pădurea de căşti, cizme de cauciuc şi furtune care îl

doboară, până la urmă - mă, golan - cu ură - 'vă muma-n cur), alții, pur şi simplu, apucând la nimereală pe câte un trecător mai mirat.

Tot felul de babe cretine dau sfaturi minerilor (...ăla, ăla, mamă, pune mâna pe ăla, ia uite' la el cum arată, n-a pus mâna-n viața lui pe-o sapă şi voi vă spetiți ca să avem noi mâncare şi căldură... fir-ar ai dracului de studenți, că de studenți ne arde nouă, studenți ne trebuie, pune mâna pe el, că l-am văzut io-n piață cum se droga... e de-al lu' Rațiu şi Coposu, fir-ar mama lor a dracu' ...huoo, la muncă, fir-ați ai dracu' să fiți...) Spectacolul este deprimant, umilitor, barbar, dezolant, cinic, ironic, imposibil, deplorabil, distrugător, ucigător, dizgrațios, aberant, dezgustător, inuman, degradant... Goya nu mai există, a pălit de mult pe lângă aceşti veritabili artizani ai distrugerii şi ai măcelului.

Noaptea Sfântului Bartholomeu îți vine în minte privind

46 acest spectacol al nimicniciei omeneşti; cuvintele îşi pierd semnificația primordială în fața acestei explozii de furie dezlănțuită...

Un miner târăşte o femeie de păr. Pare să se afle în elementul său, întors la primordialitate, ori poate că nici nu a evoluat... O loveşte cu sete peste gură, cu bastonul de cauciuc, cu cizma, cu călcâiul, o scuipă, o mai târăşte câțiva metri, câțiva ortaci i se alătură, o azvârle de pământ, femeia e îngrozită, țipă neauzită, minerii o lovesc cu şi mai multă ură, animați de spiritul de turmă. O calcă pe coaste, o lovesc cu picioarele în stomac, o dată, de două ori, de trei ori, femeia vomită, horcăie. Loviturile nu contenesc, între picioare, în nas, în sâni, voma se amestecă cu sângele pe care îl scuipă din ce în ce mai abundent, unul o trage de un picior şi începe să o târâie pe asfalt, nici el nu ştie de ce, poate pentru că îl văzuse, mai devreme, pe fârtatul său făcând acelaşi lucru. Un altul începe să o lovească cu putere peste gura năclăită de sânge.

femeia nu mai țipă de mult, poate că deja şi-a pierdut cunoştința, dar ei continuă să o lovească, cu picioarele, în urechi, în umăr, în ochii tumefiați deja. Unul are ce are şi o tot loveşte între picioare. După satisfacția care i se citeşte pe față, se vede că lucrul acesta îl excită teribil, ca pe un leu vederea sângelui. Figura femeii este acum o masă diformă, nedefinită, de carne, năclăită de sânge. Unul îi mai trage un picior, apoi o apucă de sutien (căci bluza îi este ruptă de mult) şi o trage sub un pom, o scuipă, se descheie la pantaloni, se uită în stânga şi în dreapta şi începe să urineze drept pe bustul ei, gâfâind şi scuipând-o din când în când, cu un rânjet satisfăcut pe figură, urlând la ea: „curvă nenorocită, las' că mi-a zis mie oamenii ăştia că te-a văzut în piață, să zici bine că nu te-am rupt, putoarea dracului, na, ca să te saturi, ia de-aici...". Câțiva moşi şi câteva babe se apropie şi aplaudă: „ bravo, mamă, aşa, bine faceți, că nu mai scăpăm odată de ei, ptiu, fir-ar ai dracului să fie, putori ordinare, pe toți să-i prindeți, auziți? Pe toți... " Minerul le răspunde: „Stați fără grijă că - un operator a apărut lângă el şi minerul se întoarce

către aparat, rânjind în continuare, se pregăteşte să facă o declarație către țară, cine ştie, mai că nu pune piciorul pe femeia care zace la picioarele lui, ca un vânător care se fotografiază alături de captura, de 47 victima sa - suntem aci şi nu plecăm pân' ci nu-i prindem pe toți, n-avețigrijă - liniştitor, către babă - nu ni scapă unu'"...

Apoi se încheie, mai exact, termină cu încheiatul pantalonilor şi dă să plece. Acum, abia, realizează că a făcut o tâmpenie.

Se opreşte, se întoarce către operator, îi smulge camera, o izbeşte de asfalt (.,vrei s' mă vadă americanii, aa?...

mormănții..."") şi-l ia la bătaie.

Scena de coşmar din fața barului continuă. Tineri sunt prinşi de mineri şi bătuți crunt. O fetiță de vreo cinci ani se apropie de femeia căzută, care încearcă să se acopere cât poate mai bine cu zdrențele de pe ea, să se adune un pic, acum că şi-a revenit în simțiri; fetița plânge în hohote, aşa cum numai un copil ştie s-o facă, cu gura larg deschisă, mai întâi fără să scoată nici un sunet, ca un căscat mai lung, apoi izbucnind într-un urlet sfâşietor, aproape neomenesc. Intuim, în zbieretul ei, cuvântul „mama". O maşină opreşte lângă bordură. Un tânăr coboară, răvăşit de-o grijă ascunsă, pe care o bănuim, doar, preț de câteva secunde, începe să alerge către femeia căzută, strigând „Mariaa, Mariaaa!", din ce în ce mai încet, pe măsură ce se apropie de trupul femeii. Este bărbatul ei, cu care trebuia să se întâlnească în stația de autobuz sau cine ştie unde. prin apropiere. Acesta nu ştie ce să facă, cum sau dacă s-o atingă, ce să-i spună, ce s-o întrebe, o mângâie pe păr, plânge înăbuşit, nu-i vine să creadă, o trage pe fetiță lângă el, apoi o ia în brațe pe Maria, o apucă pe fetiță, chinuit, cumva, cu celălalt braț şi începe să meargă spre maşină. Un monstru îl opreşte: „Unde o duci, mă? De ce ai pus, mă, mâna pe ea? De ce ai luat-o, mă, d-ac 'lo-şa, a? " şi-ncepe să-l lovească. Bărbatul nu apucă să facă nici o mişcare, încearcă, doar, să apere trupul femeii cu al său, de loviturile care cad fără încetare, încovoindu-se la pământ, peste fetiță şi soție.

Apoi, brusc, se ridică, lasă femeia deoparte, văzând că nu poate răzbate cu ea până la maşină şi începe să strige: „E nevastă-mea, boilor, 'vă-n gură şi-n cristos, astăzi şi mâine, de ce dai, mă-n ea, 'gura mă-tii?... ", loviturile sale sunt ale unui om disperat. Se aruncă în gâtul unui miner, îl doboară la pământ, urlând tot timpul, ca musulmanii fanatici în timpul războaielor lor de cucerire, îl loveşte cu cotul în gură şi cu capul de pământ, îi ia ranga, se ridică şi începe să-l loovească,

48 cu o sete nebună, pe acum năucul miner, peste față, în neştire, urlând, gâfâind, cu balele atârnându-i hidoase. Nu apucă, însă, să-l lovească mult. Câțiva ortaci sar în ajutorul celui căzut. Mircea, căci aşa îl cheamă pe eroul nostru, se fereşte, se retrage până lângă femeia lui şi-ncepe s-o apere disperat, protejându-se, atât cât poate, de loviturile bețivilor sadici.

Asistăm, parcă, la o luptă dintre un cavaler de la curtea regelui Arthur şi nişte prozeliți de-ai vreunui eretic păgân, un măcel îngrozitor, un tablou de neînchipuit, imagini macabre, imposibile, care au loc la sfârşit de mileniu, într-un oraş care se vrea a fi civilizat, în mijlocul unui mare continent: Europa, în bar, Gelu şi Ioana privesc muți spectacolul acesta grotesc, în surdină, Louis Armstrong încearcă să îi convingă de faptul că lumea e frumoasă... „What a wonderful world".

Afară, minerii îl împresoară pe bărbat, îl stâlcesc în bătaie, sub privirile fetiței care urlă înspăimântată, trasă de mână, de către mama ei, către un loc mai ferit, undeva mai departe, cât mai departe de locul acela din fața băruletului, unde se desfăşoară scenele de coşmar descrise.

Minerii au pus stăpânire pe locul acela, colcăie ca şobolanii, peste tot: pe alee, pe stradă, pe rondul de flori, prin stația de autobuz, cu lanțuri în mână, cu bucăți de furtun, cu țevi, alcătuind o imagine burlesc-grotescă, înfricoşătoare în mințile tuturor celor care îi privesc.

Gelu şi Ioana sunt de piatră. Un ins speriat, care stătea lângă geam, privind terorizat la ceea ce se întâmpla afară, are o reacție ciudată, parcă împotriva firii, ieşind din bar în fugă, ca un evadat, pe furiş, cu frică, privind în toate părțile. Brusc se loveşte de un miner:

– Bă, tu ce faci, mă, un' te 'uci?

Insul încearcă, disperat, să se smulgă din strânsoarea l brațului care l-a apucat ca o menghină. Apoi, dintr-o dată, îşi acoperă fața cu mâinile, cu brațele, instinct primar de apărare, protejarea feței, a ochilor. Nu poate nici să îngaime vreun sunet, este paralizat de frică.

– Aaa, păi ia stai aşa, bă... măă, Vasile! Ia vin' încoa, mă! - îşi strigă un ortac.

Nu ştim cărui Vasile i se adresează. Insul se smuceşte şi reuşeşte să facă vreo doi paşi.

49 — Băăă (ironic), stai aşa, 'tu-ți crucea şi-nchinarea (îl prinde cu mâna de ceafă, puternic, ca pe-o oaie), d-ăsta eşti (începe să-i care pumni şi lovituri de furtun), vino-ncoa' (amărâtul nici nu se mişcase, unde să se mai ducă?) - şi loviturile curg, nu se mai opresc, mai vin câțiva şi nu mai trebuie descris ceea ce văd, ca la cinematograf, Ioana şi Gelu. Toți cei din bar sunt înmărmuriți de spaimă, nu numai din pricina acestei bătăi, ci şi din pricina atmosferei de teroare ce domneşte, din pricina tuturor bătăilor, a imaginilor, pe care nu le vor uita niciodată, a unor mineri în maşini, cu furtunele atârnându-le amenințător, ca o prelungire a mâinii, a unor mineri stâlcind în bătaie bărbați, bătrâni, femei, tineri, doar pentru că cineva le indica persoana cu mâna... (am să mă întreb întotdeauna, cine erau mai speriați, minerii sau orăşenii?)... toți sunt înmărmuriți de spaimă, nu ştiu cum să reacționeze. Cei mai mulți stau nemişcați şi privesc doar, alții îşi beau cafeaua, încercând din răsputeri să se prefacă a nu vedea spectacolul. Cei care se

află în stradă, în fața puhoiului distrugător, sunt ori absolut inconştienți, ori foarte curajoşi. N-aş putea spune că Gelu s-ar încadra în vreuna din aceste categorii. Ioana, însă, cu siguranță, doar că, în afară de faptul că doza ei de inconştiență depăşeşte normalul (dacă aşa ceva există) are în ea şi o imensă cantitate de nesimțire şi curaj.

Nu s-ar putea spune că Gelu îşi mănâncă liniştit prăjitura sau că îşi bea calm cafeaua. Ioana, însă, nu-i nici pe departe speriată. E scârbită de ceea ce vede.

– Doamne, cum pot face, măi, aşa ceva?

Gelu nu-i răspunde imediat. Nici n-ar şti ce să spună, exact. Nu ştie ce să facă, să plece sau să stea? Este foarte speriat, în mod evident.

– Eu nici nu ştiu ce căutăm noi aici, de ce nu suntem noi acasă, pe fotoliu, la televizor...

Ioana soarbe o gură de cafea, privind pe geam, şi ripostează calm:

– Ce să vedem la televizor? Tot chestia asta... Mai bine stăm aici, vedem totul pe viu. Mă şi mir cum de putem să stăm şi să ne uităm, fără să facem nimic, ceva acolo...

– Ce să facem, ce crezi că am putea... că am mai putea

50 face? Tu nu vezi că ne omoară şi nimeni nu face nimic, uită-te şi tu ce păţeşti... nimeni nu sare să te ajute. N-ar putea nici dacă ar vrea... Taci din gură...

– Bine, mă, da' unde pasca 'mă-sii e poliția aia, mă?

– Care poliție, mă, care poliție?

Replica retorică a lui Gelu o descumpăneşte, prin blândețea zicerii. Cei doi rămân tăcuți, nu-şi mai zic nimic.

Se desluşeşte în privirile lor doar ură față de ceea ce se întâmplă dincolo de geamurile barului.

în acest moment, în băruleț intră doi mineri.

Sunt două namile, doi indivizi îngrozitor de jegoşi.

Unul este slab şi ceva mai scund decât celălalt, păstrând, însă, proporțiile. Cel de-al doilea este întruchiparea lui Goliat.

Sunt un fel de Sacco şi Vanzetti ai iadului, mai degrabă. Au priviri tâmpite, sunt încălțați cu cizme de cauciuc, au fiecare câte o bucată de furtun în mână şi pe cap căştile de miner.

Lui Gelu îi rămâne lingurița cu o bucată de prăjitură în ea, undeva la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură.

Ioana rămâne impasibilă.

Cei doi mineri se îndreaptă către tejghea. Cer două beri.

în momentul imediat următor, Ioana începe să țipe la ei, să le strige, să urle:

– Bine, mă, 'vă muma-n cur, întâi ne omorâți pe toți şi pe urmă aveți tupeul să veniți aici să cereți de băut, mânca-mi-ați rahatu' şi ciufuli-mi-ați băşina?!!!

Cei doi se întorc, încet, către ea. Uriaşul o întreabă, nevenindu-i, să creadă:

– Ce-ai zis?

Ioana silabiseşte, ironică, cinică, sarcastică… incredibil:

– Am zis… că să-mi mănânci rahatul… şi să îmi ciufuleşti şi băşina.

în momentul acesta Gelu, pur şi simplu, începe să urineze de frică. Urina se prelinge pe marginea scaunului, pe picioarele acestuia, şi apoi mai jos, parcă tot mai mult şi mai mult. Este doar o mână de om, paralizat de frică. Imaginaţia o ia razna şi Gelu, tremurând, începe să-şi închipuie un val negru şi mâlos care îl acoperă tot mai tare şi îl doboară. Apoi visează că se ridică şi priveşte speriat în jurul său… Cei doi mineri se îndreaptă către masa lui, unul o apucă de păr pe 51 Ioana, celălalt îl pocneşte pe Gelu şi-l aruncă pe masa vecină, apoi şi unul şi celălalt încep s-o bată pe Ioana, în momentul următor unul începe să-i rupă hainele, altul îi dă o palmă peste gură, apoi un pumn în plină figură, celălalt o izbeşte de vreo două ori cu capul de masă, au apărut tot mai mulţi mineri, tot mai mulţi şi mai mulţi, închipuirea are o dinamică proprie, de care chiar şi Gelu se miră, diferită de ritmul normal al curgerii timpului, impresiile se succed cu repeziciune, fără o logică anume, ca într-un vis, mişcările personajelor sunt mai rapide, rezultatul fiind aproape de filmele mute ale lui Chaplin, hilar, comic, cu aspect de gag, în ciuda dramatismului care se poate citi cu uşurinţă pe chipul lui Gelu. Efectul acesta tragi-comic e impresionant, însă Gelu pare să nu priceapă ce se întâmplă cu el. Simte o frică paralizantă şi disperată, o nebunie născătoare de demente gânduri negre ale imaginaţiei infectate, dereglate momentan. Haosul din mintea lui continuă: un miner o violează pe Ioana, aşezată cu spatele pe masă şi cu picioarele desfăcute, sprijinite pe umerii minerului, altul îi dă palme lui Gelu, altul o ia de păr pe fată, care nu a încetat să urle şi o aşază cu faţa în jos, cu burta pe masă, o apucă de păr şi o violează în această poziţie, trăgând-o de păr, ca şi cum ar călări, un miner sare cu picioarele pe Gelu - întins, acum, pe» jos - ca un copil care ţopăie pe un pat cu arcuri bune, rânjind ca un bou, de plăcere, în timp ce gâfâie din cauza efortului, altul şi-a băgat faţa între picioarele Ioanei, un altul o apucă de păr şi băgându-şi mâna în pantaloni, începe să-i „tragă" o partidă de sex oral, apoi toţi încep să-i lovească pe amândoi, Gelu şi Ioana sunt acum întinşi pe jos şi minerii îi lovesc cu sete şi cu ură, cu disperare, scrâşnind din dinţi, cu o satisfacţie nebună pe chip, picături de sânge sar în toate părţile, Gelu vede stropi din ce în ce mai mari de sânge sărind în toate părţile, începe să fie împroşcat şi în acel moment se întoarce către dreapta, tâmpla îi zvâcneşte îngroşată şi liliachie şi vede chipul Ioanei, clipă în care ea strigă: „ciufuli-mi-aţi băşinaaaa!!!"… Gelu alunecă acum tot mai departe, pe un câmp vioriu-albăstrui, pe un cal alb, dii murgule, departeeee… faţa lui crispată se sparge în mii de cioburi sugrumate, apoi Gelu se prăbuşeşte şi ridicându-şi

52 capul din praf, mestecând pământ, îşi dă seama că nu mai poate respira, plămânii i se umplu cu o ceață lăptoasă, se îneacă, nu poate vorbi, are un nod în gât... Ecoul acelui „aaa”

prelung, al urletului Ioanei, încetează treptat... Se aude din ce în ce mai încet... Chipul transpirat al lui Gelu capătă o paloare cadaverică, de-a dreptul...

Cei doi mineri au aceleaşi figuri complet tâmpite. Stau fiecare în câte o poziție strâmbă, ridicolă, cu gurile pe jumătate deschise, cu capetele puțin aplecate, privind uşor, strâns pe sub sprâncene, cu o expresie bleagă dar, în acelaşi timp, uşor uimită, ca şi cum ar întreba: „Cum? Ce-ai spus?

Mai zi o dată, că tot nu ne vine să credem !". într-adevăr, piticul se încruntă puțin şi mai întreabă o dată:

– Ce-ai zis, bă?

Ioana îi răspunde, la fel de calmă... pentru ea nu e nici o problemă:

– Ciu-fu-li-mi-ați bă-şi-na! - pronunță ea sacadat şi apăsat.

Gelu îi fixează pe mineri cu privirea înghețată, barmanului îi cade un pahar din mână...

Fără o vorbă, cei doi mineri se îndreaptă către ieşire, întâi iese cel înalt. Piticul îl urmează îndeaproape. Nimeni nu scoate un sunet.

în băltoaca de sub scaunul lui Gelu mai cad câteva picături. Gelu le aude cu o intensitate nefirească, acum, ca pe nişte picături de apă într-o peşteră, un sunet cu ecou, care îi loveşte timpanul din ce în ce mai tare. Câteva clipe. Atât.

53 <titlu> APA<titlu> în mijlocul oraşului, la ora amiezii este îngrozitor de cald. O toropeală parcă fără sfârşit învăluie totul într-un glob fierbinte, magic. Aglomerație specifică înghesuielii urbane.

Zgomotele marelui oraş. Cu toate acestea, artera nu este foarte circulată. Două benzi pe sens. O maşină care se îndreaptă leneş către o intersecție. La volan este Gelu. în dreapta lui se află Ioana. Pe locurile din spate stau Grasu, Pappucinno şi Faianță. Se aude muzică în surdină.

– Bă, da' cald e, să fiu al naibii! - mormăie Grasu.

– Mai bine-n orice caz decât iarna... plus de-asta, Grasule, ai juma' de chintal, e ceva normal să-ți fie cald... Ce vrei, vara nu-i ca iarna? Ia zi, câte tone ai?

– O sută...

– De tone ? Zi să moori tu...

Sunt plictisiți rău, se vede că n-au subiecte de discuție sau că, pur şi simplu, nu au chef să vorbească decât aşa, ca să se afle în treabă.

– Să căscați ochii după alarme, orice vă sare-n ochi...

Cum se închide uşa, dacă e acolo bodyguard-ul... - mormăie Faianță.

– Auziți, ştiți bancu' cu liliecii? - întreabă Grasu, fără să fie câtuşi de puțin interesat de ceea ce spunea Faianță.

– Grasule, asta-i cea mai tâmpită întrebare pe care o pui azi. După ce că vorbeam altceva, mai face parte din categoria întrebărilor care mă irită pe mine cel mai mult.

– Ce-ai, mă? Ai mâncat scaieți? N-ai dormit acas' azi noapte?

54 - Întrebarea asta a ta e ca întrebarea aia idoată: „Ştii bancu' cu Bulă?"... sunt o mie de bancuri cu Bulă Toți râd cu poftă...

– ... întrebările care mă oftică pe mine cel mai tare... „ştii bancu' cu Buia?", „de ce mă iubeşti?" şi „de ce fumezi?"...

astea sunt tâmpite, înțelegi, nişte întrebări complet idioate la care n-ai cum să răspunzi aşa, pur şi simplu... - Faianță mormăie, ca pentru el - de ce fumezi... că aşa mi s-a pus mie pata pe chelie, ştiu io de ce fumez?... auzi, „ştii bancu' cu liliecii?"... nu-l ştim, sigur că nu-l ştim, adică ştim bancuri cu lilieci, eu, cel puțin, ştiu o groază, da' ştiu eu la care te referi?...

ce tâmpit e ăsta... - pufnesc toți, din nou, în râs - acu' zi-l , hai...

– Cică stăteau patru lilieci atîrnați de-o cracă şi unul, adică numai unul, stătea cu capu-n sus...

– Cum, adică, stătea atîrnat cu capu-n sus...n-am înțeles nimic...

– Ce-ai făcut, mă?

Pappucinno este înnebunit după expresia asta colocvială, cu sensul „păi, ce-ai făcut, mă, cât timp vorbeam eu, de ce nu erai atent, la ce naiba te gândeai?", întotdeauna a încercat să le explice cum se pronunță „întrerupând ritmul inițial al povestirii, calm, flegmatic, obosit", pe un ton de genul: „bă, da' bou mai eşti, n-ai înțeles nimic."

– Mă laşi să termin?

– Zici, mă, bancul ăla odată?

– Bă, deci stăteau...

– Fără „deci"...

– Bă Papu, io-mi bag... mă lăsați, mă, să spun bancu'?

Deci, reiau, erau patru...

– Reiau, erau, mamă ce poet e Grasu azi...

Pappucinno nu-l slăbeşte. E clar, are un chef idiot să-l enerveze...

– Sunteți proşti... nu vă mai zic nimic...

– Hai, Grasule, gata, uite... nu mai zice nimeni nimic, zi, hai...

– Papu... eşti prost. Stăteau patru lilieci agățați de-o cracă, numai unu' stătea cu capu-n sus, nu mă mai întrebați cum, că nu ştiu să vă zic, aşa e bancu'...şi la un moment dat, ăla de lângă el...

55 - De lângă care?

– Acuma începi şi tu, fato? De lângă ăla care stătea cu capu-n sus...

– Aha...

– Bă, nu mă mai întrerupeți! Cică... ăla, cică, ăăă „bă, băieți, ia uitați, iar îi vine să vomite lu' ăsta...”

Toți aşteaptă continuarea bancului...

– Asta-i! - şi începe să râdă ca prostul. Nu că-i beton?

– Marfă! E genial, Grasule, e genial...

Râd şi ceilalți puțin, apoi izbucnesc într-un râs isteric şi îi dau palme peste cap lui Grasu.

Maşina continuă să înainteze leneş prin trafic.

– Aseară am visat apă, multă apă. Ce-o fi însemnând?

Care le ai cu visele?

– Făceai baie, ploua, cădeai în apă, te lua un val?

– Nu-mi aduc aminte exact, fato, ştiu doar că era să mă înec...

– Ciudat... nu ştiu să-ți spun acum... lasă, că mă uit acasă într-o carte de vise şi-ți spun mîine...

– Cum zice un prieten: e de bine, da' să te fereşti, he, he...

– Papu... eşti prost...

– Aaah, mişto, vine-o maşină de apă...

– REBU... esența rahatului...

– De la RASUB, gagariciule... hai... să mă spele şi pe mine puțin, poate ne mai răcorim... ia, închideți tot, geamuri, uşi... tot...

Maşina de apă se apropie. Este pe banda a doua. Gelu e pe banda întâi şi-i face semn să treacă pe lângă el şi să-l ude.

Şoferul de pe maşina de apă acceptă bucuros, se mai distrează şi el un pic. Gelu merge acum foarte încet. Maşina de apă începe manevra de depăşire.

– Bă, ați închis tot?

– Stai să arunc şi eu țigara...

– Hai mai repede, Grasule, că vine omu'...

– Bă, ce se... băi, băi...

Grasu e puțin speriat. Nu reuşeşte să închidă geamul.

– Grasule, ce faci, mă?

– Băi, s-a blocat geamu', ce-are, mă, că nu pot să-l mai închid, băăăăiii...

56 - Grasule, închide dracu' geamu' ăla, odată...

Faianță intră în panică...

– Bă, să mor io... nu pot, băi, s-a blocat...

în crescendo, încep toți să se agite, într-o încercare disperată de a-l ajuta pe Grasu...

– Grasuleeee!!!!

– Papu, du-te... Băăăăiiii!!!!!

Prea târziu. Maşina a ajuns în dreptul lor. Gelu avea în faţă o maşină parcată şi n-a reuşit să demareze. Apa intră cu presiune întâi pe geamul lui Grasu. Toţi ţipă, înnebuniţi, apoi rămân nemişcaţi. Apa are presiune, îi ciufuleşte şi ceea ce este mai grav e că intră multă... în aceeaşi clipă, începe să curgă şi din plafon... este apă peste tot, pe parbriz, în portbagaj, până la glezne şi mai bine... Maşina de apă trece liniştită mai departe, şoferul râde... o fi înţeles ce s-a întâmplat? Gelu n-avea cum să-i mai facă semn să nu mai treacă sau poate că ar fi avut, dar în zăpăceala momentului a uitat complet... şoferul râde în continuare. Maşina e un cadru static, ca o fotografie la un bâlci. E oprită. Maşina de apă se îndepărtează fără grabă. Toţi tac. Sunt nemişcaţi, perplecşi.

Nu le vine să creadă. Sunt uzi din cap până-n picioare. Gelu e ciufulit, apa intrată cu presiune, de la geamul rămas deschis, din spatele lui, din stânga, i-a dat tot părul peste cap.

Stă nemişcat, cu mâinile pe volan. Motorul este pornit, în viteza întâi, Gelu stă cu piciorul pe ambreiaj, căci, în clipa următoare, maşina începe să înainteze încetişor. Ioanei i s-a dus naibii toată coafura. Părul îi atârnă jalnic pe faţă. Cei trei din spate sunt la fel de uzi. Primul „sunet" îl scoate Gelu:

– Oricum uitasem „sunrooful" deschis...

Grasu a rămas cu mâna pe manivela pentru închis geamul. Nu poate decât să mai exclame o dată stins, încet de tot, ca o inutilă continuare a urletului de adineaori:

– Băăăiiii...

– Ca-n filmele alea proaste...

în sfârşit deschide şi Faianţă gura:

– Bă, da' bine că am apucat să închidem geamurile... ce ne făceam dacă se bloca vreunul sau, ştiu eu, rămânea, Doamne fereşte, „sunrooful" deschis.

Pronunţă „sunroof de parcă ar pronunţa „etui", 57 Imitându-l pe Gelu. Din trapa deschisă picură apă, care se prelinge de peste tot, în timp ce maşinuţa începe să înainteze lent. Toţi au mutrele plouate. Lumea se uită la ei ca la urs, în timp ce fac dreapta pe bulevard. Abia se târâie, curge apa în neştire de peste tot. Imaginea este, bineînţeles, intrigantă.

Afară sunt cel puţin 30 de grade, nici o baltă nicăieri, o zi - ca de altfel, tot anul - secetoasă.

Toţi încep să râdă ca proştii. Faianţă e supărat. Se mai aude replica lui, înainte să dispară cu totul după colţ: .

– Mânca-mi-ai curu', Grasule!

58 <titlu> ŢIGĂNCILE<titlu> -Ciaplineee !!! Băi, Ciapliineee !!!

Un țigănuş uscat şi dințos urlă în fața unei porți ruginite.

E aproape miezul nopții. Strada e pustie. Din loc în loc arde câte un felinar.

în fața porții e parcată maşina băieților. Grasu, Gelu, Faianță, Ciuhabu şi Slăvilă stau înghesuiți şi zgribuliți.

– Frig mai e, trăi-ți-ar!

– Cât dăm, bă?

– Io mai mult de-o sută nu dau. Stai, mă, să vină ăsta.

Grasu deschide geamul...

– Hai, mânca-l-ar, că-i e frig !

Țiganul țopăie pe lângă gard.

– Dăm o clanță sau le frigem? - întreabă Grasu.

– Io dau clanță! îmi bag picioarele! - răspunde Slăvilă, mucios.

– Păi, io ce-ntreb? Saxofon sau îți bagi picioarele?

– îmi bag picioarele-n dinții ei!!!

Izbucnesc toți în râs.

– Ce face ăsta de nu vine. mă? - se întoarce Faianță către gard, foindu-se.

– „într-o baltă verde, patru ochi luceşte / Ce să fie oare, cred că e doi peşte"... - recită Grasu. Uite-i că vin...

Din curte apare un țigan burtos, la vreo 40 de ani. Poartă un tricou inscripționat „Fubu" şi o jachetă pe care scrie ..Amnesty internațional". E Ciaplin. Se opreşte lângă maşină, cu un aer misterios. Se uită în dreapta şi-n stânga şi se apleacă spre geamul deschis al maşinii:

59 - Ia, zice, băeții, ce ve dau?

– Hai noroc, Ciapline. Păi, vrem şi noi de-o clanță, de-un cur, ceva...

– O clanță, un cur, se rezolve, orice...

Ciaplin face o pauză şi îşi trage nasul.

– Păi... ia zi, cât e? îl interoghează Faianță mai departe.

– 50 clanțău', 100 scurtu' şi... - face o pauză, gândindu-se un pic- 180 curu'.

– 180 curu'?!! Da' de ce aşa scump curu' ăsta, bă, Ciapline? Nu faci şi tu o promoție, un sempling, ceva?...

– Be, aia e. Fetili nu vrea tot timpu', tre' să vorbesc cu ele, nu ştiți şi voi cum e muierile? Că le cade curu', că se lasă țâțile...

– Bă, Ciapline, dă-l în spumele mării dă cur, lasă şi tu mai ieftin, că nu dăm atâta... Dăm, mă? - se întoarce către băieți.

– Hai, să vedem ce ne dai şi mai vorbim dup-aia... - hotărăşte Grasu, sec.

Coboară din maşină doar Grasu şi Faianță. Ciaplin intră în curte. Face câțiva paşi, apoi se întoarce, puțin descumpănit, uitându-se peste umăr ca să vadă de ce nu vin băieții.

– Hai, Ciuhabe, ce faci? Nu vii? - se miră Grasu, cu capul întors către maşină.

– No - răspunde Ciuhapu, ştergându-se pe mâini cu o bucată de vată, îmbibată în spirt.

– Ce-ai, mă, eşti prost?

– Nu, bă, da'... azi n-am chef...

– Treaba ta. Stai aici şi dă-i în cap lu' mutu! Uscatu' dracu'! Şi mai lasă spirtu' ăla, că negreala aia nu se ia, ți-am mai zis, e din născare...

– Haide încoa', beeți! - râde Ciaplin.

– Frig e, trăi-I-ar! Hai, Ciapline, tată, ia zi!

în curte, Ciaplin se răsteşte la o țigancă plină de fuste, care mănâncă semințe într-un colț, aşezată pe un scăunel de lemn. Stă de vorbă cu o fată şi se preface că nu-i atentă la ce se vorbeşte în jurul ei.

– Fa! 'aidi, trimete fetili alea aci! 'ai! Un cur la beatu'!

Țiganca se uită la el, dar nu pare să reacționeze.

– Fa, eşti proastă? Mişcă mai repede, nu vezi c-aştaptă 'aidi, că e frig !

60 în sfârşit, țiganca se ridică şi se urneşte către întunericul din spatele curții, strigând după nişte fete.

între timp, băieții stau de vorbă cu Ciaplin:

– Şi? Cum e, tată? Merge treaba? - e curios Grasu.

– Eh, uite-aşa, uite-aşa (face Ciaplin un semn cu mâna, adică nu prea). N-are lumea bani, tată. Păi... n-are iei să plătească gazili şi lumina, dă unde dă tractir? Nooo, a sărăcit romînu', nu-i mai arde dă d-astea... Nevasta-i cere, iei n-are dă unde, păi... nu mai bine să duce şi să-mbată?...

Băieții râd pe înfundate.

– Păi, no ? Ce să mai, s-a dus zilele alea...

– A murit Franco...

– Şi cu gaborii, cum e?

– Adecă ce, cu gaborii?

Ciaplin devine, brusc, circumspect. Se uită uşor strâmb la băieți.

– Adică, razii, chestii, alea-alea...

– Nooo, ce gaabori?... Ăia vine şi iei la un scurt. Păi, ce, adecă nu e şi iei oameni? N-are, dom'ne, gaborii nimic cu noi... Vine, da' ne zice dânainte, să nu le găsească p-astea cu fustili sculate. Le dau şi lor o fată, doo să să distreze şi iei şi gata...

Apare țiganca cu două fete. Țigănci amândouă. Una e blondă, cealaltă brunetă. Bruneta are părul ondulat cu migală, blonda mestecă ciungă, nu e pieptănată, pare trezită din somn şi se vede c-o doare fix în pix. Țiganca rămâne lângă ei. E clar că o interesează stabilirea prețului. Ciaplin o repede:

– 'aidi, fa, du-te d-aci. Du-te, fa, n-auzi!!

O ia de mână şi-o împinge mai încolo, în fine, ţiganca pleacă. Grasu simte nevoia să le adreseze şi el două vorbe.

– Ce faceţi, fetelor?

– Facem normal... - răspunde bruneta, plictisită.

– Ia ziceţi, fa, vrea băieţii cur şi mue... - intervine scurt Ciaplin.

Bruneta se codeşte. Pe blondă n-o interesează, poate să plouă cu cămile, e cuprinsă de-un sictir total. Ciaplin simte reţinerea brunetei.

Ce-ai, fa ? Ziceţi, 'ai mai repede că e frig !

61 Blonda mestecă ciungă. Bruneta bâiguie ceva.

– Nu merg.

Ciaplin se enervează.

– Dă ce, fa, nu vrei ?

– Nu vreau !

Bruneta s-a întors cu spatele la ei, ca şi cum dacă ar sta cu spatele ar fi scutită de orice explicaţii.

– Bine, fa, da' care-i motivaţia ?

Cuvântul este incredibil plasat în context şi băieţii se abţin foarte mult să nu izbucnească în râs.

– Să-ţi ia tata o orhidelă?! Sau nişte cizmeluţe? - râde Ciaplin, ştirb.

– No... Nu vreau io să merg şi gata.

Argumentul e suprem. Ciaplin îşi trage nasul şi se întoarce către ei parcă spunând „dom'ne, dacă nu vrea ea...”

– a'i, că v-aduc alta. Tu du-te, du-te d-aci, că... - şi-o împinge de acolo pe brunetă.

Deodată, prin faţa gardului, pe stradă, trece o fată foarte slabă, doar în maiou şi în chiloţi. Şi maioul şi chiloţii sunt albe. Ciaplin rămâne cu gura căscată. Băieţii întorc capul după ea, blocaţi. Este un moment de tăcere absolută, încremenită. O clipă hilară, incredibilă. O urmăresc toţi cu privirea, nemişcaţi. Nu le vine să creadă. Grasu mormăie un „Doaaaamne!!" prelung, apoi se întorc toţi din nou cu faţa către Ciaplin.

– Hai, Ciapline, tată, ia zi. Hai, că e frig...

– 'aidi 'nautru...

Băieţii intră într-un hol, „antreu" cum îi zice Ciaplin.

Casa este tip vagon, cu camerele înşirate una după alta şi un hol paralel cu ele. Din hol, geamuri murdare dau către fiecare cameră în parte. La capătul holului, nişte trepte urcă spre camerele de la etaj.

Slăvilă îi dă banii lui Ciaplin. Este un fel de anticameră a bordelului, locul unde aşteaptă, de obicei, clienţii. La un televizor, trei paraşute privesc cu sufletul la

gură un concurs de genul „Cine ştie, câştigă" sau aşa ceva. Gelu urmăreşte şi el, interesat, emisiunea. Stă în picioare, în spatele canapelei pe care stau fetele.

Slăvilă termină de numărat banii.

62 - Ia, tată. Mersi. Şi, ia zi, ceva prospături ?

Ciaplin ia banii şi-i bagă repede în buzunar.

– Să trăieşti. Bei, ce se zic?! Am luat alaltăieri doo fufe dă la nişte ruşi, doo rusoaice... - se apropie conspirativ de Slăvilă - face un cioc dă... (pronunță sacadat) te-ca-ci-pă-tine... Noo, cee vorbeşti, tată !! Doo bucate dă... ce să mai, n-ai văzut. Da' nu ie acu' aici. Face scurtu' la Maria Tereza dă i-o dă calu', ştii unde...

– La fostu' cinema...

– La colț, da... la Ferovar. Le mai las doo zile şi le bag aici, da' am zis să nu le consum aşa, dan prima zi, că acolo merge mai greu, e gabori. Aşa, le mai dă ăia o ştangă şi p-ormă, dacă vine garda peste mine, le ştie pa fete şi mă lasă mai uşor... Ştii cum e...

– Da...

în prima cameră Grasu e cu blonda. Se dezbracă amândoi destul de încet.

– Dau jos şi maieu'? - întreabă blonda durdulie.

– Dă-l , că vreau să-ți văd țâțele.

Blonda râde cu gura mare, arătându-şi toți dinții şi-şi scoate maioul. Are sânii ca două mere pârguite, mari, umflați, gata să plesnească...

în camera următoare e Faianță cu o brunetă. Fata stă între picioarele lui, Faianță stă pe o canapea, în următoarea cameră, țiganca cu multe fuste, care scuipa semințe prin curte când au intrat băieții, face sex cu doi țigani, tineri şi bine făcuți.

De la etaj, din capătul culoarului, coboară o paraşută roşcată, călcând greu, cu nişte bocanci soioşi în picioare. Se opreşte brusc lângă geamul camerei țigăncii.

– Aooleeeu! - zbiară scârbită, dar cu umor - ...Ciapliiinee!!! Vezi, bă. că iar ți-o arde ăştia pa nevastă-ta...

Continuă să meargă spre camera de aşteptare. Trece pe lângă camerele băieților, aruncând vorbe pe măsură ce priveşte înăuntru - „iar vă frigeți, bagaboantelor!?". Faianță e în extaz, bruneta lucrează de zor. Grasu e transpirat, face sex cu blonda ca un apucat, de parcă nu ar mai trăi decât un ceas, maximum două. Roşcata ajunge în anticameră şi Ciaplin îi dă o palmă după ceafă 'te, dreacu-n treaba ta, ciochisto...

63 Roşcata iese, râzând, căci au venit noi clienți în curte.

Ciaplin se uită pe un gemuleț, dând o perdeluță la o parte, cu prudență, ca să vadă cine a venit, apoi strigă spre capătul holului:

– Sitooo!! 'ai, făă, c-a venit oameni, 'eşi afar'!! - după care se îndreaptă şi el către uşă. Dă să iasă, dar se întoarce către Slăvilă:

– Auzi, daț' şi voi cancioc aci, că a venit oamenii ăştia şi nu ie loc.

Apoi se răsteşte la una din fetele care se uitau la concurs, schimbând tonul:

– Şi tu, 'ai, afară, la treabă... O frecați la rece...

Slăvilă se apropie de una din fetele de pe canapea şi începe să se descheie la pantaloni. Tipa nu prea are chef, dar se întoarce jumătate către el şi rămâne uitându-se la prohabul lui. Apoi scuipă guma de mestecat în palmă şi-o pune într-o scrumieră. Gelu e în partea opusă a canapelei.

Fără să-şi ia ochii de la televizor, ciufulita din fața lui îl descheie la şliț.

Țiganca cu fuste multe trece prin cameră, venind dinspre hol şi iese şi ea. La televizor este acum o reclamă la o gumă de mestecat: mesteci şi respiri mai uşor. Fetele au început să-i lucreze pe amândoi... Slăvilă râde uşor către Gelu.

– Bagă, Gelosule... Mestecă Sando, că respiri mai uşor, auzi...

în camera lui Grasu, blonda face ca toate alea, e înnebunită. Grasu e transpirat, gâfâie... Deodată, blonda se opreşte puțin...

– închide şi tu lumina...

Pe Grasu îl bufneşte râsul.

– Şi să sting şi robinetu'? Taci, mă, că vreau să-ți văd curu'...

Camera în care e Faianță e luminată slab. Sărăcăcioasă.

Contrastează cu interiorul o plantă superbă, într-un ghiveci măricel, într-un colț.

Bruneta îşi face bine meseria. Faianță e transfigurat.

îngaimă ceva. Bruneta opreşte mişcarea mecanică a capului 'sus-jos'. Faianță repetă ce a spus:

– Pot să-ți dau limbi?

Bruneta reia mişcările. Nu-i răspunde.

Pe lângă camera lui Grasu, trece roşcata. Se opreşte şi se uită înăuntru prin geamul jegos, îi strigă blondei:

– Ce faci, fa?

Cei doi nu se opresc, Grasu nu bagă nimic în seamă.

– Iaca, mă râd!

– Hai, fa, mai repede, că mi-a venit şi mie client.

– Lasă-mă, fă-n pace!

– Ho, necordito! Păi şi io ce fac?

– Lasă-mă, fă, n-auzi!?! - gâfâie blonda, agasată din ce în ce mai tare.

– Umple-o de boboz, umflatule! Paraşuta' dreacu'!!

începe să râdă şi dă să plece. Blonda e terminată.

Gâfâie, e înnebunită de plăcere. Printre gemete, o înjură pe roşcată.

– 'da 'mă-tii de guristă !

Pe hol, din direcţie opusă roşcatei, apare ţiganca cu fuste. Are un copil în braţe. O ia pe roşcată de păr şi apoi începe să o lovească cu copilul în cap, în incredibilul stil ţigănesc.

– Potoleşte-te, fa, 're-ai a dreacu' dă frigidă!!

în camera lui, Faianţă repetă întrebarea.

– Pot să-ţi dau limbi?

Cu gura plină, de data asta bruneta îi răspunde.

– No!

– De ce ?

– Las' că-ţi zic eu dup-aia - şi continuă.

Faianţă deschide încet ochii. E uşor încruntat. Nu înţelege nimic.

Grasu şi blonda au terminat. Stau întinşi pe spate. Grasu zâmbeşte leneş, blonda e complet epuizată, abia îngaimă:

– Ce sulă ai, grasule, m-ai spart!

– Sunt bun, ă?

– Aoleoo...

Grasu se întinde după pantaloni, fără grabă. Scotoceşte într-unul din buzunare, scoate o hârtie de o sută de mii şi i-o întinde blondei. Blonda o împătureşte, ia o lamă de gumă de pe o măsuţă de lângă pat, scoate guma, o bagă în gură şi 65 înfăşoară suta în poleiala argintie a gumei. Apoi o îndeasă în vagin şi duce degetul la buze.

– Să nu mi-o ia Ciaplin - susură blonda, conspirativ.

– Da, da, ştiu... - mormăie grasul.

în antecameră, Slăvilă e călare pe bruneta lui, Gelu o ţine de păr pe a lui, care-i stă cu capul între picioare. Pe geam, Gelu îl vede pe Ciaplin traversând curtea în grabă.

Intră în cameră agitat, dând uşa de perete.

– Garda! Garda! Vira, trăi-v-ar!!! 'aida!

Băieţii aleargă care încotro, trântind uşile de perete...

PLANETA NA MAIMUNITĂ

Sunt un om normal. Nu sunt altfel decât ceilalţi. Nu mă deosebesc prin nimic în mulţime, nici dacă aş vrea. Port aceleaşi haine, nici vechi nici noi, nici curate, dar nici murdare. Pantofii sunt ca ai celorlalţi, nu-i port până se tocesc, dar nici nu-i arunc noi. Nu alerg prin tot oraşul după marfa cea mai ieftină, dar nici nu mă calicesc în magazine.

Nu sunt, deci, un econom. Dar nici nu risipesc. Nu sunt sclipitor de inteligent, dar nici prost. Nu pot să zic că sunt un fin observator, nici că aş avea cine ştie ce talente ascunse, pe care să le caut când îmi e mai greu. N-am ce scoate la iveală.

Nu port costum din obişnuinţă. Nu îmi plac locurile strâmte, aşa cum nu îmi plac camerele mici. Dar nici încăperile cele mari nu îmi sunt pe plac. îmi plac ungherele, e adevărat. Să nu am spaţii deschise în spatele meu, pe care să nu le pot controla. Nu sunt nici claustrofob. îmi place să merg cu liftul. Poate cu avionul nu sunt în măsură să spun că îmi place să zbor. Cred că aş minţi, îmi place, însă, să plutesc în somn. Visez ce visează toată lumea. Lucruri obişnuite.

Nimic paranormal. Am vise erotice în care femei de toate felurile mă dezmiardă şi mă trezesc uneori transpirat. Ca toată lumea. Mă masturbez atât cât trebuie, nu exagerez.

Mănânc salată cu ceapă, oţet şi ulei, chiar dacă unii se oripilează. Nu sunt snob, sau poate nu prea mult, atât cât îi şade bine unui om obişnuit. Nu-mi plac petrecerile unde nu cunosc pe nimeni, de-aia nu mă duc. Nu-mi plac locurile aglomerate, dar nu sunt neapărat agorafobic, îmi abhoră prostia şi lenea, cu toate că nu sunt nici eu un om foarte activ. Mi-ar plăcea să înot zilnic, dar ştiu că nu m-ar ţine 67 mult. îmi place marea, îmi plac femeile şi îmi place liniştea serilor de vară. îmi place să ascult ploaia şi îmi place îngheţata de caramel cu vanilie, frişcă şi nuci. îmi plac cartofii prăjiţi, îmi place usturoiul, pe care toată lumea îl mănâncă pe ascuns. Nu-mi plac oamenii care nu recunosc.

Care nu recunosc în general. Sunt sincer, dar mai şi mint din când în când. Nu sunt nici şoferul perfect, cu toate că mi-aş fi dorit. Am pleznit maşina de câteva ori. Nu-mi place mirosul de transpiraţie, dar am făcut armata. Nu-mi place să fac curat, dar uneori mă linişteşte, îmi place să spăl vase. E o monotonie veselă, îmi place să privesc cum ninge, dar să stau la geam, dacă se poate lângă sobă. Nu-mi plac pisicile foarte tare, dar nici nu mă enervează. Le tolerez. Nu-mi plac maşinile mari, dar nu mă omor nici după cele foarte mici.

Mi-e teamă să nu mă accidentez mortal într-una mică. îmi iubesc prietena, dar aş împuşca-o în cap, uneori. Ca toată lumea. Nu am o fire violentă, dar nici nu tac prea mult. Nu îmi place să alunec iarna pe gheaţă, îmi place nisipul care îmi alunecă printre degete, pe plajă. Nu ridic castele de nisip, dar îmi place să mă uit la alţii care fac. Nu mă las de fumat pentru că nu vreau. Când o să tuşesc prea tare, poate. Nu mănânc mult ca să nu mă îngraş. Nu sunt slab, dar nici nu arăt ca în reviste. Femeile îmi răspund avansurilor uneori, dar nu foarte des. Nici nu mă pot plânge, însă. Nu sunt nici frumos, dar nici urât. Am păr prea mult pe ceafă în jos, chestie care mă enervează foarte tare. Nu îmi stă bine nici tuns chilug, dar nici cu părul lung. Nu îmi plac broaştele, nici gândacii de bucătărie şi nici fluturii de noapte. Au ochi ciudaţi, care strălucesc şi după ce-i omor. îmi plac caisele mai mult

decât piersicile, îmi plac câmpurile de grâu toamna şi cele cu flori vara. Pe câmp e linişte, nu se aud decât greierii, îmi plac cicadele, cu toate că nu recunosc des lucrul ăsta pentru că toată lumea mă întreabă ce sunt alea. Nu îmi place să mă spăl pe față dimineața, îmi place, însă, să mă spăl pe dinți seara, înainte de culcare. Uneori, însă, mi-e lene şi dimineață parcă am furnici în gură. Nu îmi plac bărbații care poartă pantofi cu toc înalt, în general nu prea îmi plac femeile. Poate pentru că în copilărie şi adolescență am fost fraier şi m-au tratat ca atare. Sunt răzbunător, cu toate că ştiu

68 că e o pierdere de timp. îmi iubesc părinții şi bunicii. Nu pot spune, însă, că îmi cunosc toate rudele, îmi place să merg la țară, cu toate că nu am mai fost de la cinci ani. Nu cred în Dumnezeu, neapărat, dar îmi fac cruce cu limba în cerul gurii când trec pe lângă o biserică, îmi place oraşul, îmi plac piscinele şi merg la ele chiar şi pe malul mării. Nu îmi place să fac pipi în bazin. Mă apasă un sentiment de vinovăție şi am impresia că toată lumea se uită urât la mine. Nu sunt emotiv, cu toate că în copilărie roşeam des şi eram timid. Am încercat din răsputeri să îmi înving timiditatea şi astfel, de câteva ori, am fost mojic. Greşesc atât cât trebuie şi îmi place să recunosc treaba asta. Ştiu să pierd, dar nu îmi place.

Mă enervează îngâmfații, cu toate că uneori sunt şi eu îngâmfat. Nu îmi plac oamenii care consideră noua generație de copii precoce, aşa cum nu îi sufăr pe cei care îşi cred copiii cei mai inteligenți din galaxie. Nu îmi plac ciorapii albi, cu toate că în copilărie îi iubeam şi o scoteam pe mama din sărite purtându-i tot timpul, în cadă, nu. îmi place focul, mi-e teamă de apă. în copilărie am trecut şi eu, ca toți copiii, prin perioada micilor incendii. Nu de asta făceam pipi în pat. Pe la cinci ani, totuşi, cred că m-am mai scăpat o dată. Nu mă trezesc la cutremure, nu aud soneria dacă dorm şi nici ceasul deşteptător. Nu îmi place să mă trezesc des dis-de-dimineață.

Din când în când e suficient. Nu îmi plac cămăşile cu mânecă scurtă şi nici să fiu stropit cu apă. Mă enervează faptul că paştele catolic nu se sărbătoreşte o dată cu cel ortodox. Religiile mă enervează, cu toate că e bine să credem în ceva. Nu sunt ateu, dar nici credincios. Mai degrabă sunt agnostic, aş spune. Nu văd prea bine, dar am aproape toți dinții la locul lor şi spatele nu mă doare foarte tare. îmi place însă foarte tare să gătesc. Nu sunt un bucătar excelent, dar mă descurc. Nu mor de foame, îmi plac mâncărurile picante. Mâncam uneori iaurtul cu zahăr, când eram mic. Acum sunt dulci aproape toate, ceea ce e bine.

Sunt un om bucuros, deci, dar nu fericit, îmi lipseşte ceva, ca tuturor. Tind să fiu mai bun. Totuşi, am impresia că sunt altfel decât ceilalți. Mai bun, mai înalt, mai frumos şi mai deştept. Parfumurile mele sunt mai bune decât ale celorlalți bărbați, deci am mai mult succes la femei. Decât unii. Sau 69 cel puțin aşa mi se pare. Ca tuturor celorlalți bărbați. Uneori mă uit în oglinda de la baie şi îmi sug

burta, ca să văd cum mi-ar sta cu abdomenul plat. Mi-e lene să fac sport. Nu ştiu nimic, oricum, în afară de pase. îmi umflu, uneori, muşchii şi îmi smulg firele de păr din nas cu penseta. Mi-ar plăcea să nu am barbă sau să o am foarte deasă. Barba, îmi plac clătitele, îmi place gemul de caise şi dulceața de gutui, îmi plac plăcintele cu dovleac şi dovleacul copt, cu zahăr. Nu sunt foarte dotat, din punct de vedere sexual, dar nici minion. Sunt normal. Ca majoritatea bărbaților. Mă amăgesc eu. Nu îmi plâng de milă. Des. Poate în fața unei femei, dacă vreau să o cuceresc cu problemele mele grave. Dar asta se întâmpla demult. Nu mai practic aşa ceva. Nu sunt nici înalt, nici scund. Nu am păr pe piept şi nu îmi place să port bijuterii din aur. îmi place argintul şi uneori, ca să fiu snob, aurul alb. îmi plac micii pătrunşi. Beau, dar nu exagerez. Nu îmi plac ciorbele. Nu îmi plac babele ciufute şi moşii enervanți. Nu îmi plac pedofilii şi îmi sunt indiferenți rău homosexualii, îmi plac. însă, lesbienele. M-aş uita ore întregi. Nu îmi plac gospodinele autoritare, care îşi mână bărbații de la spate prin piețe. Mă uit la meciuri de fotbal, dar nu des. Treaba mea cu cine țin. Nu sunt pidosnic, dar am avut un vis din ăsta odată. Nu mi-e ruşine să recunosc. Nu mi-a plăcut. M-am străduit să nu mai visez din astea. Până acum am reuşit, îmi plac autostrăzile şi filmările din satelit.

Pământul e mic şi plin de oameni normali, ca mine. Mi se pare mie. îmi place ceaiul de mentă şi îmi place ciocolata cu alune. Când eram mic, dacă mă enervau ai mei, mi-ar fi plăcut să mor, ca să se oftice, să plângă şi să vadă cât de mult le lipseam, îmi place când mi-e sete. Noaptea, dacă mă trezesc să beau apă, mai întâi mănânc ceva dulce, ca să mi se facă sete rău şi să beau mult. îmi place iarba, da' nu mă înnebunesc după ea. Un fum, două. Totul cu măsură, îmi plac filmele porno, dar nu mă pot uita tot timpul. Mă plictisesc. Sunt corect, îmi iau bilet, dacă merg cu autobuzul.

Chiar dacă nu am mai mers de vreo doişpe ani. îmi place Nat King Cole. Nu plec de pe terase fără să plătesc. Teribilismele astea sunt idioate, nu le înțeleg. Nu-mi plac oamenii care vorbesc cu mine de la trei centimetri. Prea aproape. Mă invadează, am şi io spațiul meu intim, îmi vine să-i pocnesc.

Mă enervează oamenii care folosesc cuvinte de-al căror înțeles nu au habar. Şi nu-mi plac oamenii normali. Dar pe mine mă suport, că m-am obişnuit. Sunt tolerant. Un om obişnuit.

– Mi se pare corect... şalom, Mană...

– Aşa că dă şi mie o sută până mâine...

– ...de mâine mă apuc de învățat, dezbracă-te că nu-ți fac nimic, nu mă dezbrac că sunt virgină... minciunile clasice...

– Hai, nu fi prost... Vreau să-mi iau un suc, mi-e sete.

– Bine, mă, na - îi întinde Grasu o hârtie de-o sută, apoi lipeşte firul pe care îl are în mână de un altul tras de afară de undeva, pe geam.

– Auzi, da' tu ce faci cu astea exact?

– Sun la femei, pe telefonu' lu' ăsta de jos. Am boală pe el. M-a-njurat de mamă, săptămâna trecută, că cică ascult muzică prea tare. Şi io nici n-am cas. Poate să-mi dea Ciuhapu d-alea de le câştigă el pe la concursuri la radio. Şi m-am supărat pe el şi-l sparg la notă.

– Nu eşti întreg la cap.

Grasu formează un număr de telefon şi aşteaptă câteva clipe...

– Trebuie să treacă mesajul...

O voce cristalină răspunde la celălalt capăt al firului...

– Sunt Cristina şi sunt fierbinte...

– Lasă vraja, că io sunt - şuieră Grasu, scurt.

– Păi, ce faci, ai bani de aruncat? - întreabă fata.

Manase ascultă şi nu înțelege nimic. Grasu acoperă receptorul şi-i explică în şoaptă:

– E de la mine de la facultate. Face şi ea un ban. Da' face frumos la telefon, îmi place de ea, e bună rău. Măi, copilu', taci - continuă. Nu, mă, vorbesc pe linia lu' unu', că am boală pe el. Faci şi tu un ban.

– Bine, frumosule. Ce vrei azi?

Grasu îi face cu ochiul lui Manase, care dă ochii peste cap şi se plesneşte cu palma peste frunte.

– Păi, ia zi, cu ce eşti îmbrăcată?

Manase ia suta şi iese, făcându-i semn lui Grasu că 71 pleacă după suc. Grasu dă din cap că a înțeles şi se întinde pe jos, mângâindu-şi burta...

– Hai, nu zău? Şi cât de mult mă iubeşti...

Doi guguştiuci se hârjonesc pe geam şi apoi îşi iau zborul fâlfâind grațios...

– N-ai sutien? Bravo, aşa îmi place. Mai zi...

E din ce în ce mai cald...

TE IUBESC

Faianță e beat. Se bălăbăne cu o sticlă de Jack Daniel's, pe trei sferturi goală, în mână... Pare să se certe cu stelele, cu cerul, cu toată lumea. E pe terasa clădirii unde locuieşte, un fel de bloc - vilă cu vreo opt etaje. Grasu e întins pe un coş de fum. Băieții cască gura la Faianță, se uită când în pământ, când în sus, când spre oraş...

– Oraşul ăsta!!! Oraş-statH! Insula preafericiților!!!

Enclava asta!!! Sodoma şi Gomora!!! Băga-mi-aş picioarele-n el!!! Aş da orice să-l iubesc ca la-nceput!!!

Prima mea iubire!!! Fir-ai al naibii de oraş jegos!!!

Nenorocitule!!! Mi-ai mâncat cei mai frumoşi ani!!! Mi-ai mâncat sufletu'!!! N-am suflet, n-am!!! Din cauza ta n-am!!!

Stau să mor aici, lângă tine şi pentru tine. nenorocitule!!!

Du-te dracului! Eşti urât, fir-ai al dracului să fii, pocitanie!!! Te urăsc!!! Te urăsc!!! Aş da orice să nu te mai văd pe fața pământului!!! Să dispari!!! Lasă-i pe americani, să vină să te facă!!! Primeşte-i tu cu brațele deschise, deschide-ți-ai ochii...!!! Oraş de căcat!!! Ştii tu cât de tare te iubesc? Taci, tăce-ți-ar... Dormi, dormire-ai somnu' ăl lung!!! Mi-aş da sufletu' pentru tine, măi, animalule!!! Ca un prost te iubesc, oraş de rahat!!! Cu gunoaie şi cu hoți, cu curve şi cazinouri, cu țigani şi algoritme, cu parlament şi cimitire vesele, cu semințe şi cu gropi, cu rahat şi măr domnesc, cu putori şi cu sarmale, cu mărar şi flori de colț, cu salvări fără benzină, cu noroi, cu praf, cu bere, capace fără canale, cu plânset, cu râs, cu bale, cu mercedesuri şi 73 bemveuri, cu talcioc şi cu angrouri, cu salam, cu mici, cu praz... țară fără caviar!!! Țară bezmetică, unde dracu' să ne ducem?!!! Io te-am făcut, io te omor!!! Io te înjur, io te ador!!! Țară cu muci şi urdori!!! Fără sutien şi parțial color!!! Eşti țara mea!!! E țara mea!!! Ce-ai, mă, cu ea??? E a noastră, bună, rea, cu munți, cu ape, cu flori şi iarbă, cu codri, băă, că vă e ruşine să vorbiți româneşte!!! Cu plopi şi cu cireşi în floare, cu must, cu mare, cu rododendroni şi jnepeni, cu femeile astea, buneeee, bããă!!! Care se frig la turci, bããă!!! Că nu mai avem nici cu ce să ne amăgim femeile, bããă!!! Suntem vai mama noastră, bããă!!! Țara asta, bă, cu pâine şi sare, cu machedoni şi unguri, cu cai şi căruțe, cu preoți beți de supărare, cu maici triste, cu văi, cu câmpuri şi ogoare, cu bătătură şi cu struguri, cu vin, prescură şi olari, cu boi şi vite, oi şi miei, cu aur şi nopți nedormite, fără tezaur şi fără rost, țară cuminte şi iubăreață, mohorâtă când plouă şi veselă când ninge, arsă de soare şi cu copii de şcoală, cu grâu şi lapte, cu albine şi găini, cu țărani cu coasa, cu tractoare şi cu muncitori, cu panere şi țuică, cu cârnați şi cu palincă, cu opinci şi mămăligă, cu țoiuri şi cu damigene, cu foc în vatră şi cu caldarâm încins, cu troleibuze şi tramvaie, cu amanți toropiți de vorba lu' Eminescu, cu lacrimi şi sfinți, cu fripturi şi cai verzi pe pereți, cu şezători şi aghioase, cu cafenele şi buticuri, țara asta, băă, urâtă, plânsă şi bătută, şi cotropită şi redută, şi violată şi stătută, cu chifle şi cu turtă dulce, cu Moşi şi muntele Găina, cu Ardeal, Banat şi Bucovina, cu Basarabia şi Moldova, cu Olt, cu Mureş şi cu Argeş, cu Prut, cu Nistru şi cu Tisa, cu Dobrogea şi Transilvania, cu capre negre şi cu mioritici, şi cu nebuni şi cu nevrotici, cu pedofili şi îndărătnici, cu cerşetori şi polițişti, şi marinari şi adventişti, țară săracă şi micuță, fără chiloți şi fără puță, cu Greuceni şi Cosânzene, cu Feți-Frumoşi şi lesbiene, cu căluşari şi paparude, cu iele, poteră şi iude, cu stele, cu compot şi cu caiele, cu mineri şi cu mistere, țară blândă... o muiere!!! Da' o iubesc cu-aşa putere!!! Cu lăzi de zestre şi durere, cu amăgiri şi cu manele, cu croitori, cu prinți şi basme, cu vorbe dulci şi cu sudalme,

cu rechizite şi catedre, cu-academii şi cu bordeie, cu muşte şi cu mucigai, cu muşeţel şi cu mălai, cu ocări şi cu scrisori de-acasă, cu

74 stuf, cu Deltă şi hidrocentrale, şi cu taxiuri şi camioane, cu licurici, cu rouă şi cu brumă, cu ardei iuţi şi noapte bună, cu sarafane şi bentiţe, matricole şi grădiniţe... Cu Romparkin şi aspirine, cu Aerpres şi gospodine, telenovele şi grisine, cu eugenii şi cu greve, şi cu gogoşi şi sărăţele, cu merdenele, baclavale, cu ştrudele şi cu lighene, cu scaune şi cu pahare...!!! Cu brazi, cu munţi şi cu locomotive, cu holde aurii şi cu pătule, şi cu maghernițe şi cu staule, şi cu cirezi, cu herghelii şi grajduri, cu lanuri mănoase şi cu imnuri, cu cântece şi vorbe amare, cu Alimoş, Menumorut, Ştefan cel Mare, cu Glad şi cu Mihai Viteazul, cu Tudor şi cu Daniil Sihastrul, cu Ţuţea, cu Cioran, cu Eliade, cu Mioriţa, cu Manole şi Palade, cu uliţe, cu buciume şi taragoturi, cu lăutari, ţambal şi lozuri, cu ii, iţari şi cu nojiţe, cu creiţari şi cu petliţe, cu Horia, Cloşca şi Crişan, cu restructurări şi ban pe ban... E ţara mea!!! E ţara mea!!! Şi o iubesc, mă fac în ea!!! Cum o fi ea, urâtă sau frumoasă, fără maşină, fără casă, fără dolari, fără piscină, fără graniţe, cu heroină, doar cu haşiş dar fără psihiatru, fără nepoţi dar cu un cer aşa albastru!!! E ţara mea!!! Ce-aveţi cu ea?? îi dau în cap, mă joc cu ea, e ţara mea, ce ţara mea!!! Şi o iubesc, că e a mea!!!

E ţara mea, n-aş da nimic pe ea!!! Mi-aş da şi viaţa pentru ea!!! E ţara mea, ce ţara mea!!! N-am alta, o iubesc pe ea!!!

NO MAN'S LAND

Faianţă şi Grasu stau sprijiniţi de perete, în pat, într-o cameră igrasioasă, cu pete de la inundaţii vechi prin colţurile tavanului. Fumează o ţigară cu haşiş. Deasupra capetelor lor, pe perete, este atârnat un afiş înfăţişându-l pe Einstein, sub care scrie: „Vreau să aflu gândurile lui Dumnezeu. Restul sunt detalii". Dedesubt, cineva a mâzgălit stângaci un alt gând, probabil tot al fizicianului: „Ca să mă pedepsească pentru respectul meu faţă de autorităţi, soarta a făcut din mine o autoritate". E camera lui Faianţă.

– Lucrurile simple, înţelegi? Mi-e dor de lucrurile simple, esenţiale - spune Faianţă, mestecând parcă fumul pe care îl dă afară din plămâni.

– Cum adică, esenţiale? - întreabă Grasu, cu ochii închişi pe jumătate.

– Lucrurile simple... Viaţă simplă, nevastă, copii...

– Păi, nu eşti însurat...

– Tocmai, de astea mi-e dor.

– N-are cum să-ţi fie dor de ceva care nu există...

– Ba mi-e dor. Mi-e dor de zilele când mă gândeam la aşa ceva. Acum nu mă mai gândesc la nimic, nu mi-e dor de nimic, nu-mi doresc nimic. Mi-e dor de mirosul de frunze arse toamna, mi-e dor de excelentul de trei lei şapteş'cinci, de

sucul de doi lei cincizeci... Mi-e dor de matricole, de serbări, de cravate de pionier, de ecusoane şi bentițe... de colegii mei...

– Tovarăşe comandant de detaşament - strigă Grasu,

76 imitând pe cineva - grupa întâi, cu un efectiv de paisprezece pionieri, toți prezenți, este gata pentru începerea activității.

Raportează pionier comandant de grupă, Gătea Bogdan!!

Faianță îi fine isonul...

– Tovarăşe comandant de unitate, detaşamentul clasei a cincea be, cu un efectiv de patruzeci de pionieri, toți prezenți, este gata pentru începerea activității. Raportează pionier comandant de detaşament Nițescu Teodor!!

– Tovarăşe comandant, suntem gata pentru începerea activității. Raportează pionier comandant de unitate Tonea Dragoş!

– Pentru gloria poporului şi-nflorirea României socialiste, pentru cauza partidului... - strigă amândoi odată - tot înainte!!! - şi râd de se prăpădesc.

– I-aş fi tras-o lu' profa de română...

– Şi io, lu' aia de teleme...

– U-teleme!

– Tot aia... Am avut mult timp pata pe ea...

– Ce futere dă utere cu materiile astea tehnice !

Fumează. Sunt amețiți rău. Privesc fix, nemişcați, drept în fața lor, pe perete...

– Amărâta naibii!! Să ştii că... io țin la ea...

– N-arată rău... - râde Grasu leneş.

– Să ardem în flăcările iadului, îți spun eu... Nu, da' chiar n-arată rău de loc...

– La ce crezi că se gândeşte?

– Nu, nu... La ce crezi că se uită ? Asta e întrebarea. Nu vreau să ştiu la ce se gândeşte.

– Da' ar fi interesant de ştiut...

– Mda, ar fi... Da' dacă afli la ce se uită, afli şi la ce se gândeşte, deopotrivă...

– Deopotrivă... mă, dă-te-n chilu' meu!...

– Ce are pe umăr, că nu-mi dau seama? O eşarfă?

– Un batic...

– Eh, un batic, pe dracu'...

– Un fular...

– Un steag... - - Un drapel...

Drapelu', nu „un" drapel..

– Patrioată...

– Are o privire... nu ştiu...

– Plictisită...

– Nu, nu, nu plictisită... parcă speriată... E tristă, bă, e tristă rău... Io cred că vrea să emigreze...

– Aşa zici tu?

– Da... Vrea să emigreze, da' nu poate, îi ie milă de ăştia, de prăpădiţii ăştia pe care îi lasă în urmă... N-are putere, bă, înţelegi, nu poate să plece, spre deosebire de căcănarii care o părăsesc la prima băşină mai duhnitoare...

– Hai sictir ! E nasol, ce?... Bă, uite, vezi ? Asta nu înţeleg eu la tine. Tu chiar nu vrei să recunoşti că situaţia e de rahat ? Noo, dă-te dracu' - repetă Grasu sacadat, schimbând tonul - dă-te dra-cu'! Te prefaci că nu-nţelegi...

Nu se poate, ce ...

– Vai de capu' ei, trăi-ţi-ar, în ce hal a ajuns... mestecă Faianţă cuvintele, ignorând complet comentariile lui Grasu.

Face apoi o pauză şi trage un fum, închizând ochii...

– Ştii ce cred că o să fac într-o zi?

– Ă?

– într-o zi, Grasule, o să mă urc acolo şi o s-o ajut să treacă graniţa... O s-o iau de mână şi o să fug cu ea-n lume-n pana mea...

– Păi. în lume sau...

– Hai, taci... O s-o duc într-o ţară mai frumoasă... să vadă şi ea cum e...

– Ca s-o chinui, de ce?

– Nu bă... Ca să nu se mai supere pe noi, bă, că plecăm şi-o lăsăm singură s-o fure bagabonţii... Ca să înţeleagă şi ea, bă, că nu plecăm degeaba... Ne ducem la mai bine... Se duce lumea la mai bine, bă... la mai frumos, la mai mulţi bani...

– Mai mulţi bani, da... mai frumos, nu ştiu...

– La mai bine, bă, şi asta contează, e de-ajuns...

– Pentru mine nu...

– Mă rog, nici pentru mine... Că... de-aia suntem încă aici şi n-am plecat nicăieri, normal...

– Aia e, băi, că nu e normal...

– Ba da, băi, pulea, e normal... Aşa e normal, să stai şi să-ncerci s-o scoţi din rahat.

- Mă rog...

– Să mă caţăr într-o zi acolo la ea şi-o s-o iau de mână şi-o să fugim, şi-o s-o scot în lume şi-o sâ-i trag zece copii, şi-o să trăim ca boierii, o s-o iau de nevastă şi-o s-o iubesc şi n-o s-o las, bă, n-o s-o las... n-o s-o las...

Faianţă tace. Ţigara fumegă, aproape stinsă. Amândoi privesc nemişcaţi o fotocopie înrămată după „România revoluţionară" a lui Rosenthal...

79 <titlu> ŞOFERUL<titlu> Abraşa are 28 de ani, un nume scurt, un mestecău mare şi o pasiune şi mai mare: maşinile.

în parcarea încinsă de soarele care acum a intrat în nori, priveşte cu ochii mari o maşină scumpă. O bijuterie.

Tacticos, stinge țigara, strivind-o fără nici un fel de grabă cu talpa pantofilor săi noi-nouți. Scoate apoi o pereche de mănuşi chirurgicale. Desface încet punguța de plastic, le scutură bine şi le pune - întâi una, apoi pe cealaltă. Se uită apoi discret în stânga şi în dreapta şi începe să mângâie bolidul impecabil. Trece palmele abia la un centimetru de caroserie, de frică să nu-i stârnească alarma.

– Setea se măsoară în litri. Foamea se măsoară în kilograme. Somnul se măsoară în ore. Distanța se măsoară în kilometri. Viteza se măsoară în kilometri pe oră. Visele se măsoară... Nu, visele nu sunt cuantificabile... Maşina... O bucată de tablă dar o prelungire a trupului, a mâinilor şi a minții... Plăcerea de a conduce se măsoară în cantitatea de nebunie a visului... Kilometri întregi de plăcere la viteză maximă... Maşina este ca o femeie... Trebuie să ştii ce să-i dai ca să ştii ce-i poți cere... Altfel, te lasă când ți-e lumea mai dragă. Nu... Visele se măsoară. Plăcerea de a conduce nu se măsoară...

încet, Abraşa scoate din buzunarul interior al jachetei, un fel de riglă metalică pe care o introduce între cheder şi geamul din stânga şoferului. Fără grabă, ca în timpul unei operații pe creier, Abraşa deschide portiera, cu o mişcare scurtă şi profesionistă, fermă, dar blândă, în acelaşi timp.

Scaunele sunt de piele, bordul este asemănător cu cel al navei Entreprise din Star Trek, este ceva incredibil.

– Frumoasa mea...Ți-au dat tot ce era mai bun... Piele, silicon, bord electronic... cu calculator de bord... ahh!!... ai şi ecran ... Vrei să mă conduci tu? Frumoaso, nu se poate, ştii bine...

Abraşa mângâie volanul, bordul, portierele, pielea de pe scaune...

– ...Şi nu suni tu? Să nu suni tu? Păi, bine, măi, frumoaso, îmi faci tu mie chestia asta? Ai tu...

Se apleacă sub bord şi meştereşte ceva, în linişte şi fără grabă, cu dexteritatea unui om care ştie prea bine ce face...

– ...alarmă...- şi cu un gest scurt smulge ceva de sub volan, apoi zâmbeşte, cu ochii închişi - silențioasă?...

Scoate dintr-un buzunar al jachetei un dispozitiv metalic pe care îl introduce în contact...

– Hai să facem o plimbare noi doi... să te duc undeva unde să nu te găsească nimeni, să ne ascundem, doar noi doi... Vrei? Ce zici?

Se pregăteşte s-o pornească. Mâna-i tremură pe dispozitivul din contact...

– ...Să nu ştie nimeni unde ai fost şi să te tragă de urechi la întoarcere... ă, ce zici?

Răsuceşte la fel de sigur pe el dispozitivul în contact.

Maşina porneşte. Chipul lui Abraşa se luminează. Vorbeşte singur...

– Sunt Abraşa, am 28 de ani, sunt expert în automobile.

Sufăr de o boală grea. Pasionat până la extrem...

Abraşa scoate un sunet exclamativ, de bucurie amestecată cu plăcere. Sunetul motorului este incredibil.

Silențios...

– Cum torci tu, mânca-te-ar tata...

Scoate o casetă din buzunarul interior al jachetei de piele neagră şi o introduce în casetofon. Din aparat se revarsă ca o cremă de fum acordurile lui Ceaikovsky, „Spărgătorul de nuci", începe „Dansul zânei prunelor zaharisite"... , 81 în jurul maşinii, mâțişori albi, primăvăratici, se rotesc peste tot. Maşina este învăluită de puful alburiu ca într-un basm... După câteva secunde de muzică, automobilul se urneşte... înaintează încet, deloc violent, de parcă lui Abraşa i-ar fi frică să calce pedala accelerației prea tare, cu toate că ştie că poate... Printre fulgii plopilor, ca un inorog alergând pe o câmpie însorită, primăvara ...

...maşina ajunge la un semafor. Lângă ea, altă maşină sport. Abraşa îl provoacă pe şofer, ambalând motorul.

Acesta îl priveşte cu dezinteres. Undeva, lângă semafor, dintr-un panou publicitar, lui Abraşa îi zâmbeşte prosteşte veşnicul candidat la preşedinție. Semaforul arată verde acum şi maşinile pleacă. Abraşa demarează...

Abraşa conduce prin oraş. Depăşeşte maşinile, valsând, parcă, pe acordurile „Spărgătorului de nuci"...

La un semafor, altă maşină sport lângă a sa. Abraşa ambalează motorul, privind către şoferul din stânga. Acesta îi răspunde, privindu-l , ambalând motorul, la rândul său.

Abraşa zâmbeşte, ca un drăcuşor... Cei doi demarează în trombă, ca doi nebuni. Restul lumii nu mai există pentru ei...

A rămas undeva în urmă şi-i priveşte cu gura căscată...

Cele două maşini se urmăresc nebuneşte, schimbând benzile rapid... Muzica îl face pe Abraşa să țipe ca un descreierat, gonind nebuneşte pe lângă maşini care aşteaptă la semafoare, pe lângă pietoni care îl privesc speriați, pe lângă câini....

Cei doi traversează oraşul în viteză. Sunt pe un bulevard lat. Deodată, Abraşa trage de volan, cu o smucitură magistrală şi reuşeşte să-şi zăpăcească adversarul, care derapează şi se opreşte, stârnind un nor de praf şi cioburi, plesnind în plin câteva maşini parcate într-un scuar... Abraşa zâmbeşte triumfător şi-şi continuă drumul, în oglinda retrovizoare observă o sirenă a unei maşini de poliție.

Zâmbetul îi este şi mai larg, acum...

Trece în trombă peste podul Băneasa. Trei maşini de poliţie sunt pe urmele lui... Soarele este la asfinţit, ca o gigantică rodie topită...

în drumul către Otopeni, trece prin dreptul unei maşini de poliţie, oprită pe marginea drumului, înăuntru, poliţistul - care ascultă cu volumul dat la maxim „Ooooh, viaţa meaaaa!" - tocmai primeşte un mesaj prin staţia radio:

– Porsche Carrera argintiu, cu viteză foarte mare, în direcţia Aeroport...

Poliţistul de la volan nici nu apucă să clipească...

Porsche-ul lui Abraşa trece ca vântul pe lângă el...

– Al meu eşti, de când te pândesc, băga-mi-aş...

Poliţistul porneşte sirena şi demarează... Câteva maşini frânează brusc, scrâşnind şi scârţâind. Dâre lungi de cauciuc ars se întind în urma lor pe şosea... în maşina de poliţie, staţia cârâie nervoasă:

– E tot ăla, al dracu'! De data asta, îl prindem... De când îl pândesc, 'tu-l în aripă!...

în dreptul lizierei, maşina lui Abraşa este urmărită de un cârd de maşini de poliţie, cu sirenele aprinse, care par să-l escorteze. Toate celelalte maşini de pe şosea se dau la o parte din faţa lui... Abraşa virează periculos către dreapta, spre Grădina Zoologică...

în maşina de poliţie, caraliul ţipă în staţie...

– Baraj, da!! La intrarea în Colentina! Hai mai repede! îi tăiaţi calea, hai...!!!

Abraşa se apropie de intersecţia cu drumul spre Colentina. Câteva maşini de poliţie se apropie în viteză de intersecţia cu şoseaua pe care vine Porsche-ul. Abraşa accelerează, trece de intersecţie... Maşinile de poliţie nu mai pot opri în timp util. Se ciocnesc de coloana care-l urmărea pe Abraşa, într-un carambol diavolesc, distrugător... o minge de praf, cioburi şi scrâşnet de frâne...

în Porsche, Abraşa zâmbeşte satisfăcut... Apoi trage un chiot scurt şi urlă ca un apucat.

– Ha-haa!! Rocinante! Iii-haaa!!! Ia de-aici... iii- haaaa!!!

Ameţiţi, câţiva poliţişti coboară din maşinile răsturnate. Unul dintre ei loveşte nervos cu piciorul în caroseria maşinii... Abraşa se îndepărtează...

83 S-a înserat...

Muzica lui Ceaikovski se pierde în praful drumului, stârnit de bolidul care dispare în câteva clipe cu totul...

în oraş, Abraşa opreşte artistic lângă o bordură. Faianţă se uită amuzat la maşină, în timp ce Abraşa coboară, îşi aprinde o ţigară şi abia apoi îi întinde cheile lui Faianţă.

– Ia, moşule ! Ai grijă de ea. E fierbinte şi sălbatică.

Face o pauză înainte să continue.

– Vezi... vreau s-o duc înapoi dimineață... - o mângâie - ...e o bijuterie.

– Bine, sandilăule...

BARUL

E ora 22, aproximativ. O noapte senină cu o puzderie de stele. Liniştea este spartă de un murmur nedefinit. Forfotă, zgomot de sticle şi pahare ciocnite. Brusc, o voce haioasă şi nervoasă se distinge prin insistența exclamației sale:

„Extraordinar!", „Extraordinar!", „Extraordinar, domn'e, nu se poate!". Apoi, din nou, progresiv, se lasă liniştea.

Barul cu terasă: „La şarpele de mare cu peştele în gheare" a început să se umple de clienți. Numele barului e pompos, stufos, utopic - o reminiscență palidă a vremurilor de glorie ale cartierului, amintind de Grecia antică, de misterele eleusine sau de miturile genezei (probabil, cine poate şti?). Proprietar e Niculaie Păr (sau „Niculaie, mai-dă- o-bere!", cum e cunoscut în cartier), un individ pe care „mai bine-l sari decât să-l ocoleşti", la vreo 50 de ani, cu mustață pe oală şi chelios, ins bonom, voios tot timpul şi binevoitor, „carmolist de când ştiu io strad' asta", după cum zice Viorel, prietenul lui de-o viață, un fel de ..unchiu' Vania”

mai emancipat (printr-o comparație nițeluş forțată), Menumorut de cartier, vestit pentru aventurile lui eroice din tinerețe (se bătuse mult cu țiganii; nimeni nu mai ştia de ce, aşa că aura sa legendară şi misterioasă creştea, învăluită-n colbul amintirii şi-n fum de țigară, odată cu fiecare bere ingurgitată). Marile pasiuni ale copilăriei şi mai apoi ale adolescenței sale fuseseră, pe rând, filmele cu Stan şi Bran - pe care le vizionase în sesiuni prelungite la cinema „Floreasca", până seara, la ultima proiecție, cu banii câştigați la rişcă sau arşice (era as în aruncatul osului de 85 Miel) sau cu bani împrumutați de la nea Vasile băcanul, de la care lua mama lui, pe datorie, produse alimentare şi care-l simpatiza enorm, dându-i mereu sugiuc pe gratis - şi „poetul englez Yeats ", cum îi spunea el, lirica simbolistă a poetului irlandez impresionându-l până la lacrimi. Recita versuri întregi din „Vântul printre trestii", pe care le învățase pe de rost, simțindu-se dator să-i explice unui amic, care-l asculta cu o figură tâmpită şi prelungă: „ Yeats, ăsta, evoca stări de suflet incomunicabile, Ghiță, dragă". Cu alte cuvinte, „eşti un bou, tocmai tu te-ai găsit să mă asculți şi să mă înțelegi?

Nu vezi că nu pricepi nimic ? Uită-te la tine ". Bineînțeles că Ghiță nu se chinuia nici să-l asculte şi nici să-l înțeleagă, dar îl privea, ca să nu-l supere, cu un aer liniştit, al omului care n-are nici măcar pretenția că ar vrea să înțeleagă. Explicația lui Niculaie îl obliga, de fiecare dată, să exclame aceleaşi „memorabile" vorbe: „Deh, mă, Niculaie, nu toți citeşte aşa mult şi ştie ca tine". Niculaie trăgea, atunci, aer adânc în piept şi privea, probabil mândru de sine şi cu o mină gravă, în zare, undeva departe, peste bodega „lu’ Mitică burtosu'„ sau localul „familiar" „'La

Chinezu'", unde se servea mereu ciorbă de burtă şi o specialitate a casei „a la grecque" (de ce 'a la grecque'", nu ştia nimeni; se zvonea că mama acestui „chinezu"' se-ncurcase cu un grec, în tinerețe. Bineînțeles că nici mamă-sa nu era chinezoaică şi nici tată-său grec, dar el, chinezu', servea în continuare o specialitate a casei a la grecque, ceva care-şi schimba zilnic compoziția şi aspectul, indescriptibilă ca gust sau iz - parcă totuşi ceva cu peşte şi poate cu cartofi - dar pe care oamenii îl mâncau din plictis ori obişnuință) şi zicea, scârbit de mizeria cartierului său prăfuit, unde el se chinuise să-l înțeleagă pe Yeats: „Eeeh (cu un „eeeh" prelung, oftat, din rărunchi), o să se ducă dracului (țara asta, măi, Ghiță..." înainte de „marea schismă" în viața lui, aşa cum numea el „transformarea aia mare, care mi-a ghidat viața pe un alt făgaş decât ăla pe care mi-l alesesem eu" - explicație semidoctă a termenului „schismă", în accepțiunea lui, adică una Lola, pe care o iubise ca un bolnav şi care îl părăsise, luând cu ea şi toată agoniseala lui - se gândise să-şi deschidă o bibliotecă pe care s-o numească Yeats. Dar „conjunctura politică", precum şi faptul că nimeni nu citea, prin cartier, nimic în afară de foiletoanele din colecția Dox despre submarinul galben ori aventurile lui Winnetou îl obligaseră să renunțe la idee... Dar nostalgia pentru un Yeats, un Rimbaud ori un Mallarme nu-l părăsise... nostalgia unei tinereți apuse şi irosite... Profitul îl făcu să uite visurile... Poate.

Sunetul unui mers târşâit şi şleampăt al cuiva care trage o navetă de bere printre mese se prelinge ca şarpele printre scaunele clienților... Se aude, deodată, mai tare şi sunetul unui televizor pornit. Sunt cuvintele unui comentator sportiv, însoțite de fondul sonor al vuietului specific unui stadion, hărmălaia binecunoscută din timpul unui meci de fotbal.

Fumul de țigară se învolburează prin fața traseului acestei lăzi cu bere, printre picioarele mesenilor, descoperind, la nivelul şireturilor, o lume pestriță, recognoscibilă, momentan, doar după încălțări. Respectivul ospătar (căci despre un asemenea personaj este vorba) trage lada cu ceva care aduce a cârlig de abator, un soi de cange ruginită şi jegoasă, oprindu-se, după ce loveşte de câteva ori picioarele câtorva consumatori, care-i adresează invective blânde şi prietenoase pe diferite tonuri molcome (.....'te-n pana mea, băi, Gogule... ") lângă o masă, mai întâi, unde depozitează câteva sticle („na, mă, că le vrei calde... păi sunt fierte, măi. Gogule... etee, fleoşc, întrerupe, Mițo, plăcerea, că-i suta falsă...") şi apoi, după încă vreo câțiva metri, lângă o ladă mare, înfiorător de murdară, metalică, plină cu calupuri, mai mult sau mai puțin întregi, de gheață. Ospătarul începe să aşeze sticlele acolo, printre bucățile translucide, făcând fumul de țigară să se ridice uşor, pentru a putea privi, parcă, întreaga terasă. 20-30 de persoane, tineri sau mai puțin tineri, perechi sau grupuri de amici, ocupă mesele terasei „La şarpele de mare cu peştele în gheare". Toți privesc înfierbântați, discutând, meciul de la televizorul aşezat pe

bar, căruia ospătarul nostru, ajuns lângă el, odată terminată operațiunea de aşezare a sticlelor în aşa-zisa ladă frigorifică, îi dă sonorul şi mai tare, la insistențele câtorva clienți, probabil cunoscuți ai localului, cum, de altfel, sunt majoritatea în această seară („...dă-l, bă, Gogule, dracului mai tare, că nu se aude nimic...'"). Acum se aude clar comentariul acțiunii care se desfăşoară la televizor:

-...suntem în minutul 15 de joc al Partidei România - Suedia, stimați telespectatori, şi scorul este, în continuare, zero la zero. Iată acum un atac al băieților noştri pe partea dreaptă, cu Răducioiu la balon, pasă la Ilie Dumitrescu, acesta încearcă să treacă de Bro'lin, un dribling, o pasă extraordinară (comentatorul se înfierbântă) către Răducioiu, din nou şut al acestuia şi... (desumflare) ... apără acest neobosit Thomas Ravelli... extraordinară acțiune de atac a băieților noştri... bravo, băieți, haideți... haideți, că se poate, maşina de atac suedeză iată că poate fi dezarticulată printr-un joc simplu, dar ferm, de pase inteligent construite pe partea dreaptă, acolo unde Keneth Andersson, înaltul atacant suedez, nu poate controla schimbul rapid de pase ori baloanele lansate în adâncime de către băieții noştri...

O maşină goneşte cu viteză prin oraş...

în bar, comentariul înflăcărat continuă. Este 1-1.

Clienții vociferează. Omul cu exclamația nu se mai mulțumeşte doar să strige: „Extraordinar!", ci acum îşi scoate un papuc şi aruncă cu el spre ecranul televizorului...

Altul strigă: „fir-ați ai dracii' cu mă-ta!!", e-n culmea deziluziei...

Maşina coteşte acum pe un bulevard. Virează brusc.

Cauciucurile scârțâie. Bulevardul e destul de liber, mai mult ca sigur datorită faptului că multă lume se uită la meci, la televizor. Şoferul schimbă cu rapiditate vitezele... înjură...

– ...ah, băga-mi-aş...

Pe terasă atmosfera este tensionată. Scorul este acum 2 – 1 pentru România. Este o linişte mormântală. Nu suflă nimeni. Se aude doar comentariul. Sonorul televizorului este la maximum.

– Doamnelor şi domnilor, ne aflăm la şase minute de victorie. Nu pot să vă descriu atmosfera de pe stadion... de altfel, nici nu cred că este nevoie...

Pe chipurile clienților se citeşte disperarea, tensiunea.

Fețe exasperate, distruse de emoție. Ratare pentru România.

Un client îşi smulge părul din cap, altul dă cu sticla de bere de pământ...

în maşină, Abraşa, la volan, mestecă gumă, nervos, în dreapta lui este Faianță. Pe bancheta din spate sunt Grasu,

88 Pappucinno, Gelu şi Ciuhabu. Toți tac. Pappuccinno se uită nervos în spate, de parcă i-ar urmări cineva...

Pe terasă, este bucurie mare. România conduce în continuare. Tot barul este acum un urlet. Mai sunt doar patru minute de joc. De bucurie, oamenii se pupă, cad în genunchi, zbiară, omul nostru aruncă cu amândoi papucii în televizor, doi matoi se trag de cap, ca nebunii în sanatoriu...Confeti, trompete, trompetele, cârâitori, petarde... Se aude, din nou, incredibilul : „aşaaaa... 'r-ați ai dracu' cu mă-ta!!!"...

Roțile maşinii scot un fum albicios în timp ce automobilul virează la dreapta pe o străduță pietruită.

Maşina derapează. Abraşa reuşeşte s-o redreseze.

Accelerează ca nebunul... Faianță se ține cu disperare cu mâinile de bordul lucios...

– Bă, las-o, dracu', mai uşor că să-mi bag al dracu' dacă ne urmăreşte careva!!

Abraşa e transfigurat. Nu-i răspunde şi nici nu încetineşte...

Pe terasă, toți sunt încremeniți. Se aude doar comentatorul...

– Stimați telespectatori, iată-ne ajunşi într-un moment incredibil, unde nu credeam să mai ajungem. Momentul de care ne era atât de teamă a sosit: loteria loviturilor de la 11 metri. Am fost egalați în ultimele două minute, în aceste momente, vă rog să mă credeți, nu ştiu ce să mai spun...

Nu scoate nimeni un cuvânt, încremenire totală. Se aude doar vuietul infernal al stadionului...

De pe strada pietruită, Abraşa virează acum pe o străduță la dreapta, nereuşind să evite o groapă. Toți sar de pe banchete, din cauza zdruncinăturii... în mintea lui Pappucinno se cască un hău. Are impresia că se află pe un vapor gigantic care se scufundă printre gheţuri şi în timp ce atinge apa plină de sloiuri, reuşeşte să se agațe de o bucată de lemn pe care scrie „Scenă", dar o pierde... Se agață de alta, pe care citeşte „Această urmărire este o nebunie"...

Maşina goneşte, descreierată, mai departe...

Aproape toți bărbații din bar sunt în genunchi, unii în fața televizorului, ca în fața unui altar, alții lângă mesele lor.

Unii urlă „nuuu, nuuu, nuuu!!!", alții, cu lacrimi în ochi, îşi fac cruce, alții nu se pot uita...

în maşină, Faianță se hotărăşte să oprească cursa nebunească şi cu toate că şi el este speriat de moarte, reuşeşte să îngaime câteva cuvinte:

– Hai, gata, Abra, tata, las-o dracu', opreşte!

Abraşa face un ultim viraj, dar viteza este prea mare.

Frânează şi maşina intră în derapaj. Abraşa încearcă să o controleze. Este foarte aproape de garajul casei sale, o casă cu curte, din cele nedemolate de „nea Nicu la litru"...

Pe terasă, nimeni nu mişcă, nimeni nu clipeşte. Un jucător român se apropie de balonul aflat pe punctul de la 11 metri, îşi ia avânt, şutează...

Abraşa loveşte violent cu maşina porțile de tablă ale curții sale, care zboară, aproape smulse din țâțâni, căci viteza a fost prea mare, iar virajul a fost derapat, se apropie de garaj, băieții urlă în maşină, se țin care de unde apucă, maşina sparge uşa din lemn a garajului... un glob de fum, praf, zgomot mare, urletele speriate ale băieților...

Portarul suedez se aruncă în dreapta şi... prinde balonul!

Apoi începe să fugă, fericit, cu el în mână, undeva spre centrul terenului. Suedia a câştigat. Românii sunt întinşi pe teren şi plâng.

A început ploaia pe terasă. Omul cu papucii este în genunchi. Se uită, plângând, la televizor, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Toți sunt muți de uimire şi deznădejde. Parcă au aflat că am fost invadați de extratereştri. Unii au capetele plecate dar aproape toți sunt încremeniți în poziții ciudate, nefireşti, de parcă o forță nevăzută i-a transformat pe toți în stane de piatră...

în momentul ăsta, ca să fie dezastrul complet, prin peretele din spatele televizorului, care este peretele lipit de cel din spatele garajului lui Abraşa, maşina băieților, pe care Abraşa, din cauza vitezei, n-a mai putut s-o oprească, intră, dărâmând televizorul de pe bar şi câteva mese şi scaune goale, pe care nu le mai ocupa nimeni - de supărare, probabil - în incinta terasei. După câțiva metri, se opreşte.

Consternarea e generală, în fața maşinii, la mai puțin de un metru, „omul cu papucii", desculț, plângând, parcă se roagă, rămas încremenit. Nu ştie cum să reacționeze. Nimeni nu mişcă. Nimeni nu scoate un cuvânt. Plouă. Niculaie este 90 blocat, la bar. Clienții au încremenit. Parcă s-a abătut mânia lui Dumnezeu asupra lor. Nu pricep ce se întâmplă. Băieții sunt la fel de uimiți. Plini de praf. în răpăitul ploii, o bucată de cărămidă se rostogoleşte de pe maşină pe terasă. Apoi...

doar linişte şi ploaie...

TOTEM

La Faianță acasă e petrecere. Faianță este pe terasă, amețit de la țigara cu iarbă şi de la berile pe care le-a băut.

Stau mărturie sticlele din jurul balansoarului, într-un hamac, atârnat între două țevi de antene parabolice, puțin mai sus decât Faianță, stă tolănit Grasu. Prin ferestrele uriaşe din spatele lui Faianță, se vede camera în care are loc petrecerea, învăluită în întuneric, fum de țigară şi acordurile unei melodii liniştite. Faianță are în mână o foaie de hârtie. Grasu priveşte, semi-matol, peste balustrada terasei, către oraşul luminat ca o bucată de cer din altă lume...

– Bă, Grasule, îmi bag picioarele, bă... Tu ştii că io o iubesc pe fata asta?

– îhî...

– Noaaa! - trage un fum - Nu ere' că ştii ce e-n sufletu' meu...

– Ba ştiu, dă-te-n chilu' meu, c-o fi şi greu de văzut...

– Crezi că ştii, bă, crezi... Da' nu ştii... Altar e, bă...Totem... ca la indieni...

– Bine, mă...

– Na, ia... - îi întinde ţigara cu marijuana.

Grasu apucă leneş ţigara...

– O să murim, naibii, de la căcatu' ăsta...

– Mare problemă ai şi tu cu muritu' ăsta. O să murim oricum, aşa că ce atâta frecţie... - râgâie - Pardon...

– Iar ai dormit lângă priză ?

Faianţă nu-i răspunde. Se uită în sus şi i se pare că două stele se aleargă una pe cealaltă pe cerul adormit şi apatic...

- O iubesc, bă... Nici nu ştiu unde stă, că n-a vrut niciodată să-mi zică, da' o iubesc. Şi nu-mi pasă dă proastele astea, te-ai prins ? Mă doare-n pix dă ele... - face un gest cu mâna, a lehamite - matracuci, coţofene...

– Bă, să mor dacă te înţeleg. Ai casă? Ai. Are tac-to bani? Are tac-to bani. Te doare-n freză... Ai maşină? Mă rog... n-ai... da' po' să ai ce muiere vrei dacă-ţi...

– ...pui mintea, da...

– ...pui mintea, păi corect! Ce te freacă femeia asta, să fiu al dracu' dacă înţeleg? Na... - îi întinde ţigara - No, că nu mai vreau acu'...

– Păi, nici io...

– Atunci arunc-o, dă-o-n spume... Bă, gras prost... Ne cunoaştem de la creşă, ce dracu' mă-ntrebi, nu ştii că o iubesc pe Lili dă mor?... - face o pauză, întorcându-se pe jumătate către el. Ce ai, mă, tu cu ea, de fapt? Vrei să i-o tragi?

– Etee, un drac! Am zis că nu te-nţeleg. Ai tot ce vrea draidovăru' tău şi-ţi distrugi nervii pentru o femeie, înţelegi?...

– ...Aşa... o femeie... că-mi bag picioarele-n ea de viaţă!

Ai putea să te însori, să te doară-n pix dă tot... Şi tu plângi pentru ea. înţeleg, o iubeşti, da' ea ce ştromexul meu are de are atâtea figuri?

– Băi, Grasule, auzi...

– Da, mă...

– Auzi ? Ia vezi, mă... ăă... ''•• "> - Da, mă, ce?

– Ia vezi, mă, am ciungă-n cap? ; - - Hai, dă-te... dă-te...

– Nu, bă, zi! Am ciungă-n cap? M-ai văzut mai prost sau cum? Cum să mă-nsor? Ţi-e rău, ce-ai?...

– 'ai, bă, laso-n puşca goală...

- Să-mi bag al dracu' care te minte... O iubesc, da' nu mă lua de muhaia, acu' vrei să mă-nsor, ce mama naibii eşti, te-ai prostit? M-ai văzut mai mic, aşa? Ăă? Şi

ce ți-a dat prin diblă? Ia hai să-l însurăm noi p-ăsta, ăăă?... - râd amândoi - ...lasă-mă-n durerea mea, Grasule...

Pe terasă apare Manase.

– Hai, salutare! Vă pup pe portofel şi pe inel...

- Oooh, Manase! Chel surpraiz!

– Ce faceți, fa? Iar sunteți bete?

– Hai să trăieşti, Mană... - dă Grasu noroc cu el.

Faianță începe să strige, vesel...

– Manase!! Manasee!!!

– Da, mă, nebunule, zi. Te-a luat valul iar, ăă? O să muriți, dracu' de la căcatu' ăsta. Dă şi mie un fum, Grasule...

– Am aruncat-o. Peste cinci minute, las' că facem alta...

– Manasee! Unde-i chivotu', Manaseee!!! - strigă Faianță, tot mai tare.

– Iar începe ăsta...

Grasu dă din umeri în semn de „asta e, lasă-l "...

– Manaseee!! Zi, tatăăă !! Uuunde-i chivotuuu' !!! - urlă Faianță, de parcă ar fi pe alt deal, apoi îi strânge şi el mâna lui Manase.

– Stai, bă, dracu'... Mai încet! - îl bate Grasu pe umăr.

– Şi lasă, băăă, ce toot aveeeți, băăă... - revine la tonul obişnuit - cu muritu' ăsta, mă? V-a căşunat azi, noaptea, acu', că o să murim? Fumați toți mai mult ca mine, lăsați-mă-n durerea mea, ce?... Parcă v-ați vorbit... Ce faci, mă?

– Uite, am trecut să vă văd...

– Bine-ai făcut, bă, Mană, bă! Bine-ai făcut. Hai, ia o bere şi stai colea... Ai fost pe la ai tăi?

– Da...

– Şi? Ce? Iar e şucăr?

Mană nu răspunde, doar dă din cap, în timp ce-şi desface o bere. Se uită spre oraş şi bea. O sirenă de poliție se aude undeva departe.

– Lasă, bă, Mană, că o să iasă soarele şi pe strada noastră, n-avea grijă, vezi tu... O să iasă, sări-i-ar ochii!!

Grasule, 'ai, mai tragem una!

– Mă duc înăuntru...

– Bine, taică...

Manase iese de pe terasă şi se amestecă printre invitații din sufragerie...

– Ce-i cu foaia aia? - se întoarce Grasu către Faianță, care se tot foieşte cu coala de hârtie în mână.

- Poezie. Lu' Lili. Ia zi, cum e? ,.Şi vreau să cred doar în închipuire, /Mătasea nopții toarce-şi a sa pânză, / Nedumerita noapte-a îndoielii / întoarce-s-ar la mine plânsă...”

Grasu îl priveşte cu gura căscată.

– Coane... eşti poet...

Căldură mare. Abraşa, Pappucinno, Faianță, Grasu şi Gelu sunt într-o parcare imensă, undeva în centrul oraşului, în miezul zilei... Toți au ochelari de soare. Se plimbă printre rândurile de maşini, aliniate cuminți. Faianță fumează. E îmbrăcat într-un costum bleu ciel. Pappucinno bea o cola cu paiul.

– Uite, platou' de la Nazca... - dă Gelu nervos din mâini...

– Aşa... - îi răspunde Grasu pe acelaşi ton...

– Piramidele, Insula Paştelui... Adică, au venit, ne-au colonizat şi au plecat. Au lucrat pe noi genetic, la adene...

– Au venit în timpul romanilor. Iisus era unu' de-al lor, e clar, hai, ce-o frecăm? Scrie clar în Biblie...

– Bă, nu ştiu... Părerea ta...

Faianță zâmbeşte uşor, murmurând încet...

– Aşa, frumoaselor, aliniate, aliniate... Ca la expoziție...

– Auzi, trăi-ți-ar ? Cum e, mă, să vii şi să uiți unde ți-ai parcat maşina? Ă? - râde Grasu... Cum e, mânca-l-ar? Po' să-nnebuneşti...

– Poți...

– Zici c-a fost o tâmpită? - îl întreabă, timid, Pappucinno, pe Faianță - Dă-o dracu'... - răspunde Faianță, tot ca pentru el, abia auzit.

– Hai, Faianță, tată, zi... - se grăbeşte Slăvilă - Stai, mă, unde te grăbeşti?...

96 Faianță se apropie de geamul unei maşini. Se uită înăuntru. Grasu se apropie şi se uită, cu mâna streaşină, la ochi, înăuntru...

– Ce e, mă? Blaupunkt sau Kenwood?

– Nțț. Rahat d-ăla de la Daewoo... A-o-leu, vai de mama lui... Şi are Nissan. Ptiu, căca-m-aş în românu' ăsta. Ce dracu', mă, îți iei ditamai... dă-l în pana mea...

Continuă să meargă. Pappucinno nu calcă decât pe anumite canale.

– Nici tu nu calci decât p-astea cu patru găuri? - îi şopteşte Abraşa - Ăhă. Alea cu şase îmi poartă ghinion...

– Nu sunteți zdraveni... - conchide Gelu, zâmbind...

– Io nu sunt zdravăn? - râde Pappucinno. Ăsta e țicnit, cu spărgătoru' lui de muci, că mi-a făcut capu' calendar, altceva nu ştie...

– Ştii care sunt cele mai meseriaşe? Panasonicurile - continuă Grasu, fără să-l ia în seamă pe Pappucinno.

– Căcat, Grasule! Bangs & Olufsen. Cele mai tari - concluzionează Abraşa, sentențios.

Băieții se opresc lângă un Cielo. Faianță se uită iar înăuntru.

– Hai, bă, las-o. Cielo, ce dracu'...

– Bă, atâta cât nu e Dacie...

Gelu e lângă o Dacie.

– Taci, bă... Uite aici... uită-te şi ciocu' mic... Sony cu faţă!

– la, ia... Da, tată, corect - aprobă Pappucinno.

Se uită şi Faianţă.

– Făcătură. Pa vapor, pe genunchi. Made in Taiwan. Mă piş pe el... Ascultă aici la Faianţă, că ţi-a fost baci pân' la adânci bătrâneţi: Cla-ri-on. Te-ai prins? Clarion. Astea-s adevărăciuni, bă, nu ştifturile astea cum are mă-ta pe Matizu' ăla obosit.

– Da', biiine, mă! Acu' ce vrei? Vorbeşti de lucruri sfinte... De unde bani de Clarion? - se revoltă Gelu.

– De unde bani de Matiz? Aşa se pune problema - râde Grasu, savant.

– Etee, căcat...

Deodată, trece pe lângă ei un individ la costum, cu diplomat, curăţel, aranjat, dar complet ţicnit. Repetă ca un disc stricat: „E bine! E bine! E foarte bine!" Băieţii îl urmăresc amuzaţi.

– Da, moşule, dacă zici tu... Pe mine mă cheamă Abraşa, încântat - râde Abraşa şi îi întinde mâna. Individul nu-l bagă în seamă.

Deodată Abraşa se opreşte. Se uită undeva în dreapta lui. Se schimbă la faţă şi exclamă:

– Iubita mea!!

– Ce e, mă? Unde? - nu înţelege Faianţă.

Abraşa se îndreaptă precipitat către dreapta, oprindu-se lângă un Jeep Lincoln Continental. Ceilalţi îl urmează, ceva mai încet. Maşina e uriaşă. Abraşa se urcă pe scăriţa din dreptul portierei şoferului şi se uită înăuntru. Faianţă se urcă lângă el. După câteva secunde se uită unul la altul. Parcă nu le vine să creadă. Rostesc amândoi în acelaşi timp:

„Clarion!". Se dau jos. Abraşa scoate din borseta pe care o are în jurul brâului un dispozitiv bondoc de metal. Faianţă scoate dintr-un crac al pantalonilor un fel de riglă metalică.

Apoi se întoarce către Gelu:

– Gelosu', bagă! Adu maşina!

– Gata, trăi-ţi-ar!

Gelu pleacă în fugă. Pappucinno e curios.

– Cum e, mânca-l-ar? Beton, este?

Faianţă se pregăteşte să introducă linia metalică pe lângă chederul de la geamul şoferului. Abraşa se repede la el.

– Bă, ce faci? Eşti nebun? Faia, tată... nu ţi-e bine?

– Ce e, mă? - se miră Faianţă.

– Zgârii geamul, suflete. Eşti prost? Dă-te!

Abraşa trage de un capăt al dispozitivului pe care îl are în mână şi îl aşază peste butucul încuietorii portierei.

– Vezi că o să sune.

– D-aia eşti tu aici, cu... - face o pauză, chinuindu-se să răsucească, să tragă, să mişte... a reuşit, portiera se deschide odată cu declanşarea piuitului asurzitor al alarmei - ...cleştii - mai țipă Faianță. Bagă...

Faianță se dă deoparte. Abraşa deschide portiera şi urcă repede...

- Stimați telespectatori, doamnelor şi domnilor, stimat... dă cleştii!

– ...public....spune Faianță, întinzându-i un fel de cleşte mic şi îndoit.

– ...auditoriu... - mormăie Abraşa, meşterind sub bord, apoi continuă - stimați invitați, membrii ai juriului...

– ...onorată asistență... - exclamă Faianță, făcându-i pe toți să râdă. Pappucinno se uită în stânga şi în dreapta...

– ...dragi prieteni, stimați oaspeți...

– ...şi naş' Floreo... - se bagă şi Grasu în seamă.

– ...inegalabilul... - spune Abraşa, odată cu Faianță - Abraaaşaaa... - şi alarma tace brusc.

– ...urale, aplauze furtunoase, muzică ritmată...

– ...optimistă!! - punctează Grasu şi se prăpădesc de râs.

Gelu trece pe lângă ei, la volanul maşinii, strigându-le pe geam: „Gata, mă?" şi oprind maşina câțiva metri mai încolo.

– Hai! Sus... - strigă Abraşa.

Pappucinno deschide portiera din spate, pe care i-a deschis-o Abraşa, cântând, în timp ce îl lasă pe Faianță să urce: „sus, sus, sus, la munte sus...”

Faianță urcă în față. Apoi Pappucinno închide portiera, ocoleşte maşina prin față şi urcă pe partea cealaltă.

– Ce faci, mă, eşti prost? De ce ai ocolit? - nu pricepe Faianță, uitându-se lung la el, ca la un ciumat.

– Stai că spun io... - se bagă Grasu - lasă-mă pe mine, lasă-mă pe mine...taci! - îl repede pe Pappucinno, care vrea să intervină. Io când vă ziceam că ăsta are o problemă cu liftu' - face un semn cu degetul spre tâmplă - nu mă credeați. Crede că lasă o ață în urmă şi nu poate altfel, trebuie s-o adune... Buba!

– Domnilor, mi se pare mie sau asta-i o maşină americană? - spune Faianță şi cântă, toți deodată, după ce se deschide din nou portiera din stânga, pe unde a urcat Pappucinno şi urcă Gelu -... „trece Mița cu maşina...ța-ța...

cu maşina... ța-ța... cu maşin-americană... 'mericană...”

Râd cu poftă în timp ce Abraşa scoate o casetă din buzunar şi o introduce în casetofon. „Tu voi far' l'americanu 99 / l'americanu...", strigă din boxe Carosone, în

dialect sicilian. Câteva secunde cântă toți, ştiu bine melodia, au ascultat-o de zeci de ori...E un tămbălău de nedescris în maşină...

Câteva minute mai târziu, Abraşa, siderat, mângâie bordul, volanul... Faianță e chircit, undeva dedesubt, în partea dreaptă, descâlcind firele casetofonului.

– Hai, frate, numa' o tură, ce dracu'?! - chițăie Abraşa, bosumflat.

– Vez' de treabă... Doar casu'... Am zis... Ce puşca mea, mereu avem discuția asta. Tu eşti tâmpit? Unde vrei să mergi cu tancu' ăsta? Ne prind în cinci minute... - răspunde Faianță tăios, - Ee, căcat... Ne prind pa dreacu'...

Grasu este uimit, zâmbeşte cu gura până la urechi, gesticulând larg...

– Bă, asta-mi place mie, nene, la maşinile americane.

Sunt vapoare, frate, vapoare, nu maşini. Ia uite cât loc e-n spate, să-mi bag picioarele, înnebuneşti! Mor când mă sui în Dacie, mor...

– Gata! Strigă Faianță. Trage-l afară, Abra!

Abraşa trage casetofonul afară din locaş şi țipă, bucuros:

– Bingo! S-a cântat bingo! Maaaa-iare cineva bingo?

în curtea lui Abraşa, la umbra unui păr, băieții sunt toți în Volkswagen-ul lui Gelu. Montează casetofonul. Tocmai termină.

– Marfă, frate. Mânca-v-ar, tăceți, bă! Gata! Hai să-l testăm pe nervosu'...

– Pa nervozo, pa nervozoo! - strigă Pappucinno.

– Gata? întreabă Grasu. Bagă, Abra!! La maxim! - şi apasă butonul pentru volum...

– Stai, mă, că e digital, eşti tâmpit?

– Lasă-mă, Faia! Bagăăă, Abra!!

O vrabie se curăță, gureşă, de praf. în maşină, băieții sunt înghesuiți ca sardelele. E linişte. Deodată, după o clipă de pauză, geamurile maşinii sunt spulberate... Vrabia îşi ia zborul, speriată...

Peste cartier se abat la maximum sunetele piesei „Diesel Power", a celor de la Prodigy. După câteva secunde, Faianță opreşte casetofonul. Din nas i se scurge un firicel de sânge, la fel şi lui Gelu...

Soarele arde, metalic, încingând asfaltul care pare să tremure pe lângă muşuroiul de la rădăcina copacului. Se aude o cicadă amețită de căldură, sâsâind încetişor, timid...

Pe Pappucinno l-a podidit sângele pe urechi, Abraşa are sânge pe față, de la cioburile care l-au atins, destul de tare, Grasu clipeşte des...

Toți privesc fix înainte, nemişcați, consternați, muți...

Pe lângă gard, trece funcționarul nebun cu servietă...

– E binee! E foarte bineee! <titlu> AMERIKA<titlu> în duba Volskwagen, veche, e o căldură lipicioasă, verzuie. Maşina este parcată undeva în apropiere de

magazinul de bijuterii al lui Herzfeld, un evreu din cartier, lângă un panou electoral din care zâmbeşte un candidat la preşedinţie.

în dubă, Grasu îşi pregăteşte un sandvici, Pappucinno citeşte o ediţie veche din „Adolescenţa - manual de educaţie sexuală", Faianţă joacă o partidă de poker cu Pappucinno, Slăvilă, Manase, Ciuhapu şi Abraşa. Gelu se uită la un televizor portabil şi alimentat la baterii mici, de 1,5 volţi, la un talk-show în reluare. E foarte concentrat.

Din mijlocul dubei se ridică şi iese prin plafon un fel de periscop, îndreptat către magazinul de bijuterii...

– Bă, carnivor nenorocit e omu' ăsta... - conchide Grasu, cu un aer doct. Ne căcăm pe noi când vedem un leu că mănâncă o căprioară d-aia... - se strâmbă - îîîu-îîîh, ne e scârbă, nu ne uităm, mută dragă canalu'... da' mâncăm dă...

ştii cum? Dă n-avem aer... Ştii dă ce mi-e groază? Io cred că pa lumea ailaltă o să fie invers...

– Adică? - e curios Manase.

– Adică noi o să stăm şi-o să cerem de mâncare pe lângă masă, ca câinii şi ei o să se uite cu scârbă la noi şi-o să ne-arunce oase-n cap...

– Pe tine te râcâie că o să ajungi în iad, este? Că prea o freci cu lumea-ailaltă, cu flăcările iadului, cu...

– îţi spun io că aşa o să fie - i-o retează Grasu, scurt, lui Slăvilă. Auzi - continuă el cu gura plină, muşcând din sandvici - cică a ieşit Stan de la pârnaie...

– Extraveral! - exclamă Abraşa, dezinteresat. Zi, Mană...

– Cip.

– 'te-n nară şi pe tine! Şi tu, bozgore?

– Două, bagă - răspunde Slăvilă, scărpinându-se pe spate.

– Două? De ce pana mea nu ceri trei? Care-i „motivaţia"? - râde Faianţă - ...şi-aşa am pierdut...

– Bă... fiecare bărbat are motivele lui...

– Renoir... - recunoaşte Faianţă vorbele.

– Fiecare bărbat are femeile lui! - parafrazează Grasu, prosteşte, concentrat la cărţi...

– Femeile sunt un motiv? - întreabă Abraşa, la fel de neatent la discuţie.

– No... Femeile sunt un pretext... - răspunde Slăvilă.

– Ca să? devine interesat Pappucinno.

– Ca să găsească motive! râde Abraşa.

– Etee, rahat... Ciuhapu zis leră sau axion inamicul grăsimii îmi mai dă o carte. Bagă!

La televizor, moderatorul emisiunii îl întreabă pe unul dintre invitaţi:

– Ce vi se pare mai anecdotic? Un politician care nu-şi îndeplineşte promisiunile sau unul care le îndeplineşte?

Pappucinno, cu ochii în carte, se miră, cu ochii mari:

– Da, mă... ia uite ce zic ăştia aici... ce chestie...

– Pappu, asta am citit-o într-a 3-a...

– Grasule... eşti prost. „E de-ajuns o vorbă nelalocul ei, într-un moment nepotrivit, ca să strice tot ce s-a reuşit până în acel punct"...

– Adică, când i-o dai...

– Mda... păi, au dreptate, bă, Abra... - face Grasu o pauză, răsfoind un ziar - Ia uite, mă, ce zice ziarul de azi.

Sâ-nnebuneşti! „58% dintre români visează să spargă o bancă!''. Căcarea lumii!

– Ia, dă şi mie să citesc - îi trage Pappucinno de ziar, curios.

– Stai, măi, uşor... Na...

Grasu se uită acum prin dispozitiv. Are două mânere, ca-n submarine. E foarte rudimentar construit. Două țevi 103 sudate între ele, cu două oglinzi interioare amplasate în unghi...

– Ce gagică, ta-tăăă!

Continuă să se uite şi discută mai departe...

– E o conspirație! E o conspirație la nivel mondial!

Mondi-aaa-1! Mare. Mare de tot!

– Ce conspirație, mă?

– Conspirația cea mai inteligentă, Faia, tată... Bă, ce buci au câte unele, să-nnebuneşti...

– Ce dracu' tot mormăi acolo, bă...? - se încruntă Ciuhapu.

– ...şi cea mai simplă, totodată. Tu taci, Ciuhape, că nu-nțelegi nimic. Ştiți bancul ăla cu orbii la biserică? - întreabă Grasu, după ce se mai roteşte puțin către dreapta, urmărind ceva de afară...

– Ăla cu... „mă-ngrop pe datorie?”

– ...sau ăla cu „...păi, dacă te dezvelişi!”

– Ăsta e cu bețivi, băi, Abra...

– Papu... taci, mă...

– Bun, deci nu-l ştiți - continuă Grasu. Erau doi orbi în fața unei biserici. Unul avea un cartonaş din ăla la gât, dă scrie pa el. Zice „ajutați un orb român", îl ştiți?

– Nu, mă, zi... - răspunde Faianță.

– în partea ailaltă, alt orb cu cartonaş: „ajutați un orb evreu". Lumea... venea la biserică, citea la unu', citea la ălălalt... şi-i dădea bani românului, că era biserică ortodoxă, nu? Aşaa... Şi vine o babă. La fel... citeşte, îi pune un bănuț în căciulă românului, dar se duce la ovreu şi-i zice: „maică, nu vezi că e o biserică ortodoxă?”

– Păi, dacă-s orb! - râde Slăvilă.

– „N-o să-ți dea nimeni nimic" - continuă Grasu. „Du-te şi tu la sinagogă !" Şi intră în biserică. La care ovreiul se uită aşa... în direcția românului şi zice: „auzi, mei, Ițic, mei, cine ne-nvațe pe noi se facem afaceri, mei...”

Băieții râd cu gura până la urechi.

– Să-mi bag picioarele, găsim bancuri din orice...

Românu' ăsta e incredibil.

– Facem haz de necaz, Ciuhape...

– Ba nu. în general, râdem ca proştii! E o diferență - conchide Faianță.

– Apropo, ştiți cum face un bărbat o femeie să plângă în timp ce face sex? îi dă un telefon!! - râde Grasu de unul singur.

– Aia e... tot tembelu', când n-are ce face, spune bancuri... - mormăie Faianță.

– Aşa, şi?... - întreabă Pappucinno.

– Ce „şi"? - se opreşte Grasu din mestecat, uitându-se chiorâş la el.

– Hai, bă, terminați că n-aud nimic, vorbiți dracu' mai încet, că vreau să-i aud pe ăştia cum se ceartă... - strigă Gelu.

– Cu conspirația. Care-i legătura, cu bancul... cu orbii?

– îl lămureşte Pappucinno.

– Aşa... Fiți atenți. Eu am o teorie: teoria dualității.

Lumea e condusă de evrei. Nimic rău până aici. N-am nimic cu evreii... Mană, nu te uita urât... Chestia e foarte simplă...

– Eh, da... Băi, Gras infect, tu n-ai nimic cu țiganii, n-ai nimic cu evreii, n-ai nimic cu nimeni... lasă... Ştii cum e asta? N-am nimic cu evreii... parcă zici „n-am nimic cu violatorii"! Tu mereu trebuie să ai ceva cu cineva. Ai! Ai! Ai ceva cu ei. De ce nu zici ..n-am nimic cu arabii, n-am nimic cu nemții?...

– Păi, nu ei conduc lumea...

– Hai, că eşti mega prost! Zi... ,.n-am nimic cu francezii, n-am nimic cu elvețienii..." eh, căcat, cică nu conduc lumea, că ştii tu cine o conduce, frecții, ce să zic... „n-am nimic cu eschimoşii, cu spaniolii, cu islandezii, cu americanii"... de ce nu zici...?

– Cu americanii am!

– Etete, da! Asta-i vrajă, bă. Nu mai zi că n-ai nimic.

Ai! Zi că n-ai nimic cu ruşii, cu italienii, cu ungurii, cu bulgarii...hai, zi...

– Şi cu ruşii am... - se tot chinuie Grasu să continue, ca să-şi expună punctul de vedere, dar Manase s-a enervat cumplit şi vorbeşte repede, dând la fel de repede din mâini...

– ...zi, zi, zi de toți...nu mă...nu mă...nu mă aburi, bă, laso-n curu' gol...

– Bă... am! Am oricum... cu toți am câte ceva. Da!

Românu' e buricu' pământului... - Eh, ie pa dracu'! Ăştia... ăştia ca tine ne fac de căcat peste tot... ăştia cu gura mare şi care vorbesc numa' prostii...

Mănânci rahat...

– ...buricul pă-mân-tu-lui! Clar! Da! Aia e! Suntem cei mai tari!

Manase, laolaltă cu Slăvilă, Abraşa, Faianță şi Pappucinno strigă, aproape toți deodată: daa, pa dracu'!'.

– Noi... noi, bă, suntem pământul ales...

Grasu face o pauză. Se gândeşte adânc, apoi continuă...

– Ştii cum e? Veneau hunii, tropa-tropa, cu şunca sub şa şi la un moment dat, pe o coamă de deal, i-a lovit ceva, nici ei n-au ştiut ce. Când s-au uitat în sus, ăia care mai erau, au văzut un dac care se sprijinea liniştit într-o ciomagă... îl şi văd... mucalit, aşa... şi vorbea cu altu'... „Bă, unde dracu' credeau ăştia că se duc, bă?..." Viezure, brânză, mânz....

alea. La Posada, trecea de Anjou şi la plesnit ceva, dă nici ăsta n-a ştiut dă unde. Basarab. Şi acu', ajungem la nea Nicu, care opreşte elicopteru' pa un câmp, unde lucrau țăranii, numa' doi stăteau la umbră, sub un pom. Bă, voi de ce nu semănați? Păi dacă nu suntem frați! He, he. Asta-i povestea noastră, în două vorbe... Ne ținem numa' de bancuri, că altfel, noi am fi şefi pa lume, bă...

– Da, domn'e, aici sunt de-acord cu tine - spune Faianță, râzând. Numai că, ştii cum a fost? Făcea lumea...

Maestru' - şi face un semn, cu degetul în sus - cu Sf. Petre...

– Ah, ştiți bancu' ala cu Papa?

– M-a spart Grasu cu bancurile... - mormăie Abraşa, cu ochii în cărți. Pas - pronunță absent...

Mergea Papa nu ştiu unde - continuă Grasu. Avea şofer. Şi la un moment dat se plictiseşte, că mergea ăla prea încet şi-i zice şoferului: „Bă, ia dă-te la o parte să conduc şi io nițel". Preasfinția ta, că câr, că mâr, mă rog, opreşte până la urmă şi trece Papa la volan. Şi bagă Papa, mânca-ți-aş, 100, 160, 200 pa oră. Pac! Trece pe lângă un caraliu, urmărire, îl opreşte. Vine caraliu' la geam, dă să scoată chițanieru' şi se cacă pa el, îți dai seama. Se dă mai încolo şi sună prin stație. „Alo, şefu... zi, mă... am o problemă... ce e mă?... am oprit pe cineva pentru viteză... aşa, şi, ce suni?

amendează-l şi gata... şefu' e groasă, nu pot să-l amendez...

de ce, mă, e mare? asta e, legea e tot aia, dă-i amendă... nu pot, şefule, e groasă, cum să-ți zic? e mare rău... aoleu, cât de mare? e şefu' de la capitală? nu, şefu', mai mare... cine e, mă? e primaru'? lasă-l, atunci, na, dă-i o amendă mai mică...

nu pot, şefule... e mai mare, mai de sus... da' pa cine ai oprit, mă, pa preşedintele?... mai sus, şefu', mai mare... păi, cine mama naibii e, mă, zi odată?... nu ştiu, şefu', da' şoferul lui e Papa...”

Băieţii râd zgomotos, ceea ce-l face pe Gelu să se întoarcă nervos către ei...

– Hai, bă, ce naiba... Vreau să-i aud p-ăştia...

Nu-l bagă nimeni în seamă... Ciuhabu continuă:

– Ca pe vremea lu' împuşcatu, de nu puteai să strigi „Ceauşescu - Papa"...

– Ce-are sula cu prefectura? - se încruntă Abraşa, atent la joc, fără să priceapă mare lucru din discuţia din jurul său.

– Bă, deci, făcea ăla mare lumea - reia Faianţă - şi vorbea cu Sf. Petre, mai făcea o vale, mai vorbeau, mai o ţară, mai un munte, mai o apă, o câmpie, mai beau o cafea...

– Mă rog, aşa, şi...

– Papu, taci... şi la un moment dat, Petre zice... prea- sfinţia... luminăţia...ta...

– Şefulee! - chirăie Ciuhapu - ...aşa...te-ai zgârcit până acu'. Câte-un munte aci', câte-un lac colo. Uite, aici nu e nimic. Bagă şi mata mai cu dare de mână, aşa. Bosu' zice: bine, mă, Petre, na... uite nişte munţi, câmpii, dealuri, şesuri, codri...

– ...de aramă...

– ...aur, bogăţii... Na, uite... şi facem un fluviu mare, aşa, uite aici, dintr-o parte în alta... na! Eh, acu' e prea mult, e prea bine - zice Petre. Lasă, mă, că aici punem românii, mă...

– Da... corect. Ţară frumoasă şi bogată, păcat că-i plină de români!

– Bogată pe dracu'. Un scaun, o masă, o ţară mică...

Faianţă se uită acum prin periscop.

Pe trotuarul de vis-â-vis trece iar, alergând, nebuna în chiloţi, în maiou şi-n bocanci.

Trăi-ţi-ar! Iar aia-n chiloţi. Incredibil ! Ce dracu' o fi cu ea? Discuţia continuă, nu-l bagă nimeni în seamă.

– Fiţi atenţi, că e incredibil. Fiţi atenţi la teoria mea.

Chestia e simplă, bă, incredibilă ... - reia Grasu, sentenţios.

– Cip - spune Abraşa.

– Pas.

– Al dracu' ce eşti, Mană...

– Fiţi atenţi...

– Da" zici, mă, odată?

– Taci, Papule... ăăă... tu ce bei, Ciuhape?...

– Alcool...

– Nu, mă... Cola sau Pepsi?

– Sprite.

– Corect! Bine! Nu seven-up?

– No. Sprite.

– Bun. Care bei Fanta?

– Io - mormăie Slăvilă.

– De ce?

– Că... pana mea... îmi place mai mult.

– Mai mult ca ce?

– Ca alte... portocale... d-astea... Mirinda... căcat... ştiu io?

– Bă, deci e tot aia! Chit că bei cola, chit că bei Pepsi, Fanta sau Mirinda, tot aia. Banii se duc tot acolo.

– Ce dracu' de legătură au banii, mă? Io vorbeam de băut...

– Cum adică? Unde „tot acolo!”? - nu pricepe Pappucinno.

– Păi, bă... Să zicem că nu era decât Pepsi. Nu era coca... Lumea se împărțea în ăia care beau pepsi şi ăia care nu beau... - continuă Grasu.

– Aşa, şi? - nu pricepe nici Manase, încruntându-se.

– Păi, aşa, au băgat şi Coca-Cola. Adică, tot Pepsi.

Acuma lumea se-mparte în ăia care beau pepsi şi ăia care beau cola. Adică n-au cum să nu scoată profit, te prinzi? E simplu!

Că... dă-i omului să aleagă şi l-ai zăpăcit! Că-i dai impresia că ăsta-i singurul mod, altă cale nu e... Trebuie să aleagă!

– Aiurea, io beau ceai! - intervine şi Gelu.

– Şi io Fanta - replică şi Ciuhapu, furios că Grasu a uitat de el.

– Lasă, băt că tu bei ceai... Ații beau cafea şi aşa mai departe. Liberul arbitru. S-au gândit la toate. Aşa şi cu Fanta.

Hop! A apărut şi Mirinda. Bei Sprite? Hop! A apărut şi 7UP!

Adică aceeaşi băutură, bă, înțelegi, dar e chestie că te obligă să alegi, încep să se certe fraierii, ca noi, aşa... „bă, io beau pepsi, că-i mai bun, ba nu Cola, io beau Sprite, ba nu, 7UP, că e mai mişto, n-are atâția bulbuci..." şi tot aşa...Băieții s-au gândit bine. Asta-i schema...

– Hai, că iar începe ăsta, cu evreii. Mă duc să-mi iau ceva de băut, mi-a făcut poftă crucea... - replică Manase, iritat.

– Bă, ce mula mea tot aveți voi cu evreii, ce-i ura asta?

Manase coboară din dubă. Pe coborâre, aruncă o replică peste umăr:

– Cred că ai zis de 700 de ori „mula", hai că mă enervezi, Las’o dracu'...

Manase traversează şi se îndreaptă către un magazin de peste drum.

înăuntru, un perete întreg e plin de sticle cu 7 UP.

Manase priveşte câteva clipe lăzile frigorifice din stânga şi din dreapta şi apoi se duce către vânzătoare. Grasu, din dubă, uitându-se prin periscop, comentează...

~ Ce meclă de fraieră are asta...

Apoi, holbându-se mai departe, îi citeşte pe buze lui Manase, rostind cu voce tare...

– Săru'mâna. Vreau şi eu un seven up. / N-avem! / Cum? / N-avem! / Păi, uitați, doamnă, acolo? Cum n-aveți?

/ Ah, zup!

Mânase iese din magazin. Grasu citeşte în continuare replica lui Manase.

– Doamne, plină lumea de tâmpiți!! - şi îi face un semn obscen, discret, lui Grasu.

înainte să traverseze, îşi aruncă privirea spre magazinul lui Herzfeld. La casă, Maria, femeia bătută de mineri, numără bani. Lângă vitrină, doi „băieți de cartier" se uită la bijuterii. Manase traversează, apoi se uită scurt la ceas şi intră în dubă.

– Auzi, bă! Io îi cer 7UP şi ea cică n-are decât zup. Să-mi bag picioarele, bă, te caci pe tine de râs... - Trebuia să-i ceri un kiwi de mango! - râde Grasu.

– Maria face casa! - strigă deodată Faianță, uitându-se prin periscop.

Grasu îl dă deoparte şi se uită şi el repede prin aparat.

– Pappu, notează ora - se încruntă Faianță... 12.45, Măria face...

– laaa-baa l - strigă Abraşa odată cu Ciuhabu...

– ... casa. Scrie, mă!

– Bă... şi se benoclează doi la vitrină. I-am văzut şi ieri şi alaltăieri. Ce-i cu ăia ? îi ştiți? - spune Manase, uitându-se prin periscop...

Faianță îl dă deoparte şi se uită afară.

– Da...sunt Hip şi Hop. Agarici... sperie argintăria pe la babele din cartier... mai ciordesc şi ei un caş de pe maşini...

îi caută gaborii de luni de zile...

– Păi şi ce-o freacă atâta pe lângă magazin? - se enervează Grasu.

– Te pomeneşti că vor să dea o spargere... spune Faianță, şi izbucnesc amândoi în râs...

Discuția continuă. Subiectul e acelaşi.

– Mă rog. Cum ziceam, uite, în al doilea război... marile bănci din state... - reia Grasu ideile lui elucubrante...

– ...Aa-merika!! - mormăie Pappucinno.

– ...i-au sprijinit financiar şi pe nemți şi pe aliați. Când cu revoluția bolşevică, au trimis aur cu vaporul şi pentru Troțki...

– ...Bronstein... - îl corectează Faianță.

– ...mă rog... şi pentru... țar, pana mea, cine era... ăsta-i adevărul...

– Băi, stai puțin, mă, stai puțin, mă... Cum poți să spui aşa ceva? Hai că m-am enervat! Adică evreii l-au finanțat pe Hitler că să-i bage la gazare şi-n lagăre? Ca să-i extermine?

Tu eşti conştient de ce căcat mănânci? - se enervează Manase, explodând...

– Stai puțin... băi. Mană, tu te agiți că eşti jidan, e normal...

– Noo... deci, io te sparg la găoz... hai sictir...'hai sictir!!...

– Ce vrei, mă, n-am înțeles? De ce să nu spunem lucrurilor pe nume? Ăsta-i adevărul, tată! Marii bancheri sunt toți, toți, ovrei! Toate băncile din Elveția sunt evreieşti.

Care-i problema? De ce...

– Păi, corect, care-i problema? - i-o retează Manase...

– ...de ce n-a atacat Hitler niciodată Elveția?

– Nu e adevărat, Elveția a fost ocupată...

– Taci, ungurene... Comentezi? Ardealu' a fost ocupat, nu Elveția, vrei să mă iau şi de tine? Las-o, las-o... Acolo erau bănuții, tată, marafeții. i-au zis băieții: orice, da' în Elveția n-ai treabă, tăticu', că-ți luăm jucărica, rămâi fără bănuți mânca-te-ar! Clar! Şi şi-a făcut vile şi se ducea-n vacanță... în Elveția s-a câştigat războiu', ascultă-mă pe mine...

– în Austria se ducea-n vacanță, bârlogu' lupului, hai că eşti dobitoc... Elveția e neutră, ai fugă de idei, sictir că eşti prost... - îi răspunde Manase zeflemitor, abandonând discuția, dându-şi seama că Grasu e mult prea dobitoc...

– Şi? De când îl interesa pe Hitler? Da' Barbarossa?

– Da' noaptea cuțitelor lungi, da' noaptea de cristal? - râde Pappucinno.

– Băi, Pappu, taci dracu', mă, te bagi şi tu ca să te afli în treabă... - se enervează Abraşa şi-i trage o palmă după ceafă...

– Pe trei fronturi i-a atacat pe ruşi, cu toate că semnase tratatu' de neagresiune...

– Eh, tratatu pe naiba, era...

– ...şi le-a dat-o: spre Leningrad, spre Moscova şi spre Stalingrad!

– Şi l-au halit! intervine Faianță. A-nghețat căcatu-n el!

– Mă rog, asta-i altceva! Ce s-o mai cotim, o sucim?

Aşa e ! Că e cea mai simplă schemă. Dualitatea! Le-au dat şi la ăia şi la ăia! îi durea fix în pix cine câştiga războiul. De la câştigător luau banii înapoi, învinsul plătea dobândă la împrumut. N-avea? Belea belengheru'! Plătea în teritorii.

Cea mai profitabilă afacere... războiul... de când lumea, tată!

De când lu-mea! Simplu. Cei mai bogați oameni din lume sunt evreii, mânca-l-ar. Şi nu-i urăşte nimeni, bă! E vorba de ciudă. Ne e ciudă la toți. Că au bani. Suntem ciudoşi, ca copiii! Are unu' acadeaua mai mare sau jucăria mai roşie, 111 ălălaltu-ncepe să plângă. Chirăim ca proştii! Că dacă erau săraci ca etiopienii, nu-i băga nimeni în seamă. Da' au puterea-n mână, banii, neică! Banii fac pământu' să se-nvârtă.

– Banii vorbeşte... - mormăie şi Ciuhabu cu ochii la perechea lui de valeți...

– Aia e. Şi pe ăia cu bani au ciudă toți. Mereu. De-aia îi înjură lumea. Amărâții, mă rog, că cine are sau are interes, nu-i înjură. Te uiți la televizor şi-i vezi pe somalezi, pe etiopieni, cad dracu' de-a-n picioarelea! Slabi, le mor copiii, au muşte-n gură!! Vai mama lor! Dacă ei erau evreii, le trimiteam pachete cu mâncare şi le plângeam de milă. îi mai înjuram pe la Olimpiade - că luau tot - şi-atât.

Grasu trage aer în piept ca să se remonteze şi continuă...

– îi înjurăm, că nu putem să nu-l înjurăm pe ăla care câştigă, pe ăla care are auru', banu'! Vezi? Aşa e omu'. Aşa că las-o cu ura. Că nu e nimeni, bă, antisemit. Vorba lu' monumentu' ăla de Țuțea, Dumnezeu să-l ierte, care era mai deştept ca toți evreii la un loc: nu e nimeni, bă, antisemit, că ar însemna să fim anticreştini, ce mama dracu'!

– Semit înseamnă arab, nu evreu... - adaugă Manase absent, abandonând complet lupta...

– Taci, mă! Ciuda, bă! Asta ne omoară, că ne mâncăm de sub unghii, ne furăm unu' la altu' căciula şi murim de foame, râd şi curcile de noi! Că sunt uniți, sunt prieteni, se au ca frații... Noi... hăăă-hă... până şi prin străinătate ne urâm, bă, parcă am fi de pe planete diferite... Păi, ruşii, bă...

– Acu' o dai cu ruşii, chiaunu' dreacu'!... - râde Slăvilă, amuzat de discuția din care nu pricepe mai nimic.

– ...au filme adevărate, cu prietenie... da, bă, o dau cu ruşii, poate mai învățați şi voi ceva, căcăcioşilor... „Prietenul meu Ivan Lapşin"... L-ați văzut? L-ați văzut o lae! „Tema”

Iu' Pamfilov, „Căința", Iu' Abuladze...

– Mănânci rahat... Ăsta n-are nici o legătură cu prietenia... - dă Manase zeflemitor din mână.

– „Siberiada", „Moscova nu crede-n lacrimi", „O gară.

pentru doi"...

– O gaură? - râde Pappucinno...

– „Oci ciornâie" - continuă Grasu - „Călăuza", „Piesă neterminată pentru pianină mecanică"...

– Da', ho, mă! Le-ai văzut tu pe astea, Grasule? - râde Faianță, mirat...

– Astea nu-s cu război?... - întreabă Pappucinno.

– Pasărea de foc spațială... - îi ia Abraşa la mişto...

– „Du-te şi vezi", a lui Klimov... - continuă Faianță, acum...

– Aha! - învie deodată Pappucinno. Ăsta l-am văzut, e cu război, ator... ato...

– ...a-tro-ci-tă-ți... ține mâna sub bărbie... - râde Gelu...

– Toate filmele de război implică prietenie, camaraderie, loialitate, curaj, băi, sulea! Filme, bă, literatură... păi, ruşii...

– Mai dă-i în chilu' meu de ruşi! mormăie Grasu, absent, acum, plictisit de miştoul lor.

– Nu citiți, băi, nu citiți... De ce, bă?... - întreabă Faianță, flegmatic.

– Ca să nu ne deşteptăm, bă! Ca să nu ne deşteptăm - se bagă iar Slăvilă.

– M-a spart ăsta, să-mi bag al dracu'. A văzut toate filmele din lume! - concluzionează Pappucinno.

– Nu ştiți, bă, nu vă uitați, vă doare-n cur... - mai comentează Faianță.

– Lasă, bă, că le vezi tu şi ni le povesteşti şi nouă - le face cu ochiul Abraşa... Lasă, că e bine aşa...

– Sunteți nişte vite, hai sictir - le-o retează Grasu, scurt.

Are dreptate ăsta - şi dă din cap spre Faianță, întorcându-se iar către periscopul improvizat.

Printre hohotele de râs, Grasu se uită prin periscop. De câteva clipe nu mai lua în seamă ce discutau băieții. Se răsucea la stânga şi la dreapta, urmărind ceva prin periscop.

Deodată se opreşte şi le spune, nervos:

– Bă... coinacilor! O şterge boşorogu'.

– Pappu! Notează! sare Faianță... <titlu> DEUS EX MACHINA<titlu> Gelu şi Ioana ies din bărulet. Aleargă către femeia căzută, care încearcă să-şi apere fetița. O ridică încet. Gelu ia femeia în brațe, Ioana ia fetița şi se îndreaptă către maşina lui Gelu, parcată pe o stradă în dreapta. Amândoi urcă în maşină. Apoi, Gelu se întoarce şi-l ridică pe Mircea, soțul Mariei, îl ajută să meargă. Odată urcați în maşină, demarează.

în fața spitalului de urgență. Gelu o ia în brațe, din nou, pe Măria, Ioana ia copilul, Mircea se căzneşte să coboare. Se ține după ei, şchiopătând. Intră toți în spital.

Pe culoarul larg al intrării, îi întâmpină câteva femei în halate albe. Nimeni nu pune întrebări. E aglomerație mare.

Una dintre asistente se uită către Gelu, care-i şuieră un singur cuvânt:

– Minerii...

în baia lui Faianță, cada pare să se amestece cu apa ce o umple. Faianță e îmbrăcat, întins în cada plină cu apă, ascultând Otis Redding, „Sittin' on the dock of the bay"...

Gândurile i se amestecă în cap şi culorile îi năvălesc în minte, ca o coroană de copac întoarsă spre pământ, înfiptă adânc, printre firele bătucite de nisip dintre caolin şi argilă...

Tot ceea ce ar fi vrut să spună, tot ceea ce i-ar fi plăcut ei să audă de la el, tot ceea ce putea să-i spună şi nu ştia cum altfel decât aşa... Totul... îi spunea totul

acum, în şoaptă, cuvinte disparate, frânturi pe care şi le amintea din ceea ce îi scrisese... sau nu apucase încă să îi scrie? Nu avusese curaj?

Sau îi scrisese şi asta-i tot ce îşi mai amintea?... Lili...

– „Singura destinaţie a unui gând pare să fie marginalizarea faptei în detrimentul ideii. „

Ca printre picături de acid gălbui şi stropi ai unei cascade pufoase, o mână pregăteşte seringa...

– „Plăcerea autodistructivă caracteristică omului şi în general tuturor acţiunilor sale rezidă tocmai în încercarea sa disperată de a face tot ceea ce este posibil pentru a putea descoperi căile cele mai simple spre cuvânt. „

Aceeaşi mână încălzeşte o linguriţă cu un lichid albicios în ea. Lichidul sfârâie...

– „Sadismul acestui milenar homo sapiens trădează mai mult decât o simplă reaşezare şi regândire a componentei socio-umane în decorul, destul de auster, de altfel, al principiului existenţial. „

Mâna trage lichidul în seringă... - „Amăgirile unui amurg trist deschid inexorabil calea către o nouă dimensiune catharctică a sublimei creaţii:

fiinţa umană. Erectus, Ergaster, Habilis, Sapiens, Creator? „

Strânge braţul cu un'elastic. Vena se umflă...

– „Creatorul neagă existenţa lui Dumnezeu, în lumea pe care şi-o creează, el se substituie Divinităţii, tinde să „

râdă mai mult, să trăiască experienţa hedonistică, să se contopească cu partea ludică a perenităţii şi astfel teama de absolut piere, prin cufundarea fiinţei în absolut... „

Injectează lichidul în venă...

– „Eliberându-se de frică, omul anulează acţiunea Răului. Fără rău, binele nu-şi mai justifică prezenţa.

Divinitatea există, însă, dincolo de bine şi rău. „

Apa din cadă se transformă într-un val, care acoperă chipul lui Faianţă, schimonosit dar relaxat, în acelaşi timp...

Totul se învârte...

Şi culorile se redescoperă pe sine... şi mov... şi mov... o culoare care nu există, „o văd doar eu, o văd doar eu" ...şi purpură şi liliachiu... se aude până şi respiraţia unui şofer care trece cu maşina prin faţa blocului şi bătăile inimii vecinei de la doi...

<titlu> PÂNZE NEMŢEŞTI <titlu> Faianţă şi Grasu stau în maşina lui Gelu, în faţa unei biserici. Mănâncă amândoi seminţe. Plouă mocăneşte.

Soarele iese din când în când dintre nori, mângâindu-i şi aurind cerul...

– ...zile mici, gheboase, prăfuite... ofilite. Trec unele pe lângă altele fără să se bage în seamă. Aşa trec pentru mine, ca turme de oi care aleargă noaptea prin

capul meu şi stârnesc praful în urma lor... Nu ştiu dacă merită să mă gândesc la ele sau nu. Alerg aiurea, spre nicăieri, fără să mă întreb dacă are sau nu vreun rost. Nici nu ştiu când a început totul. Poate în copilărie, pe la vreo şase ani, când am înghițit din greşeală un nasture şi m-am speriat, aşa, dintr-o dată...

Am deschis ochii mari, ca înecații şi am început să țip, cu gura larg deschisă, mare, trăgeam aer în piept de parcă din clipă în clipă aşteptam să fie ultima suflare, ultima dată când o să mai văd lumea, sufrageria aia mică din casa bunicilor, ceasul de perete care ticăia cu zgomot şi pe care bunicii îl aveau de pe vremea războiului, aparatul de radio Marconi, la care bunicul asculta noaptea, pe furiş, „Europa liberă", cu lampa aia verde, ca un ochi de peşte fosforescent, cu butoanele mari ca nişte bomboane fondante, curtea pe care o vedeam parcă pentru ultima oară prin ferestrele acoperite cu perdele fine, cu floricele brodate cu grijă, un covor de perete... care înfățişa un fel de labirint, prin ale cărui culoare mă pierdeam în fiecare dimineață, trezit târziu, în vacanțe, închipuindu-mi aventuri ciudate şi lumi nevăzute, căci apusul de soare din covor mă îndemna să privesc lumea la o oră când, de obicei, eram deja în casă... toate astea mă înnebuneau şi nu ştiam de ce... mi-era teamă, nu ştiam ce se întâmpla cu mine şi atunci, dintr-o dată, am înțeles, îmi dădusem seama că sunt muritor, că o să vină o zi, nu neapărat atunci, atunci îmi era doar groază că ceva grav se putea întâmpla cu mine, adică pot să pățesc cine ştie ce grozăvie din pricina nasturelui ăla înghițit în joacă, dar o să vină ea şi ziua aia când o să stau întins într-o cutie de lemn, cu picioarele înainte, cu capac şi acoperit cu pământ şi nu neapărat asta mă speria, nu, nici măcar, ci gândul că în urma mea oamenii o să râdă şi o să plângă în continuare, o să se distreze, o să meargă la filme şi la teatru, la circ şi la cofetărie, o să se plimbe prin lume şi o să fie martorii unui viitor pe care eu n-am să-l mai cunosc, de asta mi-era de fapt groază, de lucrurile simple, obişnuite, pe care aveam să le pierd, n-aveam să le mai cunosc vreodată, un timp care o să-mi fie străin, ca atunci când trebuia să dorm după-amiază, taman când începea duminica „Drumuri europene" a lui Buhoiu, după „La sfârşit de săptămână" a lui Vornicu şi ceilalți copii se jucau prin curte, iar eu trebuia să dorm, altfel nu se putea, trebuia, înțelegi, asta mă enerva cel mai tare, că existau lucruri care trebuia să se întâmple, aşa şi nu altfel, atunci şi nu altcândva, inexorabilul ăsta idiot, de asta plângeam, mintea mea nu concepea mortalitatea, finitudinea ca pe ceva metafizic şi... ştiu eu, nefiresc şi injust, pe undeva... mă măcinau doar gânduri speriate de om... de copil, ale cărui probleme se rezumau la câteva ore de linişte... de joacă... petrecute cu prietenii, pe stradă, la pac-pac sau bătăile cu cornete, la luptele de indieni şi cow-boy din parc de la 35, unde întorcea autobuzul şi mă cafteau țiganii iarna ca să-mi fure tălpicile cu care mă dădeam pe gheață, lacrimile surde, împotmolite-n neputință, mute, atunci când îi priveam pe ceilalți jucându-se cu săniuțe pe derdeluşul de la leagăne, zăpada scârțâind moale

strivită de bocancii mei greoi, mai mari cu două numere, ca să îmi încapă două perechi de ciorapi, zăpada albă, pufurie, distracțiile din timpul urmăririlor cu bielele, astea mă dureau de fapt, de asta plângeam şi eram speriat şi am mai plâns după aia de câteva ori, chiar şi după ce bunica, speriată de urletele mele, a început să râdă după ce am reuşit să îi explic, dând din mâini, gâfâind şi transpirat, de ce plângeam, să râdă cu poftă, ca de un copil ce eram, mucios şi ochii mari, că am înghițit un nasture... un nasture, înțelegi? Un nenorocit de nasture de la cămaşă, cu care mă jucam...

Maşinile trec pe lângă trotuar, împroşcând copacii cu o mâzgă murdară, o ciorofleaşcă nesimțită şi lipicioasă, ca o cremă a răutăților aruncată la gurile de canal, doar-doar o dispărea, cumva... Grasu îşi mestecă vorbele odată cu semințele... Faianță continuă...

– Aşa că nu ştiu... Nu-mi place realitatea. Totul e în capul meu. Mi-e frică să trăiesc, adică să trăiesc aşa cum trebuie, aşa cum aş vrea. Şi atunci îmi închipui totul!

– E trist...

– Poate. Nu ştiu. Nu, nu cred. în mintea mea alerg, zbor, iubesc când şi cum vreau, pe cine vreau, oricum...

Imaginația e un refugiu bun. Cel mai bun. Mie aşa îmi place.

Mai rău e cu coşmarurile, că de astea nu am cum să scap, oricât aş vrea. Visez tot felul de nebunii. Monştri care mă strivesc, o visez pe mama care mă dojeneşte. Nu ştiu, sunt trist., e aiurea. Uite, aseară... am visat o catedrală, zburam prin ea, ca o pasăre, mă învârteam prin capelă şi pe urmă am ieşit şi m-am oprit aşa... la o distanță... cât să o văd pe toată şi nu înțelegeam de ce e linişte, o linişte care îmi dădea fiori, mă făcea să tremur, o linişte aşa... gri... şi atunci am văzut...

în jurul crucii de pe cupolă un cerc de flori negre se rotea încet, ca o horă, ca o horă în jurul crucii... şi era linişte, era linişte, Grasule... nu ştiu...

– La mine e mai simplu - respiră Grasu adânc, încercând să schimbe subiectul prea greu pentru el. Io visez crima perfectă, că mă freacă treaba asta. Nu să omor, dar să-mi închipui io cum ar fi. Adică... dacă tot îi dai unuia în cap, fii deştept. Treaba e că mă apucă frica. Da, şi în somn mă apucă. Sunt căcăcios. Nu cred că aş putea. Şi visez femei.

Tot timpul îmi închipui câte ceva. Mă uit şi văd o femeie şi-mi închipui cum geme când şi-o trage...

Faianță râde.

– Bă, Grasule, ce vorbesc eu, ce zici tu...

– Nu râde, mă, că vorbesc serios - oftează Grasu, Io când mă uit la o femeie, asta văd întâi şi-ntâi... Cum ar fi dezbrăcată, cum ar face dacă m-aş urca pe ea... Zău...

– Ştii cum e cu femeile? Mă uit la o femeie şi mi-o închipui peste ani şi ani, bătrână şi scofâlcită. Dacă reuşesc să trec peste asta şi îmi imaginez că o să pot sta lângă ea, e bine. în general nu se întâmplă chestia asta. Adică... nu mi s-a întâmplat decât o dată, cu Lili. Atunci am ştiut că e dragoste adevărată. Cel puțin aşa mi s-a părut. Eu aşa zic...

– Bă, ştii ce mi-aş dori io cel mai mult şi mai mult?

Inelu' lu' Arabella. Mai ții minte serialu'? Pane Rumburaku... sau „Vizitatorii", pane doctore, conculeie...

Inelu' lu' Arabella... Te caci pa tine, nu râde, băă... Tu-zdai seama, ce poa' să iasă? Eşti nebun, paralizie, meserie! Păi, le aliniez pe toate, aa-duuv! Şi le pun să se aplece... şi...

Faianță îl întrerupe, n-are nici un chef să-i mai asculte aberațiile...

– Auzi, Grasule, care-i idealu' tău în viață? Țelu' tău?

Scopu'? Ce-ai tu în cap să te faci când o să te faci mare?

Grasu e uimit. Nu se aştepta să fie întrerupt, în mintea lui femeile îl aşteptau cuminți, aliniate, aşteptând o vorbă din partea lui, doar o vorbă, ca să le dea gata, să...

– Băutor îmbătător!

– Ce, mă?

– Băutor îmbătător vărsător pe covor!

– Hai, mă, zi, vorbesc serios...

– Ok. Agățător deflorator!

– Hai, Grasule, 'te-n chilu' meu...

– Bine, mă, bine - râde Grasu. Decât ca femeile, manipulator înghițitor... bine, sunt serios, gata... nu ştiu, nu m-am gândit. Habar n-am. Idealu' meu?... Să mă car din țară, normal. Văd io.

– Doctor ceva, nu vrei? Toată lumea bagă mare...

inginer, doctor, astea erau când eram mic şi mă trăgeau tot felul de rude de obraji, mă enerva la culme chestia asta, „Ce vrei să te faci?"... băga-mi-aş picioarele...

– Ce doctor, tată, eşti nebun? Agaricii se fac doctori, profesori... Mori de foame, Faia. Păi, uite, rezidenții... înveți toată viața ca fraieru' şi... un căcat, un milion pe lună. Păi eşti mort de foame instant, eşti papuaş, pauper, vai steaua ta... Te mănâncă brădişu'. Nu, tată... Nu merită să-nveți o meserie ca să caşti gura la ăştia cu maşini mişto pe stradă. Te uiți cu degetu-n gură. Ciordiles ca negretes, altă şansă n-ai.

– Ce ne învățau ăia meserii prin şcoală... Mai ții minte orele de atelier?

– Şi alea de desen tehnic. Mie-mi plăceau, mereu furam piese.

– Ce dracu' făceai cu ele?...

– Ninic, le şmangleam ca să nu-i iasă la numărătoare lu' profa', o țicnită care zbiera ca disperata la noi... Nu desena nici dracu' nimic... La atelier era nebunie mare cu pânzele...

– De traforaj. Da, bă, chiar... uitasem... - zâmbeşte Faianță... Le mai ştii pe alea nemțeşti? Era mare bătaie pe ele. Alea româneşti...

– ... erau de căcat, da. Se rupeau urgent şi tăiai ca curu' cu ele. Groase, de neam prost, crăpau instant.

– Da. Alea nemțeşti, frate, ce mişto erau! La duzină, îmi făcea rost de ele un caraliu de la o ambasadă, un buflea d-ăsta care păzeşte prin cartierul de ambasade. Dădeam doăşcinci de lei pe set, eşti nebun, da' eram cel mai tare din parcare.

– Corect. Erai şmecher dacă aveai pânze din alea. Pânze nemțeşti, ce tâmpenie...

Pe lângă maşină trece un pici. Nu pare să aibă mai mult de cinci ani. E incredibil de mic, pipernicit, zgribulit şi plin de muci. O tristețe nemăsurată i se citeşte pe chip şi pare că poartă în spate povara unei dureri mute, necuprinse şi de neîndurat. Trage după el un cățel la fel de mic, alb-jegos, cu coada între picioare. Sunt veniți de pe altă lume, două arătări de necrezut... Faianță îi urmăreşte cu privirea şi deschide geamul, rotind încet manivela.

– Piciule! Ia vino încoa...

Copilul se apropie cu teamă. Are ochii blânzi şi inteligenți ai resemnaților maturizați mult prea devreme. O combinație ciudată de istețime şi durere...

– Ce-i cu tine, mă? Un' te duci?

Băiețelul ridică din umeri, trist...

– Al cui eşti? Te-ai pierdut? Unde stai? Băiețelul tace în continuare. Are obrajii mânjiți de noroi, este murdar, plouat şi tremură mai tare decât cățeluşul pe care l-a luat în brațe...

– Ia, urcă-ncoa...

Faianță îi deschide portiera din spate. Grasu îl urmăreşte fără să comenteze...

Băiețelul ezită.

– Ți-e foame? - îl mai întreabă Faianță Copilul dă din cap că „da".

– Ia uite, mă, unu' care nu vrea aurolac...

– Taci, Grasule... Ăsta mic, hai, mă, vino încoa'... Nu-ți facem nimic, hai să mănânci. Dă, mă, hamurghelii ăia...

Copilul se apropie timid, întinde mâna spre Faianță...

– Urcă, mă, n-o să mănânci în stradă!? Plouă. Hai să te încălzeşti nițel. Hai, urcă.

Cu teamă, copilul urcă în maşină.

– Ia - Faianță îi întinde o pungă de hârtie, din cele de la fast-food. Bagă în burtă, ți-o fi foame. De când n-ai mai mâncat?

Copilul nu-i răspunde, îi sclipesc ochii şi desface punga repede. Scoate o bucată de hamburger şi o îndeasă repede în gură, privind pe sub sprâncene. Apoi îi dă şi căţelului...

– Bă, eşti prost... Ca-n siropurile alea proaste - şopteşte Grasu. uimit Cum te cheamă, ăsta mic?

Băiatul \ răspunde. Doar zâmbeşte...

– Ce te-a apucat, mă? - se uită Grasu, mirat, la Faianţă.

– Băi, Grasule. Ce-ţi scoate Dumnezeu în cale...

– Nu, că nu ştiu cine te înţelege. Ce-o fi azi cu tine, 'fiu al dracu' dacă înţeleg. Te apucă şi pe tine aşa... câteodată...

nu eşti zdravăn...

– Ce să spun... Tu te-ai mai uitat în oglindă în ultima vreme? - râde Faianţă...

Râd amândoi cu poftă, privind băieţelul care înfulecă grăbit...

– Ce-o fi cu el?

– Lasă-l să mănânce... - şuieră încet Faianţă.

Cei doi întorc privirile către trotuarul din faţa lor. Vis-â- vis opreşte o maşină neagră, destul de murdară, din care coboară un individ mărunţel şi calm ca o plăcintă. Ridică oblonul metalic al unui magazin de bijuterii, deschide lacătul fără grabă şi intră.

– Bagă-i o poză, Grasule... - Grasu îşi trage nasul şi apasă pe butonul aparatului, care clicăie strident şi uscat, ca un plesnet de bici pe o spinare asudată de cal... <titlu> MAKE-UP<titlu> în garsoniera Ancăi, o umezeală ca o pânză lipicioasă se spulberă printre cuvintele cântecului „Sometimes is hard to be a woman", al lui Brenda Lee.

în faţa unei oglinzi, Ioana, Grasu şi Anca, o amică a lui Slăvilă, îl fardează pe uscatul lăbărţat. Slăvilă are pe cap o perucă ciufulită, e rujat strident şi are unghiile făcute. Băieţii probează diverse articole de îmbrăcăminte de damă: furou, sutien, pantofi, portjartier... Grasu probează o pereche de cizme de piele, cu toc cui, Faianţă se uită mirat la un sterilet, Gelu vrea să-şi sufle nasul într-un tampon. Abraşa se întinde peste Slăvilă şi-şi verifică rujul în oglindă...

Lui Slăvilă acum fetele îi aranjează genele. Folosesc tot arsenalul: rimel, creion de contur, pămătuf, fond de ten...

Pe scările blocului alaiul coboară cu tămbălău. Slăvilă cade pe scări din cauza tocurilor. E un râs general. Fetele îl ajută să se ridice, Grasu face mişto de el, Gelu îi dă o palmă peste ceafă, peruca îi cade peste ochi, Slăvilă îl înjură...

în parcarea blocului, grupul se îndreaptă către maşina lui Gelu. Din urmă vine alergând ioana, cu o poşetă în mână.

Anca le face discret cu mâna de la geam. Grasu îl sprijină pe Slăvilă să nu cadă. căci acesta nu reuşeşte să se ţină pe picioare, îi cade un cercel... Slăvilă îl caută speriat, înjurând, în sfârşit se înghesuie toţi în maşină.

în maşina lui Gelu, toţi sunt nemişcaţi. E apă peste tot.

Privesc toţi, uzi şi stupefiaţi, cum maşina de la Rasub se îndepărtează. Sunetul străzii...

<titlu> ALELUIA <titlu> în faţa avizierului din scara blocului în care locuieşte, Faianţă citeşte, fără nici o expresie pe chip, textul pe care administratorul îl afişează în fiecare săptămână...

Stimaţi locatari ai blocului 18A Având în vedere că numeroşi locatari s-au plâns în ultimele săptămâni de faptul că siguranţa personală le este pusă în mod serios în pericol, recomandăm următoarele măsuri a fi luate, în prezenţa organului competent, subofiţerul sectorist al cartierului, Alicante Brabadag.

Rugăm insistent ca toate persoanele din bloc să îşi poarte asupra lor cheia din apartamentul propiu şi deasemenea să încuie şi să descuie uşa blocului cu aceasta, având în vedere că tot mai multe elemente ciudate îşi fac veacul în scara blocului. Dacă vedeţi astfel de persoane (grupuri de tineri, etc) care pierd timpul prin scara blocului (se droghează, etc), vă rugăm să nu vă opriţi şi nici să nu priviţi insistent, deoarece pot fi periculoşi. Deasemenea, rugăm doamnele să nu circule la ore târzii. Dacă traversează parcul din faţa blocului, să treacă repede, mai ales după lăsarea întunericului, din pricina câinilor şi a răufăcătorilor. Dacă circulă cu tramvaiul, trebuie să îşi ia ca reper un punct fix între ele şi bara verticală, de exemplu, între care să îşi ţină strâns poşeta.

Locatarii posesori de autovehicule sunt rugaţi totodată să îşi parcheze maşinile în locuri luminate şi să le asigure portierele cu două încuietori. Roţile trebuie să dispună de dispozitive antifurt iar volanele de sistem blocant.

Deasemenea, trebuie să nu lase obiecte de valoare sau care ar putea atrage atenţia în maşină.

Se vor efectua verificări de către subofiţerul sectorist în apartamentele propietate personală, astfel încât propietarii trebuie să prezinte documentele care să le ateste identitatea ca şi actele de provenienţă (propietate) ale apartamentului.

Persoanele care nu locuiesc în bloc vor fi sancţionate conform legii.

Firmele nu îşi pot desfăşura activitatea în blocul nostru, deoarece orice decizie cu privire la apartamentele propietarilor care fac parte din asociaţia de locatari şi propietari trebuie luată în conformitate cu Legea Asociaţiei de Propietari, conform O.G. 87.

Conform aceloraşi legi, propietarii trebuie să se prezinte la şedinţele săptămânale de bloc, convocate de administrator, duminica la orele 9 dim.

Propietarii mai sunt deasemenea rugați să respecte orele de linişte, ca şi buna convietuire reciprocă între vecini.

Toate persoanele sunt rugate să nu arunce la ghenă bucăți de moloz sau bucăți de plastic, lemn ori sticle care pot înfunda toboganul ghenei. Deasemenea, trebuie evitat scandalul ca şi deranjarea liniştii prin certuri menajere.

Soții sunt solicitați a nu-şi alunga soțiile din apartament, conform codului familiei şi a nu se certa pe holuri şi în afara apartamentelor, căci deranjează ceilalți locatari. Disputele conjugale şi familiare trebuie, tot astfel, evitate.

Copii trebuie supravegheați să nu facă gălăgie în afara orelor de program de joacă, să nu spargă geamuri şi să nu strige cuvinte obcene. Buna creştere trebuie dovedită constant.

Toate acestea s-au hotărât în şedința consiliului de administrație al blocului 18A, în prezența subofițerului sectorist, care a semnat prezentul act.

Orice abatere trebuie sancționată şi /sau locatarii sunt rugați să o anunțe de îndată subofițerului sectorist la telefonul afişat.

Administrator, Ureche Gregorian Subofițer sectorist, Alicante Brabadag P.M. Duminică este alegeri. Presența e obligatorie.

Locatarii trebuie să-şi aducă scăunel.

Faianță citeşte mirat foaia de hârtie din fața sa. Pe lângă el trece un moşuleț cu un câine flocos. Se opreşte mirat, privindu-l preț de câteva clipe, apoi dispare ca o umbră în lift.

Faianță este impasibil. Liftul huruie bolnăvicios, ca o maşinărie infernală, urcând încet... Faianță începe să urce plictisit treptele către garsoniera sa. Undeva la etajul doi sau trei miroase a friptură şi dintr-un apartament răsună un meneaito bubuit.

Se lasă seara şi vântul şuieră cuminte prin casa scări}.,. <titlu> ORA DE ENGLEZĂ <titlu> Biroul lui Faianță este în mijlocul camerei, în jurul biroului, Gelu, Abraşa, Slăvilă, Grasu, Pappucinno şi Faianță studiază nişte foi de hârtie. Ciuhabul se plimbă prin încăpere, cu o cameră video în mână. Filmează tot timpul.

Faianță se chinuieşte să îi explice lui Grasu ceva...

– Bă, deci fii atent, p-ul se pronunță cu o mică explozie.

Grasule, eşti atent la mine, că-mi bag picioarele în revista ta!

Grasu e fascinat de o revistă cu femei dezbrăcate. O răsfoieşte calm, e complet absent, nu-l interesează ce se întâmplă în jurul lui.

– Adică cum, cu o mică explozie?

– Adică, cu o mică explozie... - exemplifică - ...pî!

– Uite aici, t-ul se pronunță presând vârful limbii între dinți şi gingie... - îi arată Slăvilă.

– Auzi bă, ce chilu' meu e cu desenele astea aici? - se încruntă Gelu.

– Frateee! Ualeeu, eşti nebun?! Ce-i, bă, cu râmele astea? - râde Grasu, ca prostul.

– Aia e fonetică, boule... Şi lasă dracu' cartea aia, că tu nu ştii să zici, încă, nici bună ziua. Sunteți atenți la mine, sau îmi bag picioarele? Grasule! Citeşte la pagina 2 - se răsteşte Faianță...

Grasu răsfoieşte, în continuare, revista. Faianță îi aruncă în brațe cartea.

– Să fiu al dracu', Grasule, dacă te mai învăț ceva!

Deschide la pagina 2 şi lasă-mă-n durerea mea cu sărăcia aia de revistă, că o arunc pe geam !

– Doamnelor şi domnilor - comentează Ciuhabu în timp ce filmează - Româniafilm prezintă o producție a Studioului Cinematografic CiuhaFilm, în coproducție cu Grasu S.R.L...

– S.A.! - îl corectează Abraşa...

– Sponsor principal... De la cine ai furat, Grasule, camera asta?

Grasu îi face semne obscene lui Ciuhabul, în vizorul camerei.

– ...în premieră pe țară, filmul artistic: „Ne pişăm în sus!”

– ...cu mucii pe piept!

– ...le notră com le conifer... - adaugă Manase...

...şi băieții strigă toți odată - corul vânătorilor:

– ...avec le mucozite sur la poatrină!!!

Grasu începe să citească.

– Mai neim is Geac. Ai em ă pailăt... Adică, cu o mică explozie... pa...(Grasu imită explozia unei grenade)... ailă...

'te dracu' cu t-ul tău. (Băieții se schimonosesc de râs) Cum dracu' tî, cu limba-ntre dinți şi buze?

– Păi, să mă frig eu în femeile tale, fir-ai al dracu' de obsedat, între buze s-o ții când te duci la Nuța.

– (toți odată): Care suge puțaa!

– Am zis t, cu limba-ntre dinți şi gingie... c-o să-nveți engleză când o să i-o trag io lu' bunătatea aia de la doi.

Grasu e umflat de râs, nu poate să răspundă. Ciuhabul plimbă haotic camera, când pe unul, când pe altul.

– Incapabilu' dracu', că faci meditații de când aveai 3 ani, căca-m-aş pe grădinița ta de limbi străine...

– Mai neim is Geac... cî-ul se pronunță... - Grasu e chiar curios, se străduieşte din răsputeri să înțeleagă logica ascunsă a pronunției...

– ...ca un căcat! Am zis eu cum se pronunță cî-ul? îmi bag picioarele! Vă arde de mişto! Pierd timp să vă-nvăț pe voi engleză... Uite, na, Salată e-n state...

– Amerikaaa! - se strofoacă Pappucinno, lungindu-şi gâtul...

...Mai du-te dracu' şi tu cu America ta, că atâta ştii să zici - îi trage Grasu, nervos, o palmă după ceafă. - Doamnelor şi domnilor, ora de engleză - reia Ciuhabu, comentariul său idiot...

Băieţii aruncă, unii în alţii, cu caiete, pixuri şi creioane.

O oră mai târziu, băieţii sunt tot în jurul biroului, doar că nu mai stau pe scaune ci sunt întinşi care pe unde a apucat.

– Sau pot să vă dau exemple filme - comentează Faianţă, uşor înfierbântat. Aceeaşi teorie a dualităţii se poate aplica. Uite... ăăă..."Deep Impact" şi „Armaghedon", „Tombstone" şi „Wyat Earp"... ăă..."Brave Heart" şi „Rob Roy", alea de desene animate... „Antz", ăla cu furnici şi „A bug's life", tot cu furnici, „Independence Day" şi „Mars Attacks"..., „Mission to Mars" şi „Red Planet", înţelegeţi?

Grasule, eşti atent? Te obligă, involuntar, sanchi, să te duci să le vezi şi să devii propovăduitorul ideii de „ăla e mai bun, celălat e un rahat".

– Po... pro... po...

– Pappu, eşti prost, taci! De fapt, le scot pe piaţă odată, în acelaşi timp, ca să piardă cât mai puţini bani. Nu e bun unu' din ele, nu-i nimic, te duci la celălalt... Uite, altu':

„Salvaţi soldatul Ryan" şi „Linia roşie"... Banii se duc tot acolo... în acelaşi loc... Chestie de marketing, dar asta-i manipulare a publicului...

– Aiurea, o freci! Au spioni, un studio la altul... - se răţoieşte Manase, revoltat de stupiditatea ideii, dezamăgit de faptul că l-a ascultat până acum pe Faianţă şi numai tâmpenii a spus.

– Se poate, da' nu cred. Io zic că-i o conspiraţie...

– Hai, bă, la safi-mă cu conspiraţia... Tu cu Grasu, doi dilimandroşi obsedaţi! - râde Abraşa.

– De exemplu: „Un pumn de dinamită", cu Coburn şi Rod Steiger! Se duceau la „Mesa verde". Ştiau spaniolă? Pa dracu' - se răţoieşte Gel u, aşteptând o explicaţie.

– Păi, spaniolă sau engleză? - nu pricepe Slăvilă.

– Mexicană! - conchide Pappu.

– „Butch Cassidy şi Sundance Kid", Newman şi Redford. S-au dus în Bolivia... Trebuia să înveţe spaniolă - nu se lasă Faianţă.

– Aici n-ai exemple?... Nu ie dualitate? - Pappucinno e din ce în ce mai confuz.

– Ştii care mi-a plăcut mie? „Hoarda sălbatică" a lui Peckinpah - se bagă iar Gelu, răsfoind revista de la Grasu...

– Taci, mă! Vorbim de spargeri de bănci, de jafuri armate...

– Păi... şi ăia furau aur de la mexicani... - continuă Gelu, nelămurit, cu ochii pe fotografiile cu femei dezbrăcate.

– Că tot vorbim, mie mi-a plăcut „Dip srout" ăla...

– Păi, sigur, Grasule, ce puteai să spui... - aproape că renunță Faianță.

– Ştii ce mă oftică pe mine, mă? - continuă Grasu. Că nu se mai fac filme româneşti. De ce, mă? Băi, ce-mi plăceau! BD-urile, Nea Marin, alea cu comisaru' Moldovan... nu trage, dom' Semaca! Operațiunea Monstru'.

Bă, mişto erau...

– Nu sunt bani, Grasule...

– Da' cum erau, mă, alea coreene, cocorii... nu ştiu cum? Sau alea indiene, paralizezi de râs... Lanțul amintirilor, ă? Plângeau muierile, aoleu! Avaramu! - se bagă şi Pappucinno în vorbă...

– Taci, Pappu! Acuma merg numa' astea americane. Nu vezi? Ce filme să faci? Despre ce? Despre cum fură românii bănci? Mai bine scoatem un manual, că la asta cu furatu' am fi artişti, ne pricepem... - chiràie Abraşa...

– Băi, criticilor, deci... eu subliniez aici importanța...

subliniez!... importanța învățării limbii engleze din două motive: o dată că plecăm în State şi doi, că jidanu' nu trebuie să ştie că suntem români - se răsteşte Faianță.

– Păi... hai, să-nvățăm, atunci, doar ce-i zicem lu' ăla!

Ce pana mea mă pui pe mine să-nvăț „mai neim is geac ai em ă pailăt"? îi zic lu' ăla că sunt pilot, ce pastele mă-sii!?

Lasă, că-nvăț eu pe drum... - se enervează Grasu.

– ...în Hawai, la soare, gagici, băutură... este? rezumă Abraşa, vesel...

– ...adică să ştiu ce-i cer Iu' ăla - continuă Grasu.

– Aşa...

– Păi zi, cum încep?

– Da' cine cere? - nu înțelege Ciuhabu.

– Tu iar n-asculți ce vorbim noi aicea? Grasu! - se enervează Faianță. • - Da' de ce io, frate? M-ați văzut mai prost, am ciungă-n cap? De ce nu ceri tu, că dacă-l întreb eu se prinde imediat...

– Nu-l întrebi nimic, dobitocule, ți-am mai explicat de-o sută de ori, hai că mă plictiseşti, deja: intrăm, îi pui pistolu-n cap şi-i ceri pietrele.

– Za gan in za frez - comentează, şmecher, Pappucinno.

– Şi eu zic: „zis is a robări, ghiv mi za stons" - replică, scurt, Grasu.

Faianță trage cu sete din țigară...

<titlu> ORA PRO NOBIS... <titlu> ... o căpiță de fân arzând mocnit, dimineața, pe un câmp sărat ca o scrumbie albastră de Dunăre crocantă, prăjită în saramură grunjoasă, un cer albastru opărit, spuzit de nori ca bănuți alburii scăpați într-o găleată ca-n fântâna dorințelor, cu margini zimțate şi uşor ruginite, câmpuri aurii şi negre, verzui şi roşcate, cu păduri ciufulite, azvârlite pe crestele lor domoale, cu case cu acoperişuri stacojii ori triste, cu lumini ca ochi de jivine pândind printre

stâlpi de telegraf muiați în motorină, cu trenuri alergând spre gări micuțe, cu ziare mucegăite în chioşcuri ghemuite-n stații mici, pe marginea drumurilor, nimic altceva decât limbi de asfalt găunos care traversează de-a lungul şi de-a latul o țară dulce şi frumoasă, numai bună să-ți înmoi penelul în ea şi să colorezi cerul... cu văi şi coline pufoase şi moi precum cozonacul dospit, cu nisipuri albe şi galbene, ca pâinea aurie din magazinele care se deschid în diminețile gri în oraşul mătăhălos şi puhav ca un boxeur mahmur... oraşul... cu autobuzele şi taxiurile colorate, cu tramvaiele gălăgioase şi pline de gospodine cu pungi mototolite, cu străzi mici şi zgârcite şi cu bulevarde luminate şi verzui, neclare ca o impresie, cu răsărituri ce-aduc a asfințituri negricioase, molatece şi zănatece, care se strecoară prin parcuri înecate-n praf... cu pitulici, cu guguştiuci şi vrăbii ca flamingo, cu picioarele lungite de emoție, vrând să vadă mai departe, peste garduri, unde se termină cartierul... din oraşul de unde parcă nu mai pot scăpa... spre viitorul ca o grămadă de resturi... păsări cu ciocuri lungi ca trilurile unei privighetori la sfadă c-un prigor pierdut în Bărărganul pustiu şi încins, cu scaieți alergați de hârtiuțe şi pachete goale de țigări, printre pietricele prăfuite, oraşul ăsta, care nu mai crede în nimic, cu gărgărițe care dorm pe semafoare, cu nopți lungi şi încinse-n verile toropitoare ca nişte cuptoare uriaşe, în care orăşenii adorm amețiți şi lacomi... şi zgârciți şi darnici, mai obosiți decât mâine şi cu auzul întins după gândaci muribunzi agonici şi agasanți prin bucătăriile tăcute şi alergice, cu vecini aseptici şi mormane de gunoi scurmat de micile râturi porcine ale furnicilor anemice, muncitoare demne de o cauză mai bună, cu ochelari de cal şi arogante, suite pieptiş peste cărțile azvârlite alandala şi pe care nimeni nu le mai citeşte... cu şobolani simpatici, dințoşi şi pieptănați, cu papion şi redingotă, gata de petreceri gălăgioase cu câinii şi pisicile marginilor zdrențuite ale cartierelor glumețe, întinse ca pânze ferfenițite de păianjen între intersecții aplecate şi indicatoare vameşe la porțile cetății ori la lizierele pădurilor mărunte şi cufurii, printre ciorchini de troleibuze şi cinematografe amărui, cu miros înțepător şi acru ca transpirația din metrouri, cu limpezimea marilor artere din marile oraşe, metropole de nestăvilit care se abat asupra noastră ca monştri nesătui şi grizonați, utopici şi întrepătruns! de tot ce-i nou şi tot ce-i vechi, cu blocurile astea cafenii, cu toate florile pământului adunate vesele-n buchete, tuberoze şi măceşe, printre oamenii care se-ntorc de la slujbe, printre copii care aleargă pe trotuare la ora închiderii, cu fete frumoase şi femei trecute, pudice sau morocănoase, aranjate ori citețe, casierițe ori funcționare adormite, vatmanițe sau şoferițe, florărese ori dansatoare...

unduindu-se leneş în jurul unei bări lucioase, printre sticle de băutură şi pahare goale, cu pantofi cu toc şi glezne subțiri, adulmecând fumul de țigară ca o ceață siropoasă, ca peşti transpirați şi sufocați, respirând nisip reavăn, mângâindu-şi sânii şi voluptățile mocnite ca cenuşa, cu ochi aprinşi şi tăcuți ca jarul la miezul

nopții, prelingându-se peste toate vorbele nerostite, înghițite-n sec pe nemestecate, spre dimineață, la o cafea opărită şi necrofilă, gata de culcare şi ațoasă, cu zaț ca plumbul şi cu grăunțe de grafit adulmecate de îngerii-mbătați de tot alcoolul, fete cu degete subțiri şi lungi, delicate şi moi, trecute peste fese tari ca bolovanii din Kalahari, cu unghii strălucitoare şi aromate… cu sâni molateci şi suavi, îmbiindu-te să-i atingi şi să îi storci ca pe nişte portocale de Cătai unia, siropoase şi sfârşite, galeşe rodii încălecate peste puful sățios al buricului umed, cu ochi cotropitori şi nesătui, cu buze umezite şi întredeschise, respirând gâfâit şi sfredelitor, alungând certitudini şi azvârlind susure dulci care te încolăcesc amarnic şi iute, vino… vino… hai, mai aproape, atinge-mă, nălucă nebună şi vicleană, împresoară-mă cu dorința-ți lipicioasă, mângâie-mi pieptul stacojiu şi înfăşoară-ți trupul peste mâinile-mi nestăpânite, sparge-mi bulgări de dorințe sticloase şi tari pe chipu-mi străveziu, alungă-mi singurătatea cu palmele-ți moi, sărută-mă şi nu mă lăsa să plec, şopteşte-mi şi sfâşie-mi credința, sărută-mă, loveşte-mă, du-mă de-aici, du-mă departe, doar noi doi, azi nu mai vreau să ştiu nimic, priveşte-mă cu ochii ăia ivorii-violacei şi-albaştri, reci şi neterminați, te ador, făptură neclară, vreau să te strâng în brațe, sufocă-mă cu grija ta, adoră-mă cu tălpile tale fine, dezmiardă-mă… atinge-mă… Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea Lui…

• - Mai doriți ceva?

Fata se apleacă peste bar, ştergând cu mişcări repezi lemnul lucios. Grasu deschide încet ochii, mişcând buzele pleoscăit…

– Nu… mulțumesc, nu mai vreau nimic…

– Vă fac nota?

– Da… nota. Mersi…

Grasu se scormoneşte după bani. Scoate un pumn de bancnote mototolite, plăteşte şi se îndreaptă către ieşire, năuc… Barul este aproape gol. Câțiva clienți îşi mai flutură nervii la câte-o masă… La bară, o dansatoare se freacă demonic şi ațâțător de mădularul de aluminu sablat, aruncându-i lui Grasu priviri toropite de oboseală…

Grasu iese… Oraşul îl aşteaptă fără nerăbdare. Primele raze de lumină clipocesc vesel în balta de lângă trotuar.

Lumina albastră a dimineții şi aerul tare şi răcoros îl fac pe Grasu să strângă zgribulit din umeri, îşi îndeasă mâinile în buzunare şi priveşte, preț de câteva clipe, trotuarele goale… Câțiva trecători grăbiți trec, ici şi colo, alungând somnul şi pierzându-se pe după colțurile clădirilor. Un autobuz huruie greoi şi burduhănos, sâsâind la semafor… Un taxi… apoi altul… Oraşul se trezeşte…

Grasu mijeşte ochii, îi e somn şi picioarele par să nu-l asculte. Se îndepărtează încet pe trotuarul nemăturat, pe lângă copaci ce seamănă cu mâini răsărite întins, rugătoare, cerşetoare, ițite din caldarâmul nedormit… Un magazin se deschide,

prelata de metal urcă zgomotos, florăreasa aruncă o găleată de apă printre picioarele lui Grasu...

– Bună dimineața, oraş bolnav... Bună dimineața...

... şi Grasu se pierde după un colț, târşâindu-şi picioarele...

Timpul trece bolovănos, greoi, încet. Prea încet...

<titlu> NU NE VINDEM **ȚARA** <titlu> Maşina lui Gelu opreşte în parcarea aeroportului. Se deschid portierele şi băieții încep să coboare...

– ...Nu ne vindem țara... - urlă Grasu...

– ...Basarabia, pământ românesc... - îi ține hangul Slăvilă...

– ...Hai, gata, jos toată lumea - se răsteşte Gelu la ei...

– ...Zona liberă de neocomunism...

Băieții au coborât din maşină. Sunt veseli. Ciuhabu şi Manase şi-au pus tricourile pe ei...

– Mă, ia uite mă, iar Malone! Mă. cine, pana mea, e Malone ăsta?

– Salată, hai trăi-ți-ar...

– Gelosule, deschide în spate! îi strigă Salată.

– ...ai belit belengherul. Ce cauți tu, măi tată, în America?

– Amerika! Ameerikaa!! - incantează Pappucinno, plictisit.

– Bârzonule, taci, fir-ai al dracului, că in-ai înnebunit!

– Hai, mă, mai repede, că întârzii, pierd dracu' avionul.

– Salată, tată, să-mi trimiți şi mie nişte reviste cu gagici - îl roagă Grasu.

– Grasule, atâta ştii, reviste cu femei! O să mori într-o zi...

– Eh, toți o să murim odată şi-odată... - comentează Grasu, filosofic. Io ştiu o treabă, că omul cu atâta rămâne în viață: cu ce bagă-n gură şi cu ce trage-n...

Un avion decolează, undeva pe o pistă apropiată... Nu se aude ultimul cuvânt pe care îl rosteşte Grasu, din cauza zgomotului, i se citeşte, însă, pe buze. Băieții râd. Se-ndreaptă către intrarea în aeroport.

La intrarea în vamă e lume ca la sandviciuri gratuite. La punctul de control al bagajelor, băieții îşi iau la revedere de la Salată.

– Salatră, să ne scrii mânca-te-ar!

Salată se îmbrățişează cu fiecare în parte. Grasu plânge.

– Poate te-ntorci cu figuri şi-ncepi şi tu ca ciungarii ăia:

„la noi, în America" că te strâng de gât, de mâna mea mori...

Grasu îi ia capul în mâini lui Salată, şi el cu ochii în lacrimi...

– ...de mâna mea mori, auzi? Că şi eu fac ceva pe ea de țară, câteodată, da' român te-ai născut şi tot prost mori!! Ai înțeles?

– Nu suntem proşti, bă. N-am avut noroc, atâta tot...

Ultimul cu care Salată se îmbrățişează este Faianță, îşi strâng mâinile în tăcere, la piept, în timp ce se îmbrățişează şi Faianță îi şopteşte la ureche:

– Baftă, prietene! Să nu te-ntorci niciodată aici! M-ai auzit? Uită-ne!

Scrâşnind din dinţi, cu ochii închişi, strângând pleoapele şi cu vocea sugrumată de emoţie; Salată îi răspunde:

– Niciodată! Niciodată!...

Se descleştează din îmbrăţişare, se privesc în ochi, strângându-şi în continuare mâinile ca într-un salut secret, ori ca la skandenberg şi Faianţă îi răspunde:

– Niciodată !

înainte de intrarea în vamă, stau toţi în jurul unei femei, la vreo 35 de ani, îmbrăcată în uniformă de vameş.

– Vă rugăm mult, doamnă - o imploră, sincer, Faianţă - nu vrem decât să-i facem cu mâna.

– Păi, e-n avion, oricum nu vă vede.

– Vă rugăm mult, doamnă, vă rugăm frumos de tot, din suflet! - se bagă şi Gelu.

Faianţă îi face un semn cu capul lui Grasu. Acesta se apropie de femeie şi-ncepe să-i facă complimente. Vorbele le sunt acoperite de sunetul care se aude, dinadins, parcă, exagerat de tare, al motoarelor ambalate ale unui avion.

Grupul se îndepărtează de cei doi. Femeia zâmbeşte fâstâcită, roşind, băieţii se apropie de ferestrele înalte ale culoarului ce dă spre pistă, în timp ce Grasu continuă s-o vrăjească pe individă.

Băieţii, la geam, privesc cum un avion se pregăteşte de decolare. Nimeni nu vorbeşte. Apare şi Grasu. Privesc nemişcaţi, într-un cadru static, ca o fotografie mohorâtă, de familie... <titlu> WWW.BRANZA.RO <titlu> Camera lui Grasu e un amestec imposibil de obiecte, azvârlite în grămezi prin toată camera. E un fel de bazar spectaculos, unde se pot găsi de toate, de la ciorapi şi creioane, până la pompe de apă pentru maşini vechi şi lanterne cu dinam.

în mijlocul camerei tronează un calculator, la care Grasu, în chiloţi şi maiou, cu o scrumieră plină ochi undeva pe biroul aglomerat şi plin de foi de hârtie, navighează pe internet... Pe ecran sunt deschise tot felul de ferestre cu fotografii exotice, insule scăldate de razele unui soare ireal, femei frumoase şi cocktailuri colorate, golfuri cu apă limpede şi păduri tropicale spălate de roua dimineţii... Apoi apare un mesaj pe ecran şi Grasu îl citeşte, zâmbind...

CLIENTUL:

Acum un an am schimbat versiunea Logodnica 9.0 cu Nevasta 1.0 şi am observat că programul a lansat o opţiune subită Bebeluş 1.0, care ocupa mult spaţiu pe hard, în instrucţiuni nu se menţiona nimic. Pe de altă parte, Nevasta 1.0 se autoinstalează în toate celelalte programe şi se lansează automat când deschid altă aplicaţie, împiedicându-i execuţia. Aplicaţii ca Bere-între-prieteni 12.3,

Duminica-la-fotbal 7.0 nu mai funcționează. Uneori apare un virus - Soacra 1.0, care blochează sistemul sau face ca Nevasta 1.0 să se comporte total haotic. Nu reuşesc să dezinstalez acest program şi devine insuportabil, mai ales când încerc să lansez aplicația Duminica-de-dragoste 2.0.

Se pare că şi alte fişiere sunt virusate. De exemplu:

c:/Sex_oral_sâmbătă_dimineața.exe nu mai funcționează deloc. Am vrut să revin la programul anterior, Logodnica 9.0, dar procesul de dezinstalare al programului actual, Nevasta 1.0, mi se pare complicat, iar riscurile pentru sistem sunt mari, mai ales pentru. Bebeluş 1.0, care chiar îmi place. Mă puteți ajuta cumva?

Un utilizator care are nevoie de ajutor.

RĂSPUNS:

Dragă clientule, Nemulțumirea ta este frecventă printre utilizatori, dar ea se datorează unei greşeli primare de concepție: mulți utilizatori trec de la orice versiune Logodnica X.0 la Nevasta 1.0 în speranța falsă că Nevasta 1.0 nu e decât un program de divertisment şi utilități. Dar e vorba de mult mai mult decât atât: Nevasta 1.0 e un Operating System complet şi complex, creat ca să controleze toate aplicațiile tale. Este aproape imposibil să dezinstalezi Nevasta 1.0 şi să revii la Logodnica X.0, întrucât există sisteme virusate care fac ca şi acesta să se comporte exact ca şi Nevasta 1.0, deci nu ai nimic de câştigat. Aceeaşi problemă apare şi în programul Soacra X.0. Acesta e un program mai vechi din care derivă Nevasta 1.0 şi care generează multe probleme legate de compatibilitate. Cu puțin noroc, sfârşeşte prin a fi victima unui virus şi dispare în câțiva ani. Unii utilizatori au încercat să formateze hardul şi să instaleze programul Iubita+Nevasta 2.0 dar asta le-a creat şi mai mari probleme (a se citi notele de avertizare „Pensie alimentară" + „Custodia copiilor" din subsolul paginii).

Dacă instalezi programul Iubita 10.0, nu încerca să treci la Nevasta 2.0 pentru că problemele vor fi chiar mai mari decât cele cu Nevasta 1.0. Chiar dacă există şi versiuni Nevasta 3.0 şi Nevasta 4.0, acestea sunt rezervate specialiştilor, dar având un preț ridicat nu le recomandăm. Dacă sistemul cade, îți recomandăm, în schimb, programul Celibat 1.0, dar ideal ar fi să păstrezi Nevasta 1.0 şi să înveți să lucrezi cu programul cât mai bine posibil, întrucât e foarte sensibil la anumite comenzi şi nu reacționează prea bine la erori de instalare. Aşadar, orice eroare apărută va fi considerată ca provenind din partea ta şi trebuie să ți-o asumi.

Te sfătuim să activezi aplicația C:/Scuze.exe. Evită utilizarea tastelor: ESC şi DEL, care necesită ulterior C :/Scuze.exe/flori.

Pentru o mai bună utilizare, te sfătuim să cumperi şi pack-urile Bijuterii 5.0, Vacanțe 2.0, precum şi patch-ul Da_draga_mea 5.8.

Opțiunea Ai_dreptate_iubire 6.9 este indispensabilă.

Nu instala sub nici o formă Secretara_blondă_în_fustă_mini 3.0 sau O_prietenă 3.1.

Aceste programe sunt incompatibile cu Nevasta 1.0 şi pot bloca sistemul.

Funcția c:/Sex_oraI_sâmbătă_dimineața.exe J se activează odată cu c:/Colier_cu_diamante.exe îți dorim succes!

Pe unul dintre pereți tronează un poster imens înfățişându-l pe Che Guevara, sub care scrie „Venceremos!".

Printre hainele aruncate alandala, la o masă mică şi plină de cocoloaşe de hârtie, Faianță scrie ceva, înconjurat de foi acoperite de un scris mărunt şi ordonat. Cu spatele la el, Grasu mormăie, nebărbierit, cu o țigară aprinsă în colțul gurii...

– îți spun io, românu' e obsedat de femei. Poftim, uite şi tu ce mesaje primesc... aşa trebuie să faci. Ai chef să te dai în bărci? Caşti ochii, tată. Te uiți atent la fiecare detaliu. N-o întrebi pe ea, că dacă o întrebi eşti halit. Te uiți. Te uiți tu, atent. Fără să te grăbeşti. Fără panică. Ce are pe ea... vezi...

agrafe, ciorapi... chiloții să nu-i arunce pe sub pat...că sunt ale dracu' muierile... lasă chestii numa' aşa, de nenorocite...

dacă are inele, ceas, lănțişor, eşarfă... chestii. Controlezi paharele, ceştile, dacă ați băut cafea, cico, ceva. Să nu aibă ruj pe ele. Le speli, la fel şi farfuriile. Te uiți în coşu' de gunoi după şervețele cu ruj, țigările... chiştoacele, dacă fumează. Mai ales alea cu ruj... le arunci, da' nu la gunoi, că e jale. Femeile sunt parşive. Trebuie să te uiți tu. Că dacă nu te uiți, eşti terminat, îți spun. Că io aşa am cunoscut-o, am întrebat-o dacă se masturbează, râdea ca tuta, da' era aşa de simpatică... Zicea că mă cunoaşte de undeva. Nu ştiu cum dracu', toate mă cunosc de undeva. Nu te cheamă Viorel?

Nu, zic, da' dacă vrei tu să mă cheme, aşa mă cheamă. Şi dracu' m-a pus. Vezi la baie... prosoapele, hârtie igienică, obeuri... d-astea. Să nu lase ceva farduri, creion dermatograf, vreo perie, oglinjoară, creme... Şi aeriseşti întotdeauna. Tu te speli bine şi schimbi parfumu'. Au un nas la parfum, ceva de groază, m-au spart. Ca hienele. Vezi la tine, la cămaşă, ruj pe guler, fire de păr... Şi goleşti în chilu' meu scrumierele, fir-ar ale dracu' de scrumiere. Le goleşti, arunci gunoiu' rapid şi faci patu", nu ştiu... fir-ar a dracului de viață... şi nu te bagi cu ele pe net sau dacă te bagi la mailuri şi d-astea, şterge tot de pe calculator, că-şi bagă nasu' şi te-au prins. Te-au prins şi te lasă cu ochii-n soare... nu le faci cadouri, că le dai idei, şi-o iau în cap. Nu casete cu melodii, nu nimic. Că e o artă şi cu casetele. Tragi muzică pentru ele şi pe urmă te întreabă a ta pentru cine e, dacă o uiți pe undeva... Că femeile sunt pretențioase, tată. Nu tu sex oral, că e perversiune, nu tu aia, nu tu aia... figuri... că te uiți la ele şi înnebuneşti, sunt unele aşa de bune... le şi vezi împreună, că două femei, hai, că n-ai nimic de obiectat, cu curiştii să nu mă iei, că

mă dau cu capu' de pereți... femeile astea, perverse... de te-nnebunesc, te apucă spumele... calculator de căcat, iar s-a blocat...

Grasu e nervos, apasă pe câteva butoane şi apoi, nervos, restartează calculatorul...

– Aşa e viața mea, fi-mi-ar capu' al dracu' să-mi fie.

Femeia mă lasă, calculatoru' se blochează, n-am bani, n-am noroc, ai mei s-au despărțit... La calculator e simplu. Când ceva nu e-n regulă, apăs un butonaş şi reporneşte. Ce n-aş da să fie aşa şi-n viață!... Auzi, tu ce dracu' tot scrii acolo?

– O scrisoare... N-ai un pix?

– Nu ştiu. Ia vezi ăsta... - îi aruncă Grasu un pix verde.

– Nu scrie - îl încearcă Faianță.

– Păi, sigur. Când vrei un pix, niciodată nu scrie. Na altu'...

Faianță continuă să scrie, ca şi când Grasu n-ar fi acolo.

Grasu vorbeşte singur, cu ochii-n ecran, urmărind un fel de hologramă colorată şi repetitivă, o spirală halucinantă pe ecran...

– Ce şmecherie şi cu netu' ăsta. Numa' ca să te urmărească, îți spun io, ca codu' de bare. Suntem o adunătură de coduri de bare, totu' e clasificat, totu' se ştie, totu' se controlează... D-aia n-am io cont în bancă şi nici card. îmi bag picioarele, banu' se ține la ciorap...

– Da, Grasule, la sumele tale astronomice... - susură Faianță, absent.

– O să-mi fac o pagină pe net. Veveve grasu punct ro.

Să ne plângem de milă toți ăştia care am pățit-o cu femeile...

– Mai bine faci una pentru conspirațiile tale, că s-or găsi tâmpiți care să creadă tot ce spui... Veveve conspirațiişimicicubere punt ro - răspunde deodată Faianță, oprindu-se din scris pentru o clipă.

– Râzi ca fraieru', te doare-n bascheți. Conspirațiile există, că vrei tu să crezi sau nu... conchide Grasu, trist. Uite, regula lu' nouă.

– Ce regulă?

– E o schemă totul, băi. Tabla lu' nouă. înmulțeşti, da' e tabla perfectă. Oricum le aduni, tot nouă iese.

– Aşa, şi? - nu pricepe Faianță.

– Trei ori nouă, două'şapte - continuă Grasu să vorbească de unul singur. Doi cu şapte, nouă. Doi ori nouă, optişpe.

Opt cu unu, nouă. Nouă ori nouă, obzeşunu. Opt cu unu, nouă.

– Bine, mă, şi?

– Şi nimic, e o şmecherie.

– Bine, Grasule, cum zici tu. Auzi?... Mi-e foame. Bagi ceva?

– Ce, că n-am decât nişte brânză topită? Vrei?

– Mici n-ai?

– Mici? N-am, de unde dracu'? Vroiai?

– Da, două mici - râde Faianță. Pâine n-ai?

– Ba cred că mai e ceva, un rest obosit...

– Bagă... O cafea n-ai?

– Rece. Nu mă pune s-o-ncălzesc...

– Atunci nu vreau. Două lucruri sunt bune calde pe lumea asta, cafeaua şi femeia. Reci, n-ai ce să faci cu ele...

– Mi se pare corect...

Grasu se urneşte spre frigider, înjurând ecranul albastru al calculatorului care nu mai vrea, din nou, să pornească...

– Fac ceva pă ea de tehnică. Toate nenorocirile au pornit din clipa în care am început să întrevedem posibilitatea unui mai bine. Femeile, calculatoarele, maşini mai bune, bănci mai şmechere, bani mai mulți... Fac ceva pe ei de bani...

Trebuie să te gândeşti numa' la tine, asta e ideea. Atunci începe să meargă bine. Singurel. Egoist, da, tată. Altfel nu răzbeşti, te mănâncă bagabonții şi-femeile. Albeşti. Mori de tânăr. N-am pâine... - constată Grasu, sec.

– Fără, atunci... Şi te plângi degeaba - continuă Faianță, sprijinindu-şi bărbia în palme şi privind absent pe geam - fără bancheri, de exemplu, lumea nu poate exista...

– Iar mă iei cu pozitronicu' tău? - îl întreabă Grasu, întinzându-i brânza...

– Pozitivism. Comte, da. la uite că ai reținut... Nu, asta e doar aşa, o observație...

– O fi, că fără bani, ăsta e adevăru'... Nu tu femei, nu tu nimic.

Nu ştromexu' e stâlpu' casei, banu' tată......nu împăcăciosu'...

Auzi? Tu ce-ai face dacă ai avea un milion de para?

– Uite că nu m-am gândit - se miră Faianță, oprindu-se o clipă din scris. Mi-aş lua o casă, o maşină... şi m-aş duce-n insule, să pescuiesc, să pictez, să stau la soare şi să mănânc nuci de cocos şi să beau toată ziua. Tu?

– Io? Io mi-aş face o bancă. Nu? Păi, ce chilu' meu...

– Vezi?! Banu'... » - Da. Banu' care e-n mâna?... Cui? Zi... Mă...

Grasu aşteaptă continuarea din gura lui Faianță...

Acesta nu reacționează...

– Mă... sooonilor. Nu?

– Grasule, eşti tot o conspirație.

– Uite... Până şi brânza topită e un simbol masonic.

Triunghiu'.

– Piramida, poate.

– Piramida, cum vrei tu. Pe bancnota de un parai, în brânza topită. De ce trebuia să fie triunghi, de ce nu e cubuleț sau cerc, ă? Zi tu că eşti deştept, le ştii pe toate! Paganel...

Faianță începe să râdă...

– Nu, Grasule, nu site de părăsiți în ale amorului trebuie să îți faci tu. Nu, nu. Trebuie să faci site de conspirații, neică.

Eşti as. Veveve mămăligă punct ro sau sarmale punct ro! - râde Faianță cu gura până la urechi... Sau, mai bine, fii atent... Veveve brânză punct ro! Vreți să ştiți totul despre tainele vieții şi secretele celor mai incredibile teorii şi conspirații, despre masonii de pretutindeni şi despre adevăratele locuri unde se duc banii, despre cine conduce lumea şi despre succesul în afaceri şi în viață, despre misterele universului? Vizitați pagina lui Grasu, la veveve- brânză punct ro. Nu veți regreta!

– Hai că eşti prost... Ce vorbesc io şi ce zici tu...

Faianță e contorsionat de râs, mai că nu dă din picioare pe covor.

– Vreți să înțelegeți totul? Vreți să ştiți ce e cu țara?

Veveve brânză punct ro!

Grasu înjură şi se întoarce la imaginile lui paradisiace, cu mări albastre şi nisip fin, în timp ce Faianță râde, aplecat peste fereastra deschisă... O umbră neagră trece, fluturând, prin fața geamului...

– Bă, a căzut ceva! E un moş, să mor io... - exclamă Faianță, aplecându-se şi mai mult peste pervaz, privind uimit în jos...

– Bă, eşti prost! - mormăie Grasu, perplex...

E cald şi blocurile din depărtare par să se topească... <titlu> PLANUL <titlu> Abraşa, Faianță, Manase, Stan, Grasu, Ciuhabu, Pappucinno şi Slăvilă stau în jurul mesei şi studiază planul unei clădiri.

într-un colț, se află un indicator pe care scrie „Pennsylvania Avenue". Pe uşa de la bucătărie este lipit un abțibild din acela ca în Australia: „Atenție, canguri". Lângă fereastră este alt indicator pe care citim „Cuba - 10.000 miles". Lângă el, Pappucinno dă din brațe, vâslind o barcă imaginară, repetând „spre Cuba, spre Cuba"...

Pe alt perete este un poster cu Remmo Germani şi afişul filmului „In gennochi ritorno a te"...

Televizorul este pornit. Muzica se aude destul de tare.

Pe o canapea, Gelu stă peste Ioana, giugulindu-se, fără să se sinchisească prea tare de cei din cameră...

– România film prezintă. Pam-pa-na-na-nam. O producție a casei de filme cinci. Asta le făcea pe toate. Pan- pa-na-na-nam. Violul. Pan-pa-na-na-nam. în rolurile principale.

Mutu. Pan-pa-na-na-nam. Păsărică. Pan-pa-na-na-nam. în alte roluri: două țâțe. Pan-pa-na-na-nam. Doi craci...

dăşfăcuți. Pan-pa-na-na-nam. Costaring. Pozițiile şaij'nouă, umeri craci şi, doamnelor şi domnilor, binecunoscuta mu... - râzând, Ioana îi pune mâna pe gură...

Amândoi râd de se prăpădesc. La televizor sunt ştiri:

– „Pedofilul, un cetățean italian, a abuzat de cele şase minore, pentru sume cuprinse între 100 şi 400.000 de lei. Se pare că apoi le-a împrumutat şi unor prieteni... „

– Aşa, tată - comentează Grasu ştirea - să nu fii egoist, ce mama dracului... - Dă, mă, muzica aia mai încet, că se stresează vecinii.

Abraşa micşorează volumul.

– Țară de rahat. De şase luni caut de lucru şi tot ce-am găsit e de două milioane pe lună - se plânge Faianță...

– Buni şi ăia! - îi răspunde Abraşa, plictisit...

– Cu două milioane să trăieşti tu, mânca-mi-ai...

– Bă, sunt unii care nu-i câştigă nici pe ăştia ... - intervine Grasu, atoateştiutor.

– Hai sictir. Am terminat o facultate. Vreau şi eu casă, maşină, combină, frigider, vreau să mă plimb prin lume...

Thailanda, China, Africa, să merg şi io într-un safari, să câştig, bă, să câştig bani, să simt că trăiesc!!

– Joacă la bingo!

– La bingo să joci tu, bă!!! De-aia ne fut toți în cur! Că suntem un popor de bingomani, de telenovelişti... Ne-am transformat. Pe vremea ailaltă eram douăj' de milioane de țigani care vorbeam bulgăreşte... leca noş deța, jolt carton, dragizriteli, Naidenov... Acu', să-mi bag al dracu', toți vorbim numa' spaniolă. Seniorita, muchachita, te chiero...

– ...corasao! - se bagă Pappucinno, fericit că şi-a dus şi el aminte de ceva...

– ...adică, să mă piş! Ce dracu', mă, imităm tot! Popor cameleon, fără personalitate. Gospodine şi fotbalişti. Şi toți ne pricepem la politică... Stăm la porți şi comentăm.

Românu' aşteaptă, are vocație... contemplă... În schimb, s-a umplut de universități. Universități, bănci, benzinării şi cazinouri... A patra țară din lume la cazinouri. Noi, Las Vegasu' şi Monte Carlo...

– Bă, ştiți ce propun io? Hai să dăm o spargere - şopteşte Grasu, mimat conspirativ...

– La cazino'... - şopteşte, în acelaşi stil, Pappucinno...

– Nu, hai să spargem Banca Națională, că şi-aşa n-a spart-o nimeni niciodată - râde Manase.

– Ba da, prin '50, au reuşit unii, da' i-au prins şi i-au mierlit... - spune Faianță, uşor dezamăgit. Ridicol!

– Bă, vorbesc serios. Nu banca, hai să-i furăm pietrele lu' Herzi - nu se lasă Grasu...

– Cui, mă? - nu pricepe Slăvilă...

– Ăsta, mă, de jos. Jidanu'. Herzfeld. Hai să-i şutim diamantele.

– Greuceanu! - şopteşte Slăvilă. Nu ştiu ce să zic...

Moment de pauză. Nimeni nu spune nimic. Faianță se încumetă, uitându-se încă la paharul de băutură din fața lui.

– Grasule, eşti cel mai tare. Ştii că ai dreptate? Ce pana mea ne coim atâta? Exact... da' exact asta o să facem!! Nu râdeți, mă, că Grasu are dreptate!...

– Da, mă, de ce nu? Ce dracu', suntem huseni sau cum?

Corect. Mamăăă, ce pradă! Io sunt de-acord cu voi, mânca- v-aş suflețelu'... - se înfierbântă Abraşa...

– Păi, nu? Ce 'mă-sa, numa' ăia în filme? Se poate, frate, sunt sigur că ne iese şi nouă... Ne gândim bine de tot înainte şi iese... mânca-v-aş pitulicile...iese... vă spun io, iese...

S-au înfierbântat, ideea îi incită puternic, ca un drog...

– Fii atent. Ştiu de la Ciaplin...- continuă Grasu...

Ioana ciuleşte urechile. N-a mai auzit de numele ăsta.

– De la cine?

– Ah, unu'... unu' de la facultate, care are nişte prieteni pe la fondul plastic, mă rog, acu' cred că-i zice altfel... unu' care lucrează bijuterii de argint şi platină...

– Hai, mă, zi ce ştii... Tu ce-ai, mă, eşti curioasă, să le ştii tu pe toate? - se ofuscheează Faianță...

– Păi, nu?

– Păi, nu!! Nu mai fi tu aşa curioasă. Zi, mă...

— Mânca-mi-ai curu' !

– Aşa - continuă Grasu - ştiu că ăsta prelucrează diamante. Le primeşte de la Anvers, parcă...

– Asta ți-a zis Ciaplin?

– Nu, asta ştiu de la Maria, că am intrat de câteva ori să mă benoclez şi io... Am intrat cu ea în vorbă şi mi-a zis... Mă rog, io am întrebat-o de curiozitate, aşa...

– Maria? - întreabă Gelu.

– Da, casierița... vânzătoarea, mă rog...

– Aia cu cafteala, de-am dus-o io la spital?

– îhî. Aia. Hai, că ştiai că lucrează acolo...

– Da, da' nu intru niciodată... poate mă recunoaşte şi n-am chef...

– Ce-ai, mă, sălbaticule? Lasă şi tu femeia să-ți mulțumească - nu înțelege Faianță... - No, nu-mi place. Am ajutat-o şi gata. Nu vreau să ştie cine sunt. Şi e mai bine aşa, dracu', mă recunoaşte după aia şi intrăm la belea...

– Bă, ce eşti prost? Intrăm machiați, cu măşti, vedem noi, cu ciorapi în cap, cu şepci, cu ochelari, ca-n filme... Dă, bă, muzica aia mai încet, că nu mă aud... Grasule, să te sparg cu house-ul tău...

– Taci, mă, că nu ştii ce-i muzica adevărată... Ce, vrei să-ți bag de la ăsta Celentano?

– Dă, bă, mai încet, că-ți bag discu-n cur!

– Păi... şi cum facem? Intrăm, îl amenințăm şi luăm ce e în vitrină? - întreabă Slăvilă.

– „Vitrilă", cum zice bunică-mea - zâmbeşte Grasu...

– Da, chiar. A mea zice „treling", „pimniță", „garnitulă”

şi „vidu''. Te pişi pe tine de râs. Zâmbeşte Slăvilă.

– Corect. Bunicu' zice „conteinporal", „motorilă", „țiment" şi „călindar" - râde şi Gelu.

– No. Intrăm chiar înainte de închidere, când nu mai e nimeni pe-acolo - explică Faianță...

– Că e şi multă lume în magazin, la prețurile alea...

Băieții fac o pauză...

– Şi trebuie să vorbim o limbă străină. Spaniolă sau engleză.

– Asta... ca ce chestie? - nu pricepe Gelu.

– Spaniolă nu, mă piş pe ea - nu-l bagă în seamă Grasu.

M-am săturat, să nu mai aud... De la telenovelele astea, toate gospodinele se uită, mă... dă-o-n spume dă limbă...

– Da' româna ce-are? - se bagă şi Stan în discuție.

– Nu, bă, nu... Ce dracu', n-ai văzut „Butch Cassidy şi Sundance Kid", învățau spaniolă... - scoate şi Manase un cuvânt.

– ...za Sundance Kid... - îl corectează Faianță...

– Bine, mă, dă-te-n chilu' meu... za...

– Bă, voi glumiți, da' să ştiți că asta e o treabă tare. O facem? Ă? Vă băgați? Nu se ştie de unde sare hopurile...

– Hai. Bă , termină. Glumim - punctează Ciuhabu, hotărât...

– Bă, io nu glumesc deloc. Ce-are, mă? Toți fură în țara asta. Noi ce-avem? Suntem mai proşti?

– Hai, mă, fii serios. Eşti tâmpit? Vrei să facem o sută de ani de pârnaie? - mormăie Slăvilă, bând o gură de bere...

– Bă, nu ne prinde ni-meni. îți garantez! N-au cum!

– Aiurea! Ne prind în două ore - reia, sec, Pappucinno...

– Vrăjeală. Ascultă-mă pe mine! Asta-i gargară de gabori. Ştii câte dosare cu „ane" au? Tone. îți spun eu. Mai prind pe câte unu' şi-l pun să recunoască şi ce n-a făcut, îl bat cu lingurița la coaie până vomită. Ce dracu', mă, nu fiți copii. Păi, dacă ar prinde toți găinarii şi hoții din țara asta, n-ar avea loc în pârnăi, eşti prost!? Ar trebui să se mai mănânce între ei ca să-şi mai facă loc...

– Pârnăile sunt pline de tuciurii. De-aia e şcoală de furăciune. Care cum iese dă cu jula. Doar că bronzații sunt găinari. Nu violează babe, copii, nu fac incesturi, zoo, necro, alea. Nu, vere! Nu sparg bănci, nu destabilizează economia națională. Fură căcaturi. Şi peştii graşi stau liniştiți prin insule!

Se aşterne iar liniştea, pentru câteva clipe...

– Cum vrei, mă, să ne umplem de bani? - reia Faianță, nervos, încercând să-şi argumenteze punctul de vedere. Vrei să munceşti şi să câştigi 50 de para pe lună? Las-o-n bălării de treabă, las-o jos că măcăne...

– Uşurel cu pianu' pe scări, că se varsă clapele... - râde Grasu.

– Păi, da, bă...Hai, mă, vă băgați? Io vorbesc serios.

– Şi ce facem cu ele? Să zicem că le luăm, ce facem cu ele? - insistă Abraşa.

– întrebare de caraliu, să mor... - se enervează Ciuhabu.

Cu badigardu' zi ce facem? E înarmat? Noi cu ce intrăm, cu bețe-n mâini?

– Ăla nu stă tot timpu' înăuntru. L-am văzut io. Se mai duce la patiserie, în colț - îl lămureşte Grasu.

– Bine, mă. Ce plan şmecher! Totul e ok cu badigardu', nu vă faceți griji că se duce din când în când la patiserie-n colț - se maimuțăreşte Ciuhabu, imitându-l pe Grasu. Mă rog. Da' alarma? - nu se lasă Ciuhabu. Că e din aia silențioasă, de sună la firmă... - Dacă spargi magazinu', sună. Da' dacă intri când e deschis şi n-apucă nimeni să apese pe buton, ă? Cum e?

Sâmbătă, de exemplu. E deschis trei ore şi nu intră nimeni...

Se lasă din nou liniştea. Băieții se privesc, încercând să-şi închipuie ce-ar mai putea să întrebe.

– Ziceți, mă, vă băgați? - sparge Faianță tăcerea ciudată.

– Hai să-l urmărim pe ăsta. Stăm în duba lu' ăsta şi îl urmărim, îi facem programu', traseul, când vine, când pleacă... toate alea... Ca-n filme... Hai, mă...Are dreptate...

tată, io mă bag... - zice Grasu şi se lasă pe spate cu tot cu scaun, bâțâindu-se ca în balansoar.

– Aşa, Grasule. Hai, mă, căcăcioşilor, ziceți!... Gelosu', zi, te bagi?

– Băga-mi-aş picioarele, nu suntem întregi la cap... Hai.

Băieții râd ca proştii, de parcă i-a anunțat cineva că tocmai au câştigat la loto un miliard...

– Abra, zi... şi tu, Pappu... Hai, tată, hai să-i futem în gură şi să ne cărăm în America...

– Bă, ştiu şi io...

– Ameriikaaa!! -jubilează Pappucinno...

– ... dă-i în spumele mării de jidani, hai... Hai, Mană, ovrei căcăcios, zi, te bagi?

– 'vă-n nară... Merg, mă, dacă vă băgați toți...

– Aşa, jidanschi, 'te-n zgaibă, aşa... Zi, unde-ai ascuns chivotu', 'te-n cur de rătăcitor?!...

– Hai, du-te dracu' - râde Manase...

– Mazaal! Gata, tu conduci maşina...

– Sâmbătă nu, că e sabat...

– Ce e? nu pricepe Pappuccino.

– Lasă, că îți explic altă dată...

– Zi, bozgore, te bagi? - nu se lasă Faianță.

– Da - mormăie Slăvilă, cu jumătate de gură...

– Hai, țigane, că numa' tu ai mai rămas, zi, Ciuhape, ochiosule...

– Ce ochi ai! - râde Stan - Săriți-ar! - îl completează Grasu - Păi, ce mai pot să zic, băga-v-aş sârmă-n cur... hai...

– Sârrrmaaaa! Uşidi biecu'... Moldovean bubos! - țipă Grasu şi-i trage o palmă după ceafă.

Izbucnesc toți într-un mic delir. Ioana zâmbeşte.

– Nu sunteți întregi la cap. Potoliți-vă...

– Femeile tac. Bărbații dictează, gura mică... - se maimuțăreşte Faianță - ...la cratiță ! Hai, mucles, gura mică... - şuieră şi Grasu, râzând...

– Să vezi futere de utere până convingem muierile să tacă... - adaugă şi Gelu - Sictir, Grasule... - îi transmite Ioana printre dinți, scoțându-i limba - Gata, aşa facem!! Să cânte muzica! - țipă Faianță şi, ca-n filmele proaste cu final fericit, dă drumul la casetofon şi dansează ca Zorba, prin mijlocul sufrageriei pe Samba lui Quincy Jones...

Gelu opreşte samba şi pune o casetă cu Folie a lui Mme.

Berthe Delmy... Deodată se aud nişte bătăi în uşă, din ce în ce mai puternice, violente, chiar. Grasu se ridică şi se îndreaptă către uşă.

– Iar e bezmeticu' d-alături, că e muzica prea tare. Da, cine-i ?

Nu-i răspunde nimeni, dar bătăile devin din ce în ce mai violente. Grasu deschide, în acel moment, uşa aproape că zboară, smulsă parcă din țâțâni, lovindu-se de perete. Un individ, ținând cu amândouă mîinile o rangă deasupra capului, se năpusteşte, urlând, în apartament... <titlu> LAND AHOE! <titlu> Blocul arată jalnic, ca un munte de cartofi necurățați.

Grasu îşi târâie picioarele ca o gorilă strivită, în timp ce trage uşa metalică cu un icnet scurt...

– ...şi să vedem ce mai zice poşta azi...

E beat, are cămaşa descheiată larg şi gesturile împiedicate ale unei girafe îngheţate... Faianţă îl urmează încet, sprijinindu-se şi el uşor de perete...

– Aştepţi scrisori, aburiles?

– Da, îmi scrie una din pârnaie, cică mă iubeşte de moare....

– Zi să mori tu...

– Hai, că eşti prost...

E întuneric şi nu se aud decât vreo doi câini lătrând- undeva departe. Luna răsărită timid se caţără pieptiş pe mormanul negru de stele, zâmbind şăgalnic. Una câte una, uşile cutiilor de scrisori din hol sar pleznite de pumnul uriaşului mototolit de băutură.

– Ce faci, mă, eşti tâmpit?

– Stai, mă, uşor... luăm şi noi pulsul blocului, ce dracu'...

Acu' vreo două săptămâni s-a pişat unu' în toate cutiile de scrisori... din bloc. Al dracu' jegos, dacă pun mâna pa el...

Grasu adună corespondenţa, stivuindu-şi-o în braţe.

Ziare neridicate, plicuri mai mici şi mai mari, note de telefon, reclame... Faianţă se uită la el ca prin ceaţă, fără să înţeleagă mai nimic.

– Ia uite-l p-ăsta de la 12, ce de scrisori... micigan iuesei... al dracu'...

Bălăbănindu-se, Grasu apasă pe butonul liftului... încet, amândoi se înghesuie în cabina micuţă şi închid uşa după ei.

Liftul se urneşte, scârţâind... La etajul şase coboară. Grasu scormoneşte după chei în buzunarul lălâu al pantalonilor, scapă câteva scrisori, înjurând, apoi deschide. Faianţă le adună meticulos, în sfârşit intră...

în mijlocul camerei, amândoi se aruncă pe jos, înconjuraţi de grămada de foi şi plicuri... Grasu rupe un plic şi începe să citească...

– Dragii mei... noi suntem bine sănătoşi, ceea ce vă dorim şi vouă... pffff - pufneşte Grasu în râs, trăgând din ţigară... alta, că asta e idioată... rabinul are deosebita plăcere să vă înveţe... să vă... invite, ah... iete-al dracu', nu ştiam de ăsta de la doi... bă, eşti prost... şi-l cheamă Vasile.... n-aş fi...

zis...

Faianţă moţăie cu capul în piept, sprijinit de piciorul mesei... Mormăie stins...

– Ne arestează ăştia... grasule...

– Bine, mă... Grasu azvârle scrisorile şi se ridică greoi.

– Mi-e foame? Bagi ceva?

– Ce-ai? - bâiguie Faianţă.

– Chinezării. Mi-am luat ieri, că mi-era poftă. Vrei?

– Dă, că mi-e foame...

Grasu dispare în bucătărie. Faianță se întinde după telecomandă şi apasă pe un buton. Ecranul televizorului se luminează lent. Grasu se întoarce cu câteva cutii soioase şi le aruncă pe covor, apoi se întinde la fel de mătăhălos lângă Faianță, încep amândoi să mănânce în linişte, uitându-se la o emisiune, unde o crainică uscățivă comentează...

– în ultimii opt ani, mai mult de un milion de români au părăsit țara pentru o viață mai bună în Occident. Printre motivele acestui adevărat exod se numără, după cum relevă sondajele de opinie, nivelul scăzut de trai, salariile foarte mici în comparație cu prețurile care cresc vertiginos de la o lună la alta, inexistența unei protecții sociale reale, faptul că guvernul sprijină prea puțin sănătatea şi învățământul economia în declin şi agricultura distrusă de anii grei ai reformei. Se mai acuză cheltuielile mari la întreținere şi in unele cazuri, îngrădirea libertății de exprimare. Există şi voci care acuză sistemul juridic de corupție iar abuzurile poliției şi ale statului, în general, în relația directă cu cetățeanul, nu sunt nici ele aspecte de neglijat.

– I-auzi - râgâie Grasu, unsuros...

– Un alt aspect demn de semnalat este consumul de droguri. Tot mai mulți tineri sunt internați în centre specializate, dar acestea, din păcate puține la număr, nu reprezintă, totuşi, o soluție viabilă de combatere a acestui adevărat flagel social.

– Aici, da.... Sunt de acord - mormăie şi Faianță.

Băgăm o țigară?

– Mi se pare corect - pufneşte Grasu în râs.

La televizor, ştirile continuă.

– O altă problemă cu care se confruntă oraşul sunt câinii vagabonzi, problemă cu care majoritatea cetățenilor s-a obişnuit. Priveliştea dezolantă a oraşului plin de câini devine îngrijorătoare mai ales atunci când ne confruntăm cu drame, cum sunt cele pe care urmează să vi le prezentăm astăzi. La marginea oraşului s-a descoperit ieri un cadavru desfigurat, aparținând unui bărbat de cincizeci de ani. în urma efectuării necropsiei, s-a stabilit că bărbatul, aflat în stare de ebrietate, a fost atacat de o haită de câini şi pur şi simplu devorat de aceştia, în timp ce încă era în viață.

Medicul legist ne-a declarat că bărbatul trăia, încă, atunci când câinii dezlănțuiți au început să-i mănânce brațele şi fața...

Grasu se schimonoseşte de scârbă, în timp ce pe ecran sunt prezentate câteva secvențe filmate...

– Hai, bă, ce dracu'... Mi-era şi mie foame...

– O astfel de problemă se rezolvă greu, după cum declară oficiali ai primăriei. Numărul mare de câini fără stăpân - de care ne facem cu toții răspunzători, într-un fel sau altul - nu poate fi eradicat decât prin sterilizarea forțată şi prin

euthanasiere. Procedeul se dovedeşte, însă, costisitor şi prea puțin eficient, căci numărul de câini prinşi şi sterilizați zilnic este prea mic şi nu poate face față ritmului în care exemplarele încă libere se înmulțesc. Pe de o parte echipele care ajută la prinderea câinilor comunitari - hingherii, cum se mai numeau - nu îşi pot face datoria, căci locatarii mai vârstnici ai blocurilor nu se pot despărți de prietenii lor patrupezi...

– Păi, să-i ia în moaş'sa pe gheață la ei acasă, de ce îi cresc în fața blocului, ca pe răsaduri?! - mormăie Grasu, cu gura plină...

– ..., împiedicându-i pe aceştia...

– Pe cine? Pe câini? - nu pricepe Grasu. :\ - ...să-şi facă datoria, înjurându-i şi apărând câinii....

– Nu-nțeleg nimic... - conchide Grasu.

– ...pe de altă parte, asociațiile care îngrijesc câinii primesc din partea primăriilor un sprijin nu doar financiar, pentru sterilizare, ci şi unul constând in mâncare pentru câinii ținuți în adăposturi, afacere care se ridică la multe milioane şi pentru care se percepe un comision gras de către firma care câştigă licitația cu primăriile, cel mai probabil.

– Mişto. asta... Nu ştiam. Ai dracu' bagabonți...

– Sigur, mai există problema euthanasierii, care însă nu este pe placul asociațiilor pentru protecția animalelor, după cum nu este nici pe placul Comunității Europene. Ce ne facem, însă, cu copiii muşcați de câini? Săptămâna trecută, un cetățean a ieşit cu arma în mână pentru a omorî doi câini care îi muşcaseră fetița. Unul, însă, avea stăpân şi era din rasa pitbull, rasă extrem de violentă, folosită tot mai des în luptele ilegale cu câini. Poliția afirmă că este pusă în fața unei situații inedite, deoarece nu există încă o legislație care să reglementeze aceste aspecte. Singurul lucru pe care l-au putut face a fost să confişte arma cetățeanului şi să-l amendeze cu câteva sute de mii de lei.

– Ce spui, Franț? Păi caraliii pariază la luptele astea bani grei, ca la cursele de maşini sau la curve! Ce, sunt proşti? Cum să le oprească?! Ar trebui interzişi câinii... sau împuşcați, nu confiscate puştile... neam de tolomaci...

– Hai, că şi tu eşti prost, Grasule. Cum să interzici câinii? Păi, hai să interzicem şi maşinile sau țigările, că şi din cauza lor moare lume, eşti prost?! Să le pună botnițe, să nu se mai plimbe toți tâmpiții! ca şmecherii cu lesa în mână... aia e...

– Da... mă rog, ceva de genu' ăsta...

– Bă, ce iute e mâncarea asta. Nici nu-i simt gustu'. Mă uitam ieri la unu' în parc care îşi plimba câinii. Şi cădeau pui de păsări dintr-un cuib. Ciripeau săracele pe lângă banca unde stăteam io. Să le ajut cumva, mai ştii?... Şi câinii se jucau cu puii, numai că, îți dai seama, din două labe erau morți. Săracele...

– Vezi? Ce-ți spuneam. Trebuie împuşcați câinii.

– Bine, Grasule...

– Ieri, în capitală, a fost făcută o sumbră descoperire.

între două clanuri rivale de cetățeni chinezi, a izbucnit un conflict legat de dispariția misterioasă a unuia dintre membrii unei bande.

– Nu se zice „benzi"? - întreabă Grasu, mestecând.

– Nu. Nu se zice...

– în fine...

– La descinderea făcută de către polițiştii secției 46, la sesizarea locatarilor din blocul unde a început încăierarea, s-a descoperit că Xiu Ping, cetățeanul dispărut, fusese omorât cu câteva zile în urmă...

– ... şi băgat într-o valiză - râde Grasu, cu gura plină...

– ...şi tranşat în cadă, apoi bucățile fuseseră fierte chiar în bucătăria criminalului şi resturile aruncate la closet, înfundându-se canalizarea. • - Vezi că era mai bine în valiză? Dobitoci şi gălbejiții ăştia, nu se descurcă deloc...

– Unul dintre martorii reținuți susține, însă, că nu toate resturile au fost aruncate. Este posibil ca unele dintre ele să fi fost folosite la restaurantul cu servire la domiciliu al criminalului, în diverse mâncăruri cu specific...

Faianță rămâne cu furculița în dreptul gurii. Are ochii mari.

– Grasule, de unde ai luat astea?

Grasu nu-i răspunde. Se ridică dintr-o mişcare, repezindu-se către baie. Vomită gălăgios, violent, cu uşa deschisă. Faianță lasă pachetul jos şi înghite încet.

– Lume nebună... Complet țicnită.

Grasu urlă din baie...

– 'ți-ai dracu' de chineji, cu câinii voştri... De-aia plecăm, bă, din țara asta nebună. Şi ne ducem dracu' unde vedem cu ochii, departe, ca marinarii. O să rămână ciungă țara!!... Că dați supe calde la bătrâni cu fidea de chinez fiert, anormalilor...

Faianță opreşte televizorul. O sirenă de poliție se aude departe şi stelele sclipesc egal. îi cade privirea pe unul din plicurile aruncate pe jos şi îl ridică, încet. Citeşte adresa, apoi îl deschide. Scoate o vedere şi citeşte...

– Ni u iorc bai nait. Bă, eşti prost. Asta-i de la Salată.

Grasu se întoarce de la baie, livid.

– Ce, mă?

– Ne-a scris Salată, dobitocule. O vedere. Ai spart şi cutia ta, ca prostu'...

– Dă să văd - mormăie Grasu, aşezându-se iar pe covor.

„Frații mei, am ajuns cu bine. Aici e super-adevărat. Am fost în turnurile gemene. Mai e un pic şi văd România de-aici.

Mi-e dor de voi. Baftă! P.S. Mâncarea chinezească e beton!”

Grasu ridică privirea spre Faianță.

– Bă, prostănac e ăsta. Uite de ce a plecat el de-aci. Ca să le mănânce la ăia chinejii. Mare dobitoc!

Amândoi izbucnesc în râs, printre plicuri şi reclame colorate... Timpul moare nepetrecut, încet, mai departe... <titlu> SCRISOAREA <titlu> Băieții sunt în jurul biroului, în camera lui Faianță. Pe masă sunt manualele de engleză, toți discută, repetă tot felul de propoziții stupide în engleză. Faianță îşi ține capul între mâini, privind către câteva foi de hârtie umplute cu un scris mărunt.

– Ai liv in Landăn. Ai gău şoping evri dei - silabiseşte Pappucinno.

– ...Zis is a roberi. Fac iu! - gesticulează Grasu...

– Mazăr facăr ! Şou mi za mani - improvizează Slăvilă repede...

– Ai lăv iu beibi... - graseiază Gelu, țuguindu-şi buzele...

– ...Vu le vu cuşer avec moa, se soir...hani? - repetă Pappuccino, chinuindu-se...

– Bă, tu ce chilu' meu repeți acolo? - se enervează Grasu'...

– ...Madam uvră la dor...

– ...Sat ap... Friz! Don't muv! - chirăie Ciuhabu...

– ...Asta la vista, beibi, aii bi bec... - se prosteşte Slăvilă, amenințându-l cu un pistol imaginar pe Abraşa...

– Sân av ă bici... bulşit... - îi strigă Pappucinno lui Grasu...

– ...On za fior, nau! - îl pune Grasu la punct...

– ...Ainț vai polițai... - cântă Manase...

E un râs general, aproape că nu se înțelege om cu om.

Dau toți dovadă de un cretinism evoluat. Faianță strigă la ei şi, după câteva clipe, se potolesc.

– Bă, adunătură de dobitoci. Vreau să vă citesc ceva.

Nu-i priveşte. Se uită într-un punct fix, undeva în mijlocul biroului.

– Vreau să ştiu cum sună. Vreau să ştiu dacă e bine.

– Faianță, ce-ai tată, ți-e rău? Ce dracu' eşti aşa serios?

îți vine să vomiți? - se întoarce Grasu către el...

Faianță nu răspunde. Continuă să vorbească ca şi cum ei n-ar exista.

– Vreau să ştiu dacă e corect. Vreau să ştiu dacă e bine.

Sunteți atenți? E foarte important, înțelegeți? E foarte important - repetă el, privind în gol...

Nimeni nu vorbeşte, toți îl privesc mirați.

– -am scris o scrisoare.

Faianță începe să citească de pe foile din fața sa.

– „...Mintea umană este un teritoriu infinit. Labirintul gândurilor este vast şi nepătruns. Excelează în greşeli, ipoteze şi neclarităţi. Un teritoriu depăşit ca graniţe ori limitat ca posibilităţi doar de imaginaţie... „

Băieţii îl privesc cu gurile căscate. Au priviri idioate, tâmpe, de oameni loviţi cu leuca în moalele capului.

— „ Contradicţia dintre idee şi faptă poate fi asemuită cu furtuna din teoria haosului, a lui Gleick: «Bătaia aripilor unui fluture la Beijing poate dezlănţui un uragan la New York.»„

Pappucinno se uită la Faianţă ca viţelul la poarta nouă.

Mestecă gumă şi fumează. Pare a se concentra asupra axiomei rostite de Faianţă, în mintea sa, relantizat, Pappucinno îşi închipuie un fluture gigantic care se apropie ameninţător de el, bătând o dată din aripi, puternic, într-un fâlfâit asurzitor...

Băieţii îl ascultă în continuare pe Faianţă. Toţi fumează, în afară de Manase...

– „...Este cea mai mare distanţă din univers, distanţa dintre Bine şi Rău. Câtă vreme există dualitate, această distanţă nu-şi pierde înţelesul. „

Slăvilă începe să „frece" un nes într-o cană. învîrte linguriţa cât poate de silenţios. După câteva clipe Grasu îi aruncă o privire ameninţătoare. Slăvilă se opreşte vinovat.

Grasu zîmbeşte şi îşi coboară calm privirea. Pe sub birou, pe genunchi, răsfoieşte revista cu femei goale... - „Dacă omul este măsura tuturor lucrurilor, atunci experienţa, deloc Indică, a muritorului care priveşte amuzat un înger trist aşezat pe marginea drumului mă scuteşte de alte explicaţii."

Manase şi Ciuhabu încep să joace spânzurătoarea.

Abraşa moţăie cu capul într-o parte. Pappucinno scoate rotocoale de fum. îşi apropie mâna liberă de ceafa lui Gelu, fără ca acesta să observe şi îi pune guma de mestecat în păr.

– ,, Nici un scriitor din lume n-a reuşit să-mi potolească setea de cunoaştere!

E vară şi căldura se răsuceşte ca un şarpe la orizont, îngânându-se cu firele de iarbă. Pe un deal, în mijlocul unei fâneţe necosite, Faianţă face dragoste cu Lili...

– ,, Abisul dintre Bine şi Rău este unic. Binele şi răul sunt clar delimitate în cea mai perfectă dintre lumile posibile..."

O albină zboară vijelios către ei, oprindu-se la firul ierbii, pe o floare micuţă şi roşie... Vîntul unduie iarba înaltă într-o parte şi-n alta, descoperind trupurile celor doi... apoi albina zboară mai departe, pufnind, pe deasupra ierbii bătute de vânt şi îi descoperă din nou pe cei doi, încolăciţi printre firele de iarbă ca într-o mare verde. Faianţă stă pe iarbă sprijinit într-o mână acum şi în poala lui Lili priveşte în sus, jucându-se absentă cu o şuviţă de păr. Faianţă rosteşte cuvintele, privind în gol...

– „...Lumea noastră este, însă, guvernată de legi care contrazic în permanenţă curgerea lucrurilor. Incertitudinea tronează, maiestuoasă, deasupra tuturor. Binele nu poate fără rău.”

Albina se îndepărtează, îi depăşeşte, trece mai departe peste firele de iarbă, după care îi regăseşte pe cei doi alergând prin fân...

– „...Iată-mă în punctul în care paradoxurile mă înving!

Mintea umană - un teritoriu infinit şi, în consecinţă, haotic.

Neantul, aparent zbuciumat de disconfortul plăpând al dezordinii, are reguli stricte de rearanjare în timp şi spaţiu. „

Faianţă şi Lili se dau în lanţuri, în „montagne russe", avionaşe, buburuze...

– „Haosul generează teoreme, axiome, leme... A fi, a fi conştient de faptul că eşti, a conştientiza finitudinea, circumscrie condiţia gravitaţională ca libertate umană. Aşa cum zborul nu e cu putinţă în afara gravitaţiei, libertatea nu are -sens decât în condiţiile existenţei limitei. Absenţa libertăţii poate genera, la rândul ei, incertitudine. Cu toate că - prin conştientizarea fimitudinii - ne situăm în absolutul dintre limite, suntem mărginiţi. Suntem liberi, dar mărginiţi.

Fără limite, totul devine haos. Or, dacă haosul înseamnă exactitate, cum distingem binele de rău? Ce putere, mai presus decât orice, guvernează haosul, universul, în ultimă instanţă liniştea? Ce mână nehotărâtă aruncă nepăsătoare zarurile şi apoi, tot ea, hotărăşte suma cifrelor de pe feţele de sus ale micilor obiecte ce pot lămuri soarta? „

Faianţă şi Lili aleargă prin zăpadă. Sunt undeva la munte, desigur, dar foarte sus, căci munţii din depărtare alcătuiesc o barieră mirifică între cei doi şi restul lumii.

Faianţă se desprinde de Lili, urcă pe o stâncă şi se aruncă în gol...

– „ Una dintre limite şi cea mai puternică dintre cele universal cunoscute este frica. Teama de necunoscut ucide mai lent şi într-o mai mare măsură decât curiozitatea.

Guvernat de frică, omul nu-şi pune întrebări. Râsul distruge limitele asemeni vijeliei albe. Râsul este cea mai puternică, mai periculoasă şi mai de temut armă. Ea poate învinge orice limită. Fără teamă, omul anulează însăşi esenţa ei - răul - adică persiflează Satana şi o exonerează de îndatoriri, încetând să mai existe Satana, Dumnezeu - sursa supremă a binelui - nu-şi mai justifică existenţa. Ce rost ar mai putea avea? Iată de ce distanţa dintre bine şi rău trebuie să rămână constantă. Acesta este secretul şi singura justificare posibilă (dar nu valabilă!) a crimei, de exemplu:

ea garantează existenţa binelui, o subliniază, o sapă adânc în conştiinţa omului. Binele este justificat de existenţa răului asemeni rozei lui Paracelssus. Este o taină şi atât. „

Faianță cade în mare, de pe o stâncă înaltă. Lili îl priveşte fascinată cum pluteşte până atinge suprafața apei...

– „Arabii privesc altfel problema: cine nu ştie şi nu ştie că nu ştie, e prost. Ocoleşte-l! Cine nu ştie şi ştie că nu ştie, e neştiutor, învață-l! Cine ştie şi nu ştie că ştie, e adormit. Trezeşte-l! Cine ştie şi ştie că ştie, e înțelept. Ascultă-l! Ce rezultă din toate astea? Că hotărâm pentru noi înşine sau că, cel puțin, ar trebui să fim în stare s-o facem. Septuaginta reliefa următoarea idee: «ascultă ce te povățuieşte cugetul tău, căci nimeni nu-ți este mai credincios decât tu însuți».

Quod erat demonstrandum!"

Faianță şi Lili sunt pe o plajă. Apune soarele. E un amurg portocaliu arămiu, ca o rodie topită peste o mare azurie... Cei doi se rostogolesc pe nisip, îmbrățişați...Se sărută şi râd fericiți. Un fotograf le face o poză.

– „Cum ştim ce e rău şi ce e bine? Noi suntem judecători şi acuzați, călăi şi victime? Care este originea răului? Neputința de a râde, neputința de-a glumi, dar, mai presus de toate, ignoranța... „

Abraşa doarme cu capul pe masă. Gelu încearcă să-şi scoată guma de mestecat pe care i-a pus-o Pappucinno în păr. Grasu e încremenit, cu o expresie de nedumerire totală pe chip. Slăvilă se scobeşte în nas şi face biluțe. Se uită fix la o fotografie dintr-un album de pe masă. Este fotografia celor doi pe plajă...

– „Ignoranța ucide lent, dar sigur. Singura armă împotriva ignoranței este intoleranța... a fi intolerant cu intoleranța e o crimă, spunea Helvetius... "• Manase şi Ciuhabu termină jocul cu spînzurătoarea Vedem pe hîrtie omulețul specific şi sub el liniuțele sunt completate cu literele: IMPONDERABILI--------. Ciuhabu e în impas. Nu ştie ce litere ar putea urma...

– „ Descartes afirma că există trei feluri de ignoranță:

a nu şti ceea ce trebuie să ştii, a şti prost ceea ce trebuie să ştii şi a şti ceea ce nu trebuie să ştii... „

<titlu> NOI <titlu> în camera lui Faianță e cald acum. O pată pe tavan aminteşte de un lac din America de sud... Mâna cântă în surdină „Renato"... Pe o bucată mototolită de hârtie, cineva a mâzgălit în grabă un citat, lipit stângaci cu scoci pe peretele igrasios: „Sunt convins că lichelismul autohton ar fi înăbuşit, dacă nu distrus printr-un regim de dictatură, în România numai teroarea, brutalitatea şi o nelinişte infinită ar putea schimba ceva. Ar trebui arestați toți românii şi bătuți până la sânge; numai aşa un popor superficial ar putea schimba ceva." (Emil Cioran, 1933) Grasu şi Faianță fumează, întinşi în pat... în celălalt colț al camerei, piciul se joacă cu cățeluşul. Sunt amândoi curați, acum, iar cățelul pare un bulgăraş gri...

– Românul este cea mai incredibilă creație a lui Dumnezeu pe pământ. Ăsta mic!

Puştiul ridică privirea spre Faianţă.

– Ia un hamburghel.

Copilul ia de la Grasu un hamburger şi înfulecă cu poftă.

– Când ne-a făcut, ori era matol, ori am avut un ghinion porcesc, vorba cântecului... Ştii care-i problema noastră? Nu ştim să ne bucurăm, bă, am uitat să râdem, am uitat cum se face. Ne distrăm, da, sigur, bem şi mâncăm ca nimeni alţii, 165 băgăm potol greţos la fiecare petrecere, ca apucaţii, parcă e ultimu' baieram din viaţa noastră, da' de bucurat... habar n-avem. Un fel de catastrofism de dâmboviţa, aşa... de bâlci, nu ştiu cum să zic... fatalism de rahat. Suntem săraci, ţipă toţi, nimeni n-are bani, toţi se prefac că mor de foame, da' te uiţi pe stradă şi vezi numa' merţane, bemveuri, jipane, te doare mintea... Primu' lucru pe care îl face românu' când are bani e să-şi ia maşină. Cât mai mare şi cât mai scumpă. Pe urmă repede-repede face o vilă. Mare şi asta, de neam prost.

Şi pe urmă, gata! Nu mai ştie ce să facă. Şi-atunci îşi mai face o vilă şi mai mare... şi-şi mai ia o maşină... Zicea unu' deştept că nu ştim să ne valorizăm sărăcia. Păi, nu ştim, bă...

– Adică, cum?

– Adică măcar să ştim să ne bucurăm de ciorba de ştevie sau de fasole, acolo, da' să ne bucurăm, bă, dracului!

Doamne, iartă-mă! Noi nu ştim decât să sărim unu' în gâtu' ăluilalt! Asta-i cea mai mare bucurie a românului. Suntem pădureţi, bă, ne-am sălbăticit! Ăsta-i idealul românului!! O capră mai bună, da' să moară şi capra vecinului! Cu lumea...

trebuie să te iei de gât! Să te lupţi cu ei, cu toţi, oricare ar fi ei, să-i scuipi şi să le dai la cap! Şi să-ţi vezi de treaba ta! Da' să nu ridici bătacu' la ei... Că atunci sar zece şi te lovesc. Că noi ştim să fim uniţi numa-n nenorocire şi scandal. Nu sare nimeni să te ajute. Te lovesc şi până te trezeşti, ţi-au luat locul...

– Păi, da, concurenţa, mi se pare corect...

– Pă dracu'! Nu e vorba de concurenţă aici, măi, că nu suntem animale, nu trăim în pădure, avem reguli, de-aia îi zice societate...

– Tocmai... Capitalism, societate de consum...

– Tocmai, un căcat! Care tocmai? Păi, da, societate, nu junglă, mă, nu circ! Unde dracului ne grăbim? Cine ne ia locul?

– E vorba de lupta pentru supravieţuire...

– Bine, mă, da' cu ciomagu'? Tu nu pricepi că e vorba de civilizaţie aici? Sar, ţi-au luat locul şi trebuie să-i loveşti la gioale cu bătacul lor, ăsta-i idealul. Să-i faci să-şi dea singuri în cap şi să zică „ce bine e!". Ăsta-i idealul, într-o lume fără temeiuri şi fără replică corectă!

– Aiurea! Auzi, cu ăsta mic ce faci?

– Nu ştiu. Văd io.

Faianță mai trage un fum, uitându-se moale la piciul care se hârjonește cu cățelul. Par foarte fericiți. Faianță continuă...

– Răi, bă, răi, suntem răi! înjurăm de toate alea, ca neoamenii. Dracu'-n sus şi dracu'-n jos! Nimic nu e serios, totu' e băşcălie! Nici dacă ne atacă, noi nu credem. Vin peste noi la graniță şi noi zicem că e întâi aprilie, glumă, şou, nu ştiu cum dracu'! Şi până şi dracu' e prost! E un drac, nu ştiu... mititel, aiurea, aşa, de bătătură. Nu ne e frică de el, inspiră mai degrabă milă, nu teamă. Asta ar trebui să ne frece pe noi. Da', nu! Pe român îl freacă sarmalele, vinul, femeia...

– Ecrassez la femme!!

– Femeia îl freacă, nu dracu'! Femeia e mai rea...

soacra, nevasta. Neam de tolomaci!

– Păi, da, bă, trebuie să fim răi, tu nu vezi că am ajuns ca fâşia Ghaza? Mafia evreiască, mafia țigănească, mafia arăbească, mafia chinezească, italiană, rusă. îşi dispută teritoriul.

– Căcăcioşii ăştia ca tine ne aruncă în aer, de aia ne înjură toți...

– Da, lasă...

– Păi, nu, bă! Nu las! Nu e nici o mafie, bă, aveți vedenii toți. Asta ne freacă pe noi, mafiile şi conspirațiile.

Până şi astea sunt meschine, conspirații de Dâmbovița, orientale, băşinoase, amărâte. Nu suntem în stare să ne vedem de treabă, la noi totul e o conspirație, țiganii, evreii, chinejii, masonii... Căcat! Muncă, nene, asta ne lipseşte. N-avem altceva mai bun de făcut decât să descoperim conspirații şi s-o frecăm în discuții lungi, dezbateri. Pierdem timp, nenicule şi pe ăsta nu ni-l dă nimeni înapoi, crede-mă pe cuvânt! Mai dă un fum... <titlu> MARE TRANQUILITATIS <titlu> Pe bulevardul Magheru, forfota amiezii este în toi, mângâiată de razele aurii, care se joacă printre trecători, amețindu-i şi risipindu-i printre pufi alburii şi stropi de lumină gălbuie. Deodată, toată lumea începe să danseze, să cânte, totul se transformă într-un carnaval, care-l împresoară pe Faianță ca un lanț de flori clăbucite, amețitor... Lumea aleargă, cântă, se îmbrățişează şi se sărută... Se aude „Banta'', a lui Kaoma... Apoi muzica se estompează, se face linişte, toată lumea dispare... Faianță e singur pe tot bulevardul... Toți oamenii au dispărut... Asfaltul arată ca o albie secată, un ocean uscat şi prăfuit care nu mai e... Doar maşinile au rămas mărturie că omul a trecut pe acolo, civilizația... Şi clădirile goale, ferestrele deschise, pe unde vântul înfoaie perdelele... Şi e linişte. O linişte cuminte, încremenită...

<titlu> HEAD-HUNTER <titlu> într-un costum bleu-ciel, scorțos, Faianță stă pe un scaun în fața unei femei antipatice, slabă şi cu ochelari, la vreo 40 de ani.

– C.V.-uI dumneavoastră este impresionant. Cu toate acestea, singurul job pe care putem să vi-l oferim, în acest moment, este acela de sales-agent... Ştiu, fără o legătură prea strânsă cu background-ul dumneavoastră.

– O.K.!... Şi cum voi fi plătit?

– în funcție de vânzări, evident. Trebuie să înțelegeți că firma noastră se ocupă de head-hunting, dar că uneori nu reuşim să venim cu oferte potrivite în întâmpinarea cerințelor clienților noştri. Trainingul dumneavoastră... - femeia deschide dosarul cu cv-ul lui Faianță şi trage cu ochiul... - foreign languages... nu cadrează cu profilurile pe care noi vi le putem oferi. De ce n-ați încercat în... teaching - Because... după cum scrie în C.V, doamnă... am încercat... Dumneavoastră v-ar conveni să lucrați pentru 50 de dolari pe lună? Mie nu, I'm sorry!...

– I see...

– But, ma'am... în cadrul firmei dumneavoastră, nu există nici un vacant post? A friend told me...

– Please understand me! We are head-hunters. Your back-ground puts us in a big difficulty!...

But I'm a very good translator! I speak four foreign languages! - spune Faianță enervat, cu un perfect accent englezesc. - And I don't see why you did not found a job 'till now?...

Timp de 3 secunde, Faianță se ridică, îndreaptă un Magnum 44 spre capul femeii şi îi trage un glonte în cap...

Creierii pulverizați se împrăştie pe peretele din spatele personajului acesta scârbos şi insidios ca o meduză uscată la soare... geamul de lângă perete plesneşte, atins şi el de glonț, stârnind vântul prin cameră, foile zboară aiurea...

Se lasă un moment de tăcere între cei doi. Femeia se uită fix la Faianță cu un zîmbet protocolar. Faianță îi întoarce zîmbetul, dar în acelaşi timp se încarcă.

– Stimată doamnă, văd că vorbim limbi diferite... I had opportunities, but I gotta eat! Don't you get it? A few bucks a month?

– I understand!

– I have expences like everybody...

– I understand!...

– I have to survive!...

– But this is not my problem! What you see is what you get!

– Adică un rahat!

– Nice to meet you! Thank you!

– Me too! Fuck You! Adică, pa româneşte, du-te în spumele mării! Faianță iese trântind uşa...

– Uscata dracu'...

<titlu> ECOLALIA <titlu> Un asfinţit violaceu-portocălat mijeşte în suliţe albăstrui la orizont. Printre arţarii de pe aleea ce străjuieşte casa lui Manase abia adie un vânticel susurat. Arţari noduroşi, înalţi, cu crengile ca nişte braţe îmbrăţişând cerul... Pe terasa casei lui Manase, Slăvilă joacă table cu Ciuhabu, Grasu meştereşte ceva la o ţeavă ruginită, cu manualul micului meşter pe un scaun, lângă el, Pappuccino stă cu braţele încrucişate pe balustradă, privind aiurea, Abraşa răsfoieşte o revistă cu maşini şi Faianţă joacă şah cu Manase. Gelu udă florile turnând apă dintr-o sticlă. Un aparat de radio Albatros bâzâie ştiri...

— 11% dintre tinerii Români sunt dependenţi de alcool, 43% dintre liceeni fumează, 15% dintre liceeni se droghează, din 39 de narcomani care ajung lunar, în comă, la spital, 11 sunt adolescenţi, 35% dintre violuri sunt „ opera" adolescenţilor, 4000 de infracţiuni au loc, anual, în ţară, din care 2848 sunt săvârşite de adolescenţi şi minori...

73% dintre infractorii adolescenţi recidivează după eliberare. Acestea sunt statisticile ultimelor luni, subliniind şi o mărire a ratei şomajului, în ultimele luni, cu 5,2%.

încotro se îndreaptă societatea ne răspunde politologul...

Grasu se scarpină în ureche, nervos. Manase comentează....

– Homo politicus... i-auzi. Mare boală cu statisticile astea... - Bă... mi-a scăpat ieri celularul în veceu - mormăie Ciuhabu, atent la joc.

– Păi, nu? Păi sigur că da... - rânjeşte Grasu.

– Frumos e aici, bă, pe strada asta a ta, Mană... Frumos!

– admiră Pappucinno braţele scorţoase ale arţarilor.

– Auziţi... cum e, mă, asta cu „la îndemână"? De unde vine? înde... mână?

– Iar începi, mă? - mormăie Gelu.

– Păi, dacă nu-nţeleg... Scrie aici, în manual. Dă şi mie coclendăru' ăla...

– Ce zici, mă? - nu pricepe Gelu.

– Dă, mă, oglinjoara aia, s-o bag în ţeavă... Şi zi aşa, Ciuhape, ai scăpat şi de cancer la creier...

– Da, mă, a sunat când nu trebuia şi l-am scăpat înăuntru.

– Mare prost eşti. Asta e, n-ai avut noroc. Mare afacere şi cu celularele astea. Fură ăştia de le iese pe ochi. Un cent aici, unu' dincolo. Ne fac pe faţă, aşa, fără nici o jenă. Şi le mai şi ascultă.

Vezi, d-aia n-am io celular, cont, card, astea... Muma' escroci...

Pappucinno se plictiseşte teribil...

– Auziţi, mă? Hai şi noi prin Fierăstrău, cu barca.

– Nu mă mişc de aici nici mort - continuă Grasu, singurul care îl bagă în seamă pe Pappucinno. Mie îmi place să stau, nene. Să meşteresc şi să dorm...

– Sau hai la mare - perorează în continuare Pappucinno.

Pe plajă, vedem răsăritu'...

– ...să îmi bag mâna sub perna rece. Dacă mă enervează ceva pe lumea asta e perna caldă vara şi rece iarna. Vara trebuie să fie rece şi iarna caldă, clar! O să mai îmi iau un pat. Unu' de vară şi altu' de iarnă, păi ce chilu' meu.

– Mai bine îți montezi, naibii, caloriferele la loc, eşti prost?! - mormăie Faianță. Şah...

Manase e nervos, nu ştie cum trebuie să mute în continuare. Se freacă, înciudat, în palmă.

– De ce să le montez, mă? Şi-aşa nu plăteşte nimeni întreținerea. Şi apă caldă, adio, dragă Nelo...

Pe stradă trece o femeie îmbrăcată fistichiu, cu un coc înalt de două palme, cu o geantă de voiaj albastră în mână, pe care scrie cu litere mari BERLIN. Merge ca pe scenă, la o prezentare de modă, dar cu viteza celor din urma unui catafalc. Nu pare să se grăbească undeva anume. Grasu se uită la ea prin periscopul pe care tocmai l-a terminat.

– Nebuni. Țară de nebuni. Şi n-ai unde să-i internezi.

Trebuie să semneze cineva din familie pentru ei. Şi dacă n-au familie, ce faci? Şi oricum n-au unde să-i bage, că nu e loc.

Nici spitale, nici locuri. Trebuie să moară unu' ca să apuce un pat. Şi altfel, dacă nu moare nici unu', ce mai faci? Omori pe unu' ca să-l bagi pe-al tău la injecții cu marmeladă? Țară de nebuni. Am auzit de o boală, sindromu' lu' Tourette.

Scuipi, înjuri, faci ca toate alea, repeți ca prostu' ce auzi la alții. Ecolalie, parcă. Aşa îi zice. Da... aşa parcă... o să ne ia mama dracului pe toți, dormim pe noi... dă, mamă, cu biciu-n mine... mulțumim din inimă partidului... - începe să cânte, în timp ce se uită la copacii uriaşi care umplu cerul cu coroanele lor bogate...

– ...am cravata mea sunt pionier... - râde Faianță...

– Căutam aseară un post, ceva să mă benoclez şi io.

Ştii peste ce am dat? Peste bulgari - continuă Grasu, ajustând acum ceva la periscopul improvizat... Să-nebuneşti...

vsiaca nedelia, po sveta i u nas, naşa programa zvârşeta, alea... mi-am adus aminte de când eram bitan, eşti nebun?!

Ştii ce mişto a fost? Ar trebui să vă mai uitați şi voi. Te calmează, pe bune... Ciuhape, să pui ăsta mâine pe maşină, că e gata.

– Grasule, mai taci, dracu' - râde Slăvilă.

– Frumos... ce frumos... - mormăie Pappucinno.

Gelu desface o sticlă de bere. Abraşa întinde mâna după ea.

– Aşa, Gelosule. Să-nceapă olimpiada! Războiul sticlelor. Episodul „ficatul contraatacă!”

– Şi ştii ce-aş mai vrea? - nu se lasă Grasu. O sabie laser. Da, nene, ca-n film. Auzi, Faia? Tu cine erai? - Io? - răspunde Faianță cu gândul la mutare. Io eram Luke, normal. Tu cine erai?

– Vadăr. Mi se pare corect. Mă enervează că ăia răi pierd mereu, nu ştiu cum dracu'. Şi mereu sunt proşti. Ca nemții din filmele cu război.

– Păi dacă au pierdut?! - se bagă Slăvilă.

– Asta nu înseamnă automat că au fost proşti - comentează Grasu în continuare.

– Aşa e, Grasule. înseamnă că au fost foarte proşti - râde Manase.

– Hai că vă doare-n nară de ce zic io aici...

– Bine, Grasule, cum spui tu...

– Ecolalia, asta ne mănâncă, ascultați-mă pe mine...

– Săriți, că ne mănâncă pe tooți! - râde Gelu cu gura până la urechi, laolaltă cu băieții.

– Frumos, bă... foarte frumos... - Pappucinno continuă să fie fascinat de arțarii de pe stradă.

S-a lăsat seara. Copacii şi-au lăsat crengile în jos şi se pregătesc de culcare. Câteva stele risipite ici şi colo pe cer le vor ține de urât în noaptea asta. Râsetele băieților se pierd pe străzi, printre frunze şi maşini...

<titlu> LA CE bun POEȚII, <titlu> ÎN VREMURI DE RESTRIŞTE ?

în piațeta mititică, o rază de soare aleargă un nor, chicotind şi alungindu-i umbra peste sătuc. O mini agora, cu pământ bătătorit în loc de piatră cubică ori asfalt, în mijlocul ei, un firicel de apă susură complice într-o mică fântână. Nu e arteziană, nu-i nici puț american, ci un soi de loc din care izvorăşte apa, în jurul căruia locuitorii aşezării au ridicat un zid circular din pietre de râu... O invenție a locului.

Pe marginea fântânii, cu picioarele bâțâindu-se încetişor în adierea vântului, stă un înger...

Cu paşi mărunți, măsurați, temători, câțiva copii se apropie de fântână şi câțiva adulți, temându-se parcă mai mult decât copiii, vin în urma lor, uitându-se înmărmuriți la personajul ciudat care stă pe marginea fântânii, în adierea plăcută a vântului. Un copil îşi lasă capul uşor într-o parte, aşa cum doar copiii ştiu s-o facă, parcă pentru a vedea mai bine, dintr-un unghi ce i se pare mai bun...

Vocea lui Faianță sparge norii şi se strecoară şoptit printre pietrele de caldarâm şi stropii de apă ai fântânii, printre fulgii albi ai aripilor...

– „Pe tărâmurile tăcute dintre bine şi rău, durerea unora ne prilejuieşte amărăciune şi trista fericire a altora ne călăuzeşte către amintiri ce dor. Uităm mângâierea cuvintelor... cuvinte nerostite, care fac lacrimile mai amare şi mai întunecate. „

îngerul se uită în pământ. Nu e nici trist, nici vesel.

Chipul îi este imobil. Stă cu mâinile în poală, asemeni unui copil abătut ori unui bătrân în pragul unei porți. Oamenii îl privesc ca pe... ceea ce este: o arătare apărută dintr-o dată, venită de niciunde... Vântul adie blând, răvăşind părul auriu-buclat al îngerului...

Câțiva copii îl ating, cu sfială, îi mângâie aripile...

curioşi, îi mângâie părul, îi ating straiul alb... Unul dintre copii îl întreabă:

– Nene, de ce nu zbori dacă ai aripi?

Privirile insidioase se apropie încet, parcă plutind, de chipul îngerului, de ochii săi teribil de albaştri, îngerul ridică puțin privirea, întrebarea copilului se aude din nou...

– Poți să zbori?!...

Faianță, scufundat în cadă, cu ochii şi gura deschisă, bolboroseşte uleios, schimonosindu-şi chipul... Apărută de nicăieri, mâna lui Grasu îl trage cu forță în sus.

– Al dracului tâmpit! Vrei să mori? 'te-n limbă! Zi, mă, dobitocule?

Grasu îl şterge cu un prosop pe față. Faianță e speriat şi trage aer în piept, parcă pentru prima dată, ca un copil, mirat şi congestionat. Firicele azurii îi pulsează lângă tâmplă, creionate subtil, ca nişte drumuri nămoloase pe o hartă veche...

– De câte ori ți-am zis? Nu mai fura, mă, bani de la tac-to, dă iarbă! Lasă-le, fir-ar ale dracului! Hai, uşor, trezeşte-te...

uşurel... aşa...

Faianță gâfâie. E speriat şi palid...

– Bă... bine, bă, poete, bă...

– ...nu mor caii când vor câinii, bă...

Faianță respiră cioburi şi ciulini amestecați cu pastă de dinți... O pulbere aurie îl mângâie peste față pe măsură ce se aşterne peste el, ca o ploaie de foc şi dulceață de caise...

încet, după sute de clipe şi miimi de cristale de secundă, înghite, umezindu-şi buzele şi surâde către Grasu, aplecat peste el...

<titlu> SAMIR <titlu> Băieții intră în biroul lui Samir, râzând. Samir e un arab, traficant de de toate. Sunt într-o gheretă din cele care împânzeau Regia, la un moment dat. Samir e un individ uscățiv, cu mustață de frizer şi cu părul extrem de negru şi de bogat, de parcă ar fi vopsit. Stă la birou, iar băieții se aşază pe câteva fotolii în jurul biroului, mai degrabă o masă mai mare.

Pappucinno răsfoieşte o carte subțirică, cu coperți roz:

„Limba română în cinci zile", manual pentru arabi...

– Hai noroc, Samire! - îi întinde Faianță mâna şi dau noroc...

– Să trăiesc, baeții! Ce face, ce face? Cum merg trebi?

– Bine, Sami, bine.

– Lați loc, lați loc. Abdul! - strigă pe cineva de afară, în birou intră un malac mustăcios.

– Cafe pentru breteni. Toți beț, da?

– Da, Sami, mersi. Fără lapte.

– Abdul! - îi explică Samir fără cuvinte, adică „ai auzit ce doresc băieții, dă-i drumul"...

Abdul zâmbeşte cu toți dinții, dă din cap şi iese.

– Zicet, Faianț, facem afacer?

– Facem, tată. Ai adus?

– Adus!

Samir deschide un dulăpior aflat la înălțimea genunchilor săi şi dintr-un seif micuț scoate un plic. deschide şi apucă un teanc de bancnote de o sută de dolari.

Le numără şi apoi i le înmânează lui Faianță. Acesta, la rândul său scoate din buzunar nişte bancnote, prinse cu un elastic şi i le dă lui Samir.

– Doi la unu, cum am vorbit.

– Da, Faianț, breten. Doi un. Calitate estraordinar.

Pappucinno citeşte cu voce joasă din manualul de română pentru arabi.

– ...Drag mea Viorimca...ai avut ambilitatea sa mă inviți la masa mîn cu sora şi frate men. Cum pana mea ? Tata mort. înmormântare ora 4. Bă, eşti prost...

– Aşa. Acum dă să văd şi obiectele - continuă Faianță.

– Acum, breten... Plăcut afacer cu tine. Dache tot client ca tin... ehee... dar nu ştiut eu de mult, păcat... De ce nu venit mai demult, a?

Intră Abdul cu cafelele. Le aşază tacticos pe masă.

Samir îi mulțumeşte în arabă şi Abdul iese.

– Sint fericita de cunoştinț lagodna băiatului dry.

Cordiale felicite... - continuă Pappucinno să murmure...

Samir scoate o geantă de voiaj din acelaşi seif. O deschide şi o pune în fața lui Faianță.

– Pot să le scot? - întreabă Faianță.

– Da, sigur, Faianț. De rog.

Băieții se apropie, în afară de Pappucinno, profund interesat de lecțiile de limba română. Din geantă, Faianță scoate două pistoale: un Beretta 9 mm parabellum şi un Magnum 357 colt pithon. Apoi scoate şi două amortizoare.

Le montează pe rând.

– Avut dreptat? Avut! Frumos şi efitin. Ca la mine nu găseşti - râde Samir mulțumit, sigur de el.

– Da, tată. Beton - confirmă Grasu.

– Bin. Nu vreau sa ştiu ce face cu el, treab ta, dar merge şi este marfa bun... Da?

– Ok, Sami - îi răspunde Faianță, zâmbind uşor. Stai liniştit. Le vând şi eu. Am o comandă. Nu trimit pe nimeni la tine. Eu le iau, că ne cunoaştem de mult. Dacă are cineva probleme, păi eu am, nu tu. Corect?

– Corec, corec! - chiraie Samir, fiicând un gest ca şi cum s-ar spăla pe mâini...

Băieții studiază armele. Pappucinno continuă să citească.

– Dorese ca tu la fel sa te gînduti la mine si găseşti la munca ta disiractia abesentei mele. Cel care te iuheste.

Nabil.

Faianță îi dă nişte bancnote lui Samir.

– Şi te mai rog să-mi schimbi şi mie ăştia. Da' la un preț bun, nu mă aburi!

– Se poat? Samir aburest la țin!? Samir corec, nu ca muist ala de Malon!

– Mă, cine dracu' e Malone ăsta, mă, că mor? - izbucneşte Grasu...

– Valutist. Țepar. Mar escroc - îl lămureşte, mirat, Samir, neînțelegând de ce râd băieții. Apoi începe să numere banii pentru Faianță, pe care i-a scos din seif în timp ce vorbea de Malone.

– Da-mi pijamau! închide jamul! Eşti leneşi!... - se chinuie Pappucinno să priceapă tainele pronunției...

Băieții râd de se prăpădesc. <titlu> PENTRU SERVĂ ŞI TEREN <titlu> Pe maidanul unde locuieşte Abraşa parcă nu au crescut decât copaci bolnavi. O mână lacomă pare să-i fi desfrunzit înainte de vreme şi s-a jucat cu crengile lor, îndoindu-le parcă spre a vedea cât de mult se pot apleca.

Toți copiii de la şcoala din apropiere par a fi vrut a se juca prin pomi, după ore, aşa că tot ce-a mai rămas din strada odinioară interesantă sunt nişte umbre prăfuite care țin loc de arbuşti.

Abraşa şi Faianță fac echipă împotriva lui Manase şi Grasu. Joacă tenis cu piciorul pe mijlocul străzii pavate cu pietre de caldarâm, ca un peşte ofticos, adus de apa mării pe plajă, să moară sufocat, aşa-i trebuie... Cu praful stârnit s-au obişnuit, mai greu e doar iarna, căci în cartier nu sunt gaze.

– Hai, fratili meu, dă-i...

Mingea sare aiurea, în toate părțile, izbindu-se de rotunjimile bombate ale pietrelor. Abraşa loveşte mingea puternic. Grasu încearcă inutil să facă un pas, abia se mişcă.

Abraşa izbucneşte, îmbrățişându-l pe Faianță - O nouă victorie, doamneloooor şi domni loor! Grasule, faci cinste! Hai, că te-am ginit că ai bani azi. Nu fi chitră şi dă de băut. Am chef să ling o bere, 'ți-ar freza aia de urangutan...

Grasu bombăne, ciudos, în timp ce Manase dă din mână a lehamite...

– Băi, Grasule, apucă-te, bă, de-un sport, ceva, slăninosule! Parc-ai fi o balenă obeză...

– îmi dai tu bani de sală, Mană, fir-ai al dracu' de bancher?

Băieții râd şi se aşază pe marginea trotuarului, în fața porții casei lui Abraşa, care tocmai aduce din curte două scăunele pliante.

– Ce mai aduci scaune? Stai naibii acilea lângă noi, simandicosule!

Grasu se rățoieşte la el, încercând să apuce unul dintre scaune. Abraşa se fereşte, pune scaunele mai încolo şi se aşază pe unul dintre ele. Se ridică şi Manase, încet, apoi se aşază pe celălalt scăunel. Băieții arată ca un grup de măturători în pauza de prânz, în fine, Grasu se ridică poticnit şi se îndreaptă către chioşcul aflat la câțiva metri mai încolo, într-o curte, la umbra unui corcoduş bătrân. Cumpără patru beri şi le aduce agale, împărțindu-le băieților.

– Na, mă, alcolicilor...

– Cine, mă, io? Io nu consum alcool. E doar aşa, o pornire aiurea - comentează Abraşa.

– Bă... începe Grasu să vorbească, fără să-l ia în seamă pe Abraşa, după ce a luat o gură din berea pe care a desfăcut-o între pietrele bordurii... mă enervează o chestie.

– Ia, zi-le tu, Grasule... care eşti veşnic nemulțumit de starea națiunii... zi-le tu... - îl îmboldeşte Abraşa, răguşit.

Bă, rece şi bună e berea asta. Deştept om ăla care a inventat-o, să-i dea Dumnezeu sănătate...

– Cum vine, mă, chestia cu brânza de vaci?

– Bă, tu ai o obsesie cu brânza. Adică? - întreabă Faianță, aprinzându-şi o țigară.

– Păi, cum vine? Cum adică de „vaci"? Ce, sunt mai multe vaci la o brânză? De ce nu e de vacă? De ce trebuie să fie de vaci? Ce, io mănânc friptură de „porci"?

Băieții râd şi glasurile li se întind ca nişte ațe, peste cartierul clocotit...

– Nu mai râdeți ca tâmpiții! Zi, Faia, că tu eşti profesor la d-astea...

– Măi, e o generalizare, aşa se numeşte sortimentu' ăsta de brânză dulce...

– Păi... atunci de ce nu-i spune, dracu', „brânză dulce"?

De ce trebuie să mă aburească? Brânză de vaci. Nu ştiu, sună tâmpit... Nu?

– Grasule, la tine totu' sună tâmpit... Abraşa bagă mâna în cutia de scrisori, care nu e decât o gaură în gard spre stradă şi scoate un ziar.

– Ia să vedem noi ce mai zice presa de aaazi... - spune el, desfăcând larg ziarul.

– începi şi tu ca Papu, acuma... - rânjeşte Manase, uitându-se strâmb la soare.

– Ce, mă, eşti abonat? - se miră Grasu.

– Da. Trebuie să fim şi noi la curent cu lumea, nu?

– Pe dracu'... - răspunde Grasu şi mai ia un gât de bere... Auzi, Faia, tu n-aveai interviu azi?

– Mâine, Grasule, mâine. Ți-am mai zis de o sută de ori...

– Ce vrei, mă? Am memoria scurtă. Auzi, Abra? Cum îi zice, mă la strada asta?

– Ah, poveste mare... I-au schimbat ăştia numele, aşa aiurea, îi zicea Fragmente...

– Cum, mă? Strada Fragmente? Mă rog... Şi? Acu' cum îi zice?

– Dorului. Sunt tâmpiți, zăpăcesc oamenii, e-o nebunie acuma cu schimbarea adresei în buletin, înnebuneşti. O prostie tâmpită. Modifică totu' aiurea, n-au ce face ăştia de la primărie, ere' că se plictisesc de se cacă pa ei...

– Da. Aiurea. Da' e mişto Dorului. Adevăru' e că au schimbat şi imnu'... Ce-o fi avut cu Trei culori, nu ştiu...

– Lasă, că era tâmpit. Mai bine ar schimba naibii constituția, lasă imnu'. Chestia cu proprietatea e aiurea, da' pa cine crezi că interesează? D'aia se dau casele înapoi, se fac tot felul de şmecherii. Uite, erau unii aici, săracii, n-aveau nici o vină, a câştigat unu' casa, cică, şi i-a aruncat afară, în stradă, cu haine, cu mobilă. Casă moştenită, da' dacă umflatu' ăla cu merțan care a câştigat-o era proprietar', io mă spânzur. Bag mâna-n foc că e vrăjeală...

Timpul se scurge încet, ca o pastă sclifosită...

– Nu se poate, bă! Fiți atenți, că-nnebuneşti! E unu' aici care-şi vinde ficații!

– Unde, mă? - moare Grasu de curiozitate...

– La anunțuri. Uite, zici că sunt io nebun... îi arată Abraşa ziarul.

– Da, bă, incredibil!

Grasu îşi trage o palmă peste frunte.

– Cum e, mă, trăi-ți-ar? îți dai seama în ce hal am ajuns? Unde dracu' ai mai văzut, frate, să ajungi în halul ăsta de amărât? Să-ți vinzi ficații... Doamne, sfinte! Sărăcie mare, trăi-ți-ar... Sărăcie mare! Ne vindem rinichii, ficații...

Creierele mai lipseşte să le mai vindem şi asta a fost. O să rămânem o adunătură de descreierați, la coadă la pâine.

Auzi, da' Papu de ce n-a venit?

– I s-a stricat frigiderul şi a mâncat ca disperatu' tot ce avea în el, de ciudă să n-o arunce - îi explică Abraşa, cu ochii în ziar.

– Bă, eşti prost?! Şi? A venit generalu' Borişteanu?

– îți dai seama că-l doare burta, i s-a umflat ca un balon, a borât toată noaptea. Poate trecem mai pe seară pe la el...

– Păi... nu mergem la Ciaplin azi?

– Ba da, mă, hooo! O să mergem şi la Ciaplin... Tu altceva în afară de femei mai ai în cap?

– Da, spume pa țara asta plictisită! Nu se întâmplă nimic, bă, aici, nimic. Nimeni nu se grăbeşte, totul se face încet, ca melcii. Stăm... La asta suntem buni, maeştri. Ce dracu' om aştepta, nu ştiu?! De sute de ani tot aşteptăm, în chilu' meu, ca proştii, să se-ntâmple o minune...

– Ne exersăm comoditatea, Grasule, nu stăm... - concluzionează Manase.

– Pe dracu'! - intervine Faianță. Căscăm pa cruce de plictiseală, bă, vorba cuiva! N-are nimeni chef de nimic, ne mişcăm cu viteza tractorului, nenicule! Da-n schimb, ne vindem ficații, că-i mai simplu. Şi ne mirăm că avem salariile mici. Păi, la ce-ți trebuie salariu mare, tată, dacă trăieşti rentier din rinichi şi splină? Corect?

– Corect! - răspunde Grasu, prompt. D-aia cumpără ăştia tot în țară, nenicule! Păi, dacă totu' e de vânzare, ce pana mea? Şi ştii care-i culmea? Că totu-i făcut prost, cu picioarele, de rahat, da' lumea tot cumpără... Ce e mic, albastru şi pătrat? O minge mare şi roşie, făcută în România! Facem bişniță cu cârlige de rufe şi cotoare de lozuri... Şi toate second-hand. Țară de mâna a doua, popor de unică folosință. Cumpărăm prezervative la mâna a doua, da' habar n-avem cum se face albastru de Voroneț.

Las-o dracu'... Hai să mai facem unu'. Treci, Mană! Pentru servă şi teren...

E cald. Şi frunzele s-au plictisit... şi vântul care abia adie...

Undeva, spre capătul străzii, dincolo de tufele de liliac de lângă chioşcul cu bere, apare nebuna în chiloți şi maiou, alergând bezmetică... Băieții nici n-o mai bagă în seamă.

<titlu> Fum <titlu> Faianță este în cada plină cu apă, amețit de drog. Din sufragerie se aude, în surdină, o melodie liniştită, „Mr.

Tambourine Man", a lui Dylan...

– „Am s-o iau de la început, aşa că trage aer în piept, Aici eşti pe terenul meu. ”

La capătul celălalt al căzii e Grasu, amețit şi el de efectul drogului...

Abraşa opreşte Porsche-ul lângă bordură. Faianță îl aşteaptă pe trotuar. E amurg. Abraşa coboară, îşi aprinde o țigară, îi dă cheile lui Faianță.

– Ai grijă de ea. Vreau s-o duc înapoi dimineață. I-am schimbat eu numerele. Ia şi talonul!

– Bine, moşule, mersi!

Faianță urcă în maşină şi demarează... Abraşa se uită lung după el.

– „Am să aplic toate loviturile pe care le cunosc. Am să te lovesc şi am să te mângâi cât pot de tare, în acelaşi timp.

Mă obligi să fac lucruri pe care refuz să le mai fac de mult.

Sunt nebun după tine. „

Faianță se plimbă cu Lili prin oraş, în Porsche-ul de la Abraşa. Vântul înfoaie părul ei ca-ntr-o reclamă pentru şampon...

– „Ştii... în fiecare dintre noi e un animal care aşteaptă să fie descătuşat. Oribila arătare din vintrele mele refuză să atace dacă nu e provocată. Credeam c-am reuşit s-o stăpânesc, astfel încât să-i lovească pe cei dragi atât cât » permiteam eu şi când dădeam libertatea s-o facă. „ Lili stă cu capul sprijinit de umărul lui Faianță. Faianță fumează. Maşina trece ca prin vis pe străzile oraşului. Nu se aude decât o cicadă care cântă sâsâit, neîntrerupt...

– „Din păcate, un monstru rămâne un monstru şi nimic mai mult. Este aproape imposibil de controlat, mai ales atunci când te confrunți cu demoni pe care seara îi întâmpini şi dimineața îi alungi, mulțumindu-le pentru vizită... „

Faianță ține o mână pe volan şi cealaltă mângâie părul lui Lili. Se apropie de ea şi o sărută lung. Maşina se apropie cu mare viteză de o intersecție. Trece pe roşu. O altă maşină, venită din dreapta, trece prin fața lor. La volanul ei sunt alți doi îndrăgostiți care se sărută. Faianță şi Lili se desprind din sărut.

– Te iubesc! - îi spune Faianță...

O boare albăstruie de vânt se învârte în jurul celor doi, prin exteriorul maşinii, privind în sus, de ruşine să nu le surprindă sărutul... stelele clipocesc vesele iar tăcerea este incredibilă, sunetele au adormit, uitând de ce se aud...

Maşina pare suspendată între cer şi pământ.

– Am un copil... - şopteşte Lili...

Muzica încetează. Se mai aude doar cicada asta încăpățânată...

<titlu> VIA DOLOROSA <titlu> Clădirea cu numărul 9 e o construcție fleoşcăită de prin anii '30. Ploile din ultimii ani i-au spălat fațada, decolorând-o, astfel că acum a căpătat o culoare neclară, mohorâtă şi incertă. Un fel de gri-rozaliu, ca o pastă de dinți expirată.

Ciuhapu locuia acolo de mic. Nu-şi amintea nici el de când. Primele amintiri le avea cam de când începuse să fure dude de prin copacii vecinilor. Urca tiptil pe acoperişul unui garaj din spatele casei, după ce sărea gardul comun cu al curții vecine, apoi ocolea cu grijă maşinile şi se cățăra pe trunchiul scorțos, sprijinindu-se de gard şi de peretele garajului. Fără să se grăbească, se oprea, apoi, câteva minute, pândind atent perdelele casei. Dacă nici una nu se clintea, începea să-şi rotească privirea printre crengi, admirând dudele umflate şi dodoloațe care sclipeau în soarele fierbinte al verii, înfuleca apoi atent, migălos şi fără grabă. De obicei apăreau, după trei fluierături scurte, Faianță şi Manase. Urmau acelaşi traseu ocolit, urcau lângă el şi mâncau toți trei în linişte, şoptindu-şi cuvinte scurte, fără să aibă timp de discuții. Era un ritual studiat, aproape mecanic.

Dudele astea nu aveau nimic deosebit. Nu erau nici mai dulci şi nici mai mari decât altele, numai că erau mâncate pe furiş şi asta le dădea o importanță anume. Ajungeau greu la ele şi simplul fapt că trebuia să facă totul pe furiş, cu atenție şi după studierea dinainte a locului, delimita banalitatea de aventură.

Dar asta fusese demult...

Acum Ciuhapu meştereşte ceva la o dubă Volkswagen” parcată în fața casei sale, la numărul 9. Abraşa citeşte un ziar şi îi întinde, din când în când, tot felul de scule pe care Ciuhapu i le cere.

– Auzi, bă? Ai auzit de grec? mormăie Ciuhapu plin de ulei. Dă franceza...

– Ce s-aud? silabiseşte Abraşa, întinzându-i cheia fără să se întoarcă.

– L-au găbjit ieri gaborii...

– Unde, mă?

– Pe vedeu...

– Ă...

– Da... la curse.

– Pa ce alerga?

– Pe un bemveu... de la fra-su.

– Cin' ți-a zis?

– Păr. Am supt o bere aseară...

– Ce gulgutar nenorocit eşti! Mie de ce nu mi-ai zis?

– Păi, nu erai cu mangla? Credeam că te duci şi tu. N-ai zis că frigi un porşan?

– Eh... i l-am dat lu' disperatu'. Era cu duda aia a lui.

– Era mufat?

– No. Avea chef de-o clanță.

– Păi... şi? Dup-aia? De ce nu te-ai dus?

– M-am alergat cu extratereştrii.

– Eh... cum dracu'? Te-au luat? Unde?

– M-au luat pe naiba. L-am făcut pe unu' prin Băneasa şi s-a luat un agarici după mine, băga-i-aş sârmă-n cur...

– Te-a dat prin stație...

– Da... şi m-au alergat pan' la Colentina, pe la zoologică. Da' i-am spart. Vai de curu' lor, s-au făcut zdrențe, muci. Să-i fi văzut ce spume aveau pa ei. Te pişai pe tine de râs. Fii atent ce vinde ăsta: maşină de împachetat prafuri. Bă, eşti prost? Nu-i adevărat... Şi zici că a luat-o grecu'? Adevăru' e că de mult îl păştea. Vezi? Io d-aia nu mă duc niciodată la ăia. Ce curse, frate... Vrei s-alergi? Bagă-te cu mine, dacă te țin curelele. Salți o sportivă şi te dai cu ea Până dimineață. Pe urmă o duci frumos la loc şi te duci să te culci. Simplu. Vrei să te umfle licuricii? Bagi via dolorosa, alergi cu toți puştanii şi cu toți necordiții şi te aleargă gaborimea pe la secții. Naşpa. Fraieri, ce pana mea să le fac?

Să stea dracu' acasă sau să-nvețe meserie. Şi mai vorbim pe urmă... Gata, mă?

– Da, hai să te uiți...

Abraşa lasă ziarul deoparte şi se uită prin periscopul improvizat. O țeavă care iese prin capota dubei.

– Marfă, meserie! Beton! Hai la Grasu... Şi sună-l şi pe Faianță. Zi că suntem gata...

– Bine. Dă sticla aia cu spirt, să mă şterg pe mâini...

– M-ai înnebunit cu spirtu' ăsta...

Se lasă seara peste caldarâmul încins şi luna se agață cu mâinile de stele, cățărându-se tot mai sus... <titlu> TATĂL <titlu> Pe o masă lungă de lemn de cedru sunt tot felul de bunătăți: caviar, icre de Manciuria, somon fume, un purcel de lapte cu măr îm gură, platouri cu sandviciuri asortate, bucheuri, hors d'oeuvre... toate puse laolaltă fără noimă, ca după un chef.

În capul mesei stă tatăl lui Faianță, un individ mătăhălos, grobian la vreo 50 deani. Dă peste cap un pahar cu votcă. În mijlocul încăperii, pe un scaun verde de pluş, stăFaianță...

O menajeră tânără, cu fustă nini şi decolteu provocator strânge masa...

– Tată... mă-nsor - îngaimă Faiamță"

Menajera ia de pe masă sticla cu votcă şi purcelu de lapte. Tatăl lui Faianță o opreşte, ia mărul din gura purcelului şi-i face semn fetei să plece.

– Bravo... Foarte bine!!... Altceva mai ai să-mi spui?

– Mă rog, eu am vrut să te anunț. Aşa se cade.

– E bine că mă anunți... Şi... cine e ? ...Aia?

– Da, Lili...

– Te-am rugat să te mai gândeşti . Faci o greşeală. Te grăbeşti... .

Nu, nu m-ai rugat să mă mai gândesc, mi-ai interzis s-o mai văd... e o diferență...

Apare o altă menajeră care strânge de pe masă. E la fel de atrăgătoare ca şi prima.

– Zi-le la băieți să tragă maşina în față - • -îi şuieră printre dinți tatăl... Menajera iese. Tatăl se uită după ea.

– Şi cu asta te-ai îmbârligat? - întreabă Faianță.

– Nu cred că ai tu dreptul să mă întrebi pe mine cu cine mă îmbârlig. E treaba mea.

– Aha, înțeleg. Da' tu pe mine ai voie să mă întrebi? Io nu sunt mama, care săraca n-a suflat o vorbă în fața ta toată viața...

– Las-o pe maică-ta în pace, Dumnezeu s-o odihnească!

– Din cauza ta se odihneşte acum. Ai băgat-o în mormânt cu curvele tale, mă scuzi că îți reamintesc...

– Ai grijă cum vorbeşti, că-ți scot dinții din gură!... - se ridică tatăl, punându-şi amândouă mâinile pe masă. Cine eşti tu, bă, căcat cu ochi, să-mi ții mie teorii?! Cum îndrăzneşti?

– Uite că îndrăznesc! Trebuia să te gândeşti la asta înainte să mă ai pe mine, să-ți închipui că într-o zi băiatul tău o să te întrebe... nu? De ce aia, de ce ailaltă? Nu crezi?

– Ieşi afară, nesimțitule, să nu te mai văd în casa mea...

– Fii liniştit, n-o să mai trec. Ți-am zis ce-am avut de zis - îi răspunde Faianță, fără să se ridice de pe scaun...

– Te-am rugat... Ce-ți trebuie ție însurătoare?

– Nu, nu, pe tine nu însurătoarea te deranjează! Ea te deranjează...

– Şi pe tine te doare-n cur de părerea mea...

– Ştii cum e? Toată viața am făcut numai după „părerea ta". Da' părerea mea ce are?

– Bă, ți-am oferit totul. Tot ce vrei. Casă, maşină, bani, viață liniştită...

– ... Da' să nu mă însor cu ea?

– Exact. Care-i problema, ce nu înțelegi? E o curvă!

Las-o-n pace! Tu n-auzi?!

– Tu atâta ştii? Să mă ameninți? Rupeai cureaua pe mine... de parcă nu" eram al tău... „Boule", „tâmpitule", „idiotule", altceva n-ai ştiut. „Nu eşti bun de nimic", „apucă-te de muncă", „ia-o la stînga, ia-o la dreapta", de parcă eram handicapat. Uite că nu vreau nimic din ce-mi dai tu!! Vreau să am viața mea, lucrurile mele, ale mele, pricepi?! Tu nu ştii decât să-mi scoți ochii pentru fiecare rahat care l-ai făcut pentru mine. De ce le mai făceai, atunci? Era normal să faci totul pentru mine, nu asta se presupune că fac părinții?

Altfel, de ce dracu' m-ai mai făcut?... - Dacă o iei pe asta...

– Ce faci, ia, că sunt curios? Mă omori? Ah, mă dezmoşteneşti? Vrei garsoniera înapoi? Da' ia-o, tată, ia-o!

Dă-o la muierile tale, ia-le lor de toate, fac ceva pe ele... De când n-ai mai fost la mama la cimitir?... Nu mai ştii decât badigarzi, merțan, frecții, şmenuri... afacerile tale extraordinare...

– Ieşi afară!

Faianță se ridică . Se uită lung la tatăl lui.

– Lasă-ne în pace! - pronunță el calm şi rar, îndreptându-se către ieşire.

– Vinoo înapoi !... Treci încoace imediat!...

– Ia-o la stânga ... ia-o la dreapta... - mai spune el, ieşind...

Faianță se plimbă prin oraş. Aglomerație. Se face verde la semafor. Este pe Magheru, se îndreaptă spre Universitate, înaintează pe banda a treia, în zona cinematografului Patria încetineşte şi opreşte inexplicabil maşina. Stă câteva clipe

pe gânduri. Apoi caută în torpedou o casetă, o găseşte şi o pune în casetofon. Ascultă „Iartă-mă" a Paraziților. Din spate încep să se audă claxoane lungi şi înjurături. Faianță porneşte şi întoarce brusc maşina.

<titlu> ROATA <titlu> Abraşa, Faianță. Grasu, Manase, Gelu şi Pappucinno sunt în dubă, prin oraş.

Abraşa conduce, foarte concentrat, gândindu-se la ale lui...

– ...pedeapsa capitală, domnilor - țipă Faianță...

– Da, nene - aprobă Grasu - ne trebuie o mână forte, care să ne conducă cum trebuie, nu adunătura asta de neputincioşi, de băşinoşi şi de...

– ...mafioți! - îl completează Gelu - Mafioți pe dracu'! Bă, nici mafie nu suntem în stare să avem, bă. Păi, să zicem mersi dacă vine mafia la putere, bă... - se enervează Grasu...

– ...că ne scoate din căcat, vă spun io! - râde Abraşa, atent la drum...

– Problema fundamentală a poporului român... repet, problema fun-da-men-tală, atenție!... este că nu se munceşte.

Românu' găseşte tot felul de scuze lamentabile, orice numai să nu se apuce de treabă... Aia e, ce s-o mai frecăm... - se burzuluieşte Manase.

– îmi pare rău! Rămân la părerea mea. Pedeapsa capitală.

Nu pot să înțeleg de ce s-a renunțat la pedeapsa capitală. Ce dracu' trebuie să fim noi mereu pe dos, invers decât americanii, altfel... Adică, cum dracu' vine asta? Noi i-am descoperit şi acu' noi ne luăm după ei? Ce dracu' are, mă?

Românu' nu poate să facă ceva de capu' lui, singur, trebuie să aibă mereu în cap America... - răspunde Grasu, mai nervos...

– Amerikaa! - şopteşte Pappucinno fericit... - ...Ce? E concurs între țări, ce pana mea?!

– Americanii au pedeapsa cu moartea... - mormăie Faianță, uitându-se absent pe geam...

– Nenică, avem conducătorii care-i merităm - nu se lasă Manase. Scurt. Problema noastră e alta. Nu e obligativitate la vot, tată. Românu' ar trebui să fie obligat să voteze. Nu vezi că nu vine nimeni la vot şi ăia care vin votează-n doru' lelii, aşa, aiurea?... Ai peste 18 ani? Păi, eşti obligat să votezi, ca-n America de Sud...

– Amee-rikaaa!!

– Taci, mă, băga-mi-aş picioarele-n capu' tău, m-ai stresat, mai dă-te-n durerea mea... Suntem o țară de metafizici, bă, de neînțeleşi, de ciorani şi emineşti... las-o-n aia goală... Tu nu vezi? Au trecut atâția ani şi nici acum nu ştim cine morții mă-sii a tras în noi... - zice Faianță, întorcându-se către Pappucinno...

– ...21-22! Vrem tezauru-napoi! Basarabia, pământ românesc! - strigă băieții în cor.

– Hai sictir! - continuă Faianță, revoltat. Uite, avem numa' eroi, terorişti - fix pix! Deodată, aşa, s-a umplu de eroi. Da' cine i-a făcut p-ăştia eroi?

– Extraordinar, bă, iar Malone! Nu, că poți să înnebuneşti! - se miră Grasu, exasperat...

– Bă, Pappu, ai luat aparatu' de fotografiat? - se întoarce Slăvilă către el...

– Da, mă...

– Bun. Fiți atenți. Notăm tot. Ora la care face pauză de masă, dacă iese, unde iese, ce mănâncă, dacă pleacă Maria, unde pleacă şi cât stă... - înşiră Faianță tot ce au de făcut, vorbind repede, ca nu cumva să uite ceva...

– ...cât are la sutien... - se bucură Ciuhapu, ştergându-se pe mâini cu o vată îmbibată în spirt...

– Hai, că eşti prost... Ce faci, bă? Iar te dai cu spirt? Bă, ce pute!...

– Ce vrei, mă? Dacă nu suport să fiu murdar pe mâini?

– Ciuhape, negreala asta nu se ia, e din născare, n-ai ce-i face - râde Grasu.

– O ciocăneşti în vârf!! - râde şi Gelu, care ascultă Paraziții...

– ...când închide, cum închide, dacă primeşte marfă şi la ce oră, dacă are camere video ascunse, ce alarmă are...

– ...Hai, mă, c-am înțeles, nu suntem tâmpiți... - îi azvârle Grasu printre dinți lui Faianță...

Gelu schinbă postul de radio şi se opreşte la „Big in Japan" a celor de la Alphaville...

– Ah, ce bine! De când vreau să întreb... şi ce spumele mării zic ăştia în melodia asta, mă, că niciodată n-am înțeles? - chirăie Grasu...

– Habar n-am, nici io n-am înțeles. Auzi, Grasule, tu erai brosăr, depeşăr sau rocker? - îl întreabă Faianță peste umăr...

– Bă, io eram ăla care-i cafteam şi p-ăia şi p-ăia - îi răspunde Grasu şi băieții încep să râdă...

– îi mai țineți minte pe coca? Cocalarii... Piramizi, lacost şi ciucurei. Şi freza aia stupidă, de punker obzecist oligofren... - mormăie Gelu...

– Da, piramizii... te caci pă tine... - zâmbeşte Faianță...

Deodată, maşina începe să scoată sunete ciudate, să se zgâlțâie, să trosnească din toate încheieturile, de parcă o mână puternică ar încerca să o strivească...

– 'opaa... ce-i asta? Ce are, Abra? - întreabă Slăvilă, ținându-se de umărul lui Pappucinno.

– Să mă piş pă ea! Cred c-am făcut pană.

– Incredibil, să mor io. Cum dracu', mă, avem ghinionu' ăsta? Opreşte, dă-o-n mă-sa, hai s-o facem - pufneşte Faianță...

Abraşa trage pe dreapta. Pappucinno trage de uşa dubei şi coboară toți, pe rând, din maşină.

– Cauciucuri româneşti, "te-m-aş în ea de viață. Păi, sigur...

– înjură Grasu, transpirat, uitându-se la cauciucul pleoştit...

Abraşa deschide portbagajul şi cotrobăie într-o cutie de carton.

Băieții sunt undeva pe podul Crângaşi. Se întind, sunt somnoroşi, în depărtare se vede ştrandul.

– Bă, ce baie aş face! - spune Grasu, printre dinți, strâmbându-se la soare...

– Nu se poate! ExtraveraalîCum, mă, tu care te speli doar marțea şi primăvara?! - îl trage Ciuhapu de chică... - Ia de-aici! - îi urează Grasu, apucându-se cu mâna de prohab...

– Hai, bă, să facem o baie, las-o dracu' de supraveghere, că avem timp şi mâine... - se bagă şi Pappucinno în vorbă...

– Nu, azi, că-mi bag picioarele. Fără comentarii - refuză Faianță, scurt...

– Da' baie avem timp. Hai, care mergi?

– Terminați, că mă enervez!

– Hai, bă, că până termină Abra ne-am întors. Sau veniți şi voi. Uite ce mişto e afară. Hai, ce mama naibii!

– Da' de ce să fac io pana, frate? Care-i cioaca?

Tragem la sorți. Hai! - se enervează Abraşa, cotrobăind în continuare prin cutia de carton...

– An tan te... Di ze mane pe... Di ze mane, compane...

An tan te! - incantează Grasu, ca un copil de grădiniță...

– Bă, eşti prost? N-am mai cântat d-astea de la şase ani... - se miră Pappucccino.

– ...de la „fațea"... - râde Ciuhapu...

– Din oceanul Atlantic... A ieşit un peşte mic... Şi pe coada lui scria... Ieşi afară dum-nea-ta! - râde şi Manase, încântat de amintire...

– Ce cretini, bă, ce adunătură de tâmpiți, oameni serioşi, cică... - mustăceşte Faianță...

– ...Cică...

– Ştii bancu' cu cico? - îl întreabă Grasu pe Ciuhapu...

– Hai, ia de-aici!!

– Care ai o ciungă? - se întoarce Abraşa către Grasu...

– Lipeşti cu ciungă?

– Eşti prost! Am un gust aiurea în gură, nu ştiu...

– Ce dai pe ea? - îi întinde Manase palma...

– Un Pif şi-un Rahan!! - se luminează Abraşa la față, apoi dispare iar pe jumătate în portbagajul deschis, cotrobăind în cutie...

– Auziți? Mai țineți minte gumele alea chinezeşti, jumate albe, jumate roşii... întreabă Faianță...

– ...învelite-n foiță de orez, de nu ştiam niciodată dacă se mânca sau nu?

– Se mânca, mă, Grasule, se topea-n gură.

– Se mânca pe dracu'! - îl contrazice Slăvilă şi Gelu face un semn a lehamite, adică să-i lase în pace, că nu ştiu ce vorbesc...

– Şangai China scria pe ele. îmi plăcea cum sună.

Şangai China... - continuă Grasu, fericit şi el că şi-a adus aminte...

– Şanhai, băi, inculturalilor. Ştii ce-mi plăcea mie?

înghețata, nene. Vafa şi polaru'... - râde Faianță, satisfăcut, cu gura până la urechi...

– Mie bomboanele cubaneze... Ce dor mi-e de mirosul ăla de cafea şi bomboane din alimentări... mai ştii nechezolu', Ciuhape? - spune şi Pappucinno...

– Ce-aveți, mă? V-ați prostit? Parcă sunteți babe d-alea care-şi amintesc din poze... - se miră Slăvilă...

Abraşa apare de după dubă. E plictisit şi îi e cald...

– N-am cric!

– Tu vorbeşti serios?... - se uită Faianță la el ca la o moluscă împietrită. Eşti complet tâmpit...

– Monseur scriim, monseur zîşem. Şi umbli cu şoara vopsâtă? - râde Manase...

– Amice... eşti idiot... - râde Pappucinno cu toți dinții...

– Coaaa - na Mița biciclista - începe Grasu să țipe, dând tonul - A căzut şi şi-a rupt... piiiit - palac într-un copac... Mie-mi vine să mă...

Băieții încep să cânte cu toții, hlizindu-se prosteşte...

– Caaaaa — lule, mănânci ovăz... Mie-mi vine să mă...

băăă - iețelu' face baie şi se scarpină la... Coaaaa - na Mița biciclista...

Băieții se îndepărtează, ținându-se pe după umeri, către ştrand...

– Le ca noş deța, le ca noş dețaa!! - cântă Pappucinno...

– Draghizriteli, jolt carton!! - zbiară Gelu...

– Faulliră na cracată! - țipă Slăvilă, driblând cu o minge invizibilă...

– Studio hix, Linda... iiiiiaaaaaa!!!! - urlă şi Ciuhapu...

– Zgubje-labje, zgabje-lubje... -cârâie Faianță...

– Lubje-zgabje, labje-zgubje... - râde şi Manase...

Băieții o iau la fugă spre ştrand. Hainele aruncate pe iarbă flutură ca nişte zdrențe flendurite puse la uscat. Băieții o rup la fugă şi sar în apă.

– Tunurilee din Navaroneee!!! - țipă Slăvilă...

– Păzeaa! Ghiuleauaaa!!! - urlă Grasu, alergând către bazin şi împroşcând pe toată lumea în urma impactului cu apa...

Băieții se bălăcesc, veseli, stropindu-se şi împingându-se...

O mână păroasă aruncă repede toate hainele băieților într-un sac... La megafonul ştrandului se difuzează melodia „Skookiah" a lui Armstrong...

Lângă şosea, un poliţist notează meticulos numărul dubei. Apoi rupe din chitanţier foaia şi o pune în parbrizul maşinii.

– Ce faci, mă, eşti prost? - îl întreabă plutonierul de lângă el.

– De ce, şefu'?

– Păi, n-o ridicăm, măi... fraiere? Cine dracu' s-o citească?

Poliţia ridică duba parcată neregulamentar...

Băieţii se bălăcesc, se stropesc cu apă, râd...

Câteva ore mai târziu, înveliţi doar cu cearşafuri diferit colorate, băieţii se uită, aliniaţi, la locul unde trebuia să fie parcată duba. Apoi în dreapta şi în stânga. Melodia pare să se mai audă în capul lor, ca un refren ciudat...

în tramvai e cald, dar băieţilor nu le pasă. Acoperiţi doar cu cearşafurile, se ţin de barele din tramvai. Toţi călătorii se uită la ei. Nimeni nu vorbeşte...

<titlu> HOLD-UP <titlu> în avion e linişte. Se aude doar motorul huruit al aparatului care pluteşte printre nori albicioşi. Pasagerii se odihnesc. Câţiva citesc şi vreo doi-trei se uită la monitoarele atârnate deasupra culoarului. Deodată, totul începe să se zgâlţâie, se aprind beculeţe, lumea intră în panică, avionul pare că a intrat în vrie. Pe unul din scaune, Grasu, foarte calm, se uită la televizor. Deodată, se aude vocea căpitanului.

– Doamnelor şi domnilor. Cu regret vă anunţăm că a avut loc o defecţiune a aeronavei şi ne prăbuşim. Vă rugăm să vă legaţi centurile de siguranţă şi să nu fumaţi. Aveţi timp de o rugăciune sau de un telefon rapid rudelor. Dacă există un medic la bord, este rugat să vină până în cabină, căci copilotul a leşinat. Vă rugăm să nu intraţi în panică şi să nu căutaţi paraşute, căci în afară de stewardese, altele la bord nu există. Dacă doriţi să mai faceţi o dată dragoste cu... cine apucaţi, faceţi acum. Mai aveţi patru minute la dispoziţie.

Sperăm că v-aţi simţit bine cu noi. Vă mulţumim pentru înţelegere şi pentru alegerea companiei noastre. Vă aşteptăm şi altă dată...

Grasu zâmbeşte larg, chipul i se luminează. Se întoarce către femeia din stânga lui. E Andreea Marin.

– Andreea, tu aici?'.

Andreea se aruncă peste el şi începe să-l sărute sălbatic, îi rupe cămaşa. Pe scaunul din dreapta, Mihaela Rădulescu îi şopteşte, speriată şi nerăbdătoare...

– Andreea, grăbeşte-te te rog! Vântul şuieră ameninţător, avionul se înclină, tăviţele cu mâncare zboară alandala peste tot, femeile ţipă, măştile de oxigen cad din locaşurile lor de deasupra scaunelor, e un haos teribil...apoi, deodată...

...pe patul lui Faianţă, Grasu transpiră în somn. E acoperit cu un cearşaf umflat în dreptul sexului. I se aude respiraţia precipitată şi ticăitul deşteptătorului de pe noptieră bubuie parcă dintr-o boxă de concert... Faianţă intră în cameră, aruncă pe masă cheile de la maşină şi se îndreaptă nervos către Grasu.

– Scoală, Grasule, 'te-n cur! Iar o visezi pe Nuța? Sau azi e Andreea? Hai, că mergem! Sună-i p-ăştia! Mergem azi!

Acum!

– Bă, eşti prost?!... - şopteşte Grasu buimac, cu ochii mici, încet, ca pentru sine Cu mişcări încetinite, Grasu apucă o pereche de bocanci jegoşi de lângă pat.

Maşina lui Gelu opreşte în fața magazinului de bijuterii al lui Herzfeld. Băieții coboară. Primul e Faianță. După el intră Grasu, Abraşa, Pappucinno, Manase, Ciuhapu şi Stan.

Un comando întreg, parcă se pregătesc să spargă trezoreria Statelor Unite. Au mustăți şi bărbi false. Toți poartă mănuşi.

Faianță scoate Magnum-ul, cu amortizorul fixat. Stan scoate Beretta. Tot cu amortizor. Intră în magazin.

Par să se audă doar zgomotele, nu şi vocile lor. Se ghiceşte ceea ce spun doar după mişcarea buzelor... Faianță îi pune arma aproape de cap lui Herzfeld şi trage cocoşul, Stan încarcă şi el arma şi o apropie de capul Mariei.

Pappucinno se bâlbâie...

– Zis is ă... zis-is... îmi bag picioarele!

Băieții adună tot. Grasu cere diamantele.

– Fac iu! Giv mi za stons!

Pappucinno, Abraşa, Gelu şi Manase sparg geamurile de cristal care protejează bijuteriile.

Herzfeld deschide un seif din camera din spate, îi dă un săculeț negru lui Faianță. Acesta se uită înăuntru, apoi îl bagă în buzunar.

La intrarea din spate a magazinului, Hip şi Hop dansează pe loc. Sunt nervoşi. Un bodyguard aruncă gunoiul. Cei doi îi atrag atenția. Se întoarce către ei. Aceştia interpretează un fel de număr comic, ireal, bălăbănindu-se ciudat... par să danseze, când unul, când altul.

– Noi suntem Hip...

– ...şi Hop...

Deodată, Hop scoate o armă din hanorac şi-l împuşcă pe bodyguardul rămas cu gura căscată, făcându-l să se lovească violent de zidul din spatele său...

în magazin, împuşcătura îi face pe băieți să tresară...

Hip şi Hop năvălesc înăuntru, pe uşa din spate. Se trezesc față în față cu băieții noştri. Pentru o clipă incredibilă, toți au pistoalele îndreptate împotriva cuiva, ca într-un film prost. Se privesc abulici, fără să priceapă nimic.

Deodată, Herzfeld scapă o cutie din mână. Hop se sperie şi-l împuşcă. Herzfeld se prăbuşeşte ca un sac cu cartofi, horcăind sinistru. Stan apasă şi el pe trăgaci, instinctiv, transpirat, cu mustața pe jumătate dezlipită... O dată, apoi încă o dată... Hip şi Hop se prăvălesc pe mozaicul magazinului, spărgând ultima vitrină încă

neatinsă de loviturile băieților. Speriat, cu ochii mari, Stan lasă arma să cadă cu zgomot pe mozaic şi iese în viteză, urmat de ceilalți... Gelu rămâne o clipă în urmă, cu privirea fixată în ochii Mariei, care-l priveşte speriată... Apoi iese şi el...

Băieții sar în maşină. Maşina demarează...

Maria îi urmăreşte cu privirea, năucă... Se apropie, apoi, de telefon, formează un număr, şi apasă un buton de sub măsuța telefonului.

– Da, alo? A avut loc o spargere, la Herzfeld şi Iacob...

în Cristofor Columb... Navigator italian, da... Doi. E mort...

Şi ei. Da... morți... amândoi, da... Maria Daler... vânzătoare...

da... bijuterii...

Maria pune receptorul în furcă. Stă o clipă pe gânduri, apoi se apleacă, ia arma pe care a lăsat-o Stan şi o aşază în mâna lui Herzfeld, căzut lângă una dintre vitrine... <titlu> MEDULA OBLONGATA <titlu> Lacul se întinde ca o sacoşă goală printre câmpurile verzi.

Undeva în dreapta, şoseaua rămâne abandonată dincolo de covorul verzui şi un drum prăfuit stârneşte curiozitatea, odată ce se pierde în spatele pădurii de stuf de pe marginea apei.

Duba lui Abraşa zace cu portierele deschise la umbra unei sălcii singuratice şi meschine, ghemuită parcă dinadins ca să nu facă prea multă umbră...

Băieții stau tolăniți pe iarbă, cu lansetele întinse, gata să prindă monştrii adâncurilor. Ciuhapu e atent la lanseta lui, fixând bambina cu ochi sfredelitori, pregătit să se năpustească asupra ei în orice clipă. Abraşa doarme, cu o pălărie de paie peste față. Grasu ciopleşte un lemnişor, oprindu-se din când în când pentru a-şi admira opera, suflând aşchiile. Aruncă, la intervale regulate, câte o privire spre cele trei lansete şi trei undițe, aliniate ca un pluton gata de atac şi de care este foarte mândru. Nimeni nu are voie să se atingă de ele, în afară de el. Pândeşte cu ochii mijiți, timp de o clipă, guta întinsă, apoi trage aer în piept şi suflă iar aşchiile, continuându-şi tacticos cioplitul. Manase şi Pappuccinno joacă table în linişte. Faianță citeşte, întins pe burtă, absent la tot ce se întâmplă în jurul lui, alungând - din când în când - muştele cu mâna.

– Grasule, vezi la tine! - susură scurt Ciuhapu.

Calm, Grasu apucă una dintre lansete şi smuceşte scurt, apoi începe să mulineze repede şi atent.

– Nu-ți face griji, Ciuhape, ştie tata... Sunt cu ochii pa ele. Al dracu', credea că scapă. De o juma de oră o ciupeşte.

Tu la ce dai, Ciuhape? La râmă sau la cocoloş?

– Eh... cocoloş o lae! N-auzi că am uitat momeala acasă? N-am luat râme din obor, ce dracu', mă, uiți de la mână pân' la gură?!... Sindromu' mambo...

– Ce sindrom?

– Mambo... M-am boşorogit...

– Cum dracu' veniți voi la pescuit fără momeală, nu ştiu?! Să vii la pescuit fără momeală e ca şi cum te-ai duce la curve fără cauciuc. Parcă sunteți proşti, să mor... Taci, că vine... Ia uite-l! Să-nnebuneşti...

încet, Grasu scoate din apa verzuie un crăpcean umflat şi lustruit, îl cântăreşte uşor, în palme.

– Două chile soto. Eşti prost?!

– Subțire, subțire... - râde Ciuhapu.

– Aşa şi data trecută. Toți nu prindeau, decât doar unu, care numa' ăla...

– Taci, Papu! Ce dracu zici acolo? Aa-oleu, e-n ochi...

Operație...

– Da' ce ac ai pus, bă? De unu, pentru crocodili? Ce credeai că e-n balta asta, locnes? chirăie iar Ciuhapu.

– Ofticosule... - râde Grasu.

– Ce baftă de bulangii au unii, auzi?! - mormăie Manase, fără să se întoarcă spre ei, cu ochii în zaruri. Şase-şase. Marț.

Pappuccinno nu reacționează, îi e cald şi transpiră abundent, îşi ia o bere dintr-o ladă frigorifică albastră şi bea cu poftă. Apoi râgâie, în timp ce Manase pregăteşte tablele pentru un joc nou.

Tacticos, Grasu ține crăpceanul de urechi şi scormoneşte în trusa colorată, plină de forface, monturi, ace, gută, momeli strălucitoare, bambine şi cleşti de tot felul.

Scoate apoi acul, chinuit, cu un cleştişor special.

– Ce-ai făcut, Ciuhape, ai mutat juvelnicu'?

– L-am adus mai la umbră. Uite-l aici... Sau ia minciocu'...

– No...

Ciuhapu trage de juvelic atât cât să poată împinge Grasu peştele înăuntru. Apoi bagă mâna şi scoate o bere dintre peşti, sughițând vesel.

– Mă-njuri, Grasule, 'ți-ar balta a dracu'... - râde Ciuhapu, dințos.

– De ce nu bagi, mă, la frigorifică? - întreabă Faianță, dând pagina. - Nu e tot aia. Gheața se duce, da' balta e răcoroasă. E cu totu' şi cu totu' altceva... Hai noroc! Pardon! - sughițe Ciuhapu iar şi ia un gât de bere din sticla proaspăt desfăcută.

– Fandoseli de pescar ramolit - mormăie Grasu, pregătindu-se să arunce iar. Da' ce faci, mă, eşti nebun? Bei d-aia fără alcool?

– Păi n-am zis, mă, că conduc io la-ntoarcere?

– Bă, cacofonicule... - comentează Manase.

– Eşti dus, gata... Berea fără alcool e primul pas spre femeia gonflabilă! - râde Grasu...

– Bă, da' vorbiți, n-o frecați... - mormăie Abraşa de sub pălărie. Nu se odihneşte omu' cu voi, nenicule. Vă mănâncă, vorbiți tot timpul ca chinejii ăia bătrâni...

Grasu râde şi azvârle departe. Propteşte, apoi, lanseta în crăcan, mai mulinează puțin şi se aşază lângă Faianță, uitându-se curios în cartea pe care acesta o citeşte concentrat.

– Ce-i aia, mă.,. medu...la obog... blo... ce dracu' scrie, mă?

– Ce vrei, mă? Medula o-blon-ga-ta - silabiseşte Faianță, rânjit.

– Adică... Ce-i aia?

– Adică şira spinării. Măduva, de fapt.

– Păi şi nu poa' să-i zică aşa? Ce... meduza oblojită... - râde Grasu cu poftă de gluma lui... meduza, auzi...

– E-n latină. E o denumire medicală, incultule... râzi ca prostu'. Mai pune şi tu mâna pe-o carte.

– Parc-ai fi tata. Păi în latină, mă?

– Nu, fraiere, ce asta-i latină? E doar o denumire aici...

– Da' ce e? Medicină? Medicină legală?

– Eh, medicină... E vorba de verticalitatea la noi.

– La care noi?

– La noi, la români...

– Păi şi de ce-n latină?

– Aşa a vrut autorul, să folosească un artificiu lingvistic, i-a plăcut lui mai mult.

– Cum adică verticalitate?

– Adică demnitate, Grasule. Exact ce ne lipseşte nouă, că despre asta e vorba.

– Păi, cum... ne lipseşte? - nu se lasă Grasu, absent.

– Bă, mai întrebi mult? Mă laşi? Ne lipseşte, ne lipseşte.

Uite aşa, pur şi simplu. Că suntem creştini şi ar trebui să fim buni şi înțelegători unii cu alții, da' nu suntem, ar trebui să fim miloşi, da' nu suntem, ar trebui să construim biserici, da le-am dărâmat şi-n locul lor am construit parcări şi cazinouri, ar trebui să ne recunoaştem greşelile şi noi ştim să dăm doar vina pe alții. Uite de-aia.

– Auzi? Tu eşti mai deştept, după ce citeşti atâta?

– Bă, oricum, nu sunt aşa de prost ca tine.

Grasu râde de se prăpădeşte.

– Meduza oblojită... ce se oftică ăsta... , - Taci, Grasule, că vreau să prind şi io ceva...

– Oooh... escuzemoâ, Ciuhape... 'ți-ai dracu' dă pretențioşi.

Grasu se întinde pe spate şi cască, obosit, aşezându-şi mâinile sub cap. Smulge un fir de iarbă şi începe să-l mestece, uitându-se aiurea, spre norii leneşi care se învolburează albi şi mucilaginos!, înflorindu-se unii pe alții... Pe malul celălalt, un cal alb paşte liniştit...

– Bă, mie îmi plac cărțile simple. Fără începuturi lungi, plictisitoare şi pasaje siropoase, că nu le citesc. Sar peste ele şi trec la partea cu acțiune. Când începe autorul să mă ia cu senzații şi descrieri, m-a pierdut. Iau alta.

– Mă induci în oroare, Grasule. Nu ştiam că citeşti - râde Abraşa, de sub pălărie.

– Sau opera... - continuă Grasul impasibil. Nu pot s-o sufăr. Aş lua toate biletele la un spectacol şi nu m-aş duce.

De-al dracu'...

– îl ştiți p-ăla cu Vasile şi câinele? - mormăie Grasu - Bagă, Grasule!

– Cică era Vasile la câmp, cu calu'...

– Cu calu' sau cu câinele? - nu înțelege Ciuhapu...

– Taci, ciupac prost! Trăgea calu' la căruță, trăgea şi-odată se opreşte! Dii, dii.calu' canci. Nu mai vroia să tragă, îl bate Vasile, îl înjură şi deodată se aşază calu-n cur, se-ntoarce la Vasile şi zice...

– Calu', mă? - nu se lasă Ciuhapu, vrând să-l enerveze...

– Da, mă, calu'... zice: „bă, Vasile, te slujesc cu credință de douăj' de ani. Ce-ai, mă, de dai în mine şi mă-njuri?”

Vasile, îți dai seama - înnebuneşte de frică! Se sperie, sare din căruță şi-o ia la fugă pe câmp. Fuge, fuge şi la un moment dat se opreşte, nu mai poate să alerge şi se aşază în cur pe arătură. Când se uită-n urmă, venea în fugă mare după el câinele. Ajunge lângă el, se opreşte, se aşază şi el în cur şi zice: „bă, Vasile, eşti nebun... ce m-am speriat când a-nceput calu' să vorbească ?!”

Băieții mai că nu leşină de râs... Grasu molfăie mai departe paiul, zâmbind cu gândul aiurea... O pasăre țipă departe.

– Ce cocomârlă o fi asta? - apoi continuă... Bă, ce zi mişto. A băgat ăştia soare. Ce şlafăn trag... Auzi, bă, Faia?

Ce se-ntâmplă, mă, cu omu' după ce moare? - întreabă Grasu, absent.

– Ce, mă? Ai intrat în anu' morții?

– Nu, mă. întreb şi io. De curiozitate.

– Depinde, Grasule. Crezi în Dumnezeu? Că atunci ajungi în rai. Mă rog, greu de crezut că acolo o să nimereşti tu, da' hai... să zicem.

– Mmm... nu, nu cred.

– Nu crezi c-o s-ajungi în rai? Sincer să fiu, nici io nu cred...

– No... adică, nu cred în Dumnezeu. Cum se cheamă asta?

– Se cheamă că eşti prost - suspină Manase. Marț...

– Se cheamă că eşti ateu - răspunde Faianță, fără să ia în seamă mormăiala lui Manase - Ş i-asta e păcat?

– Da' ce mă-ntrebi pe mine? Sunt popă? Nu ştiu...

Conform bisericii... da. Sau religia ta e agnosticismu'.

– Ei, cum Doamne iartă-mă vine asta?

– Păi, parcă nu credeai în Dumnezeu? - se bagă Manase.

– Taci, Mană... - i-o retează Grasu.

– Adică, bă, nu ştiu dacă e păcat, da' dacă crezi, o să moşteneşti împărăția cerurilor. Tu în mod sigur, că la cât eşti de tolomac... Tu şi ăia săraci cu duhu'...

– Adică proştii... ăia care cred ca fraierii orice şi nu pun întrebări, este?

– Grasule, hai că mă enervezi... - îşi pierde Faianță răbdarea.

– Bă... nu că nu cred. Nu sunt hotărât aşa... nu ştiu.

– Atunci se cheamă că eşti agnostic.

– Asta e de rău? E păcat?

– Eh... nu se pune aşa problema, că nu e o jignire, nu fi prost. La câte păcate ai tu, nu de-asta trebuie să-ți faci griji.

Lăcomia e păcat, lenea, ciuda, astea. Agnostic înseamnă chiar aşa, că eşti nehotărât, că nu ai încă o scară a valorilor sau că... ai o scară a valorilor, dar nu ştii care e prima.

– Ei, nu zău? - mormăie Manase.

– Bine, nu e chiar aşa, dar, în mare, cam aşa stau lucrurile.

– Ah, în mare, da. Poartă-n casă. Iar o iei, Papu. Nu prea le ai cu tablele - râde Manase, uitându-se pe sub sprâncene la Pappucinno.

– Mană... eşti prost - şuieră Pappucinno şi mai ia un gât de bere.

– Ştii ce nu-nțeleg io?

– Nimic nu-nțelegi tu, Grasule... susură Manase, iar.

– Care-i treaba cu biserica... - nu se lasă Grasu.

– Adică? - întreabă Faianță, întorcându-se către el.

– Adică... uite aşa. Care-i treaba? L-au pus pe unu' pe cruce şi a zis că... Ce-a zis? Că a murit pentru noi, da?

– în mare...

– Cum, în mare? Ăla nu era Moise... cu marea?

– în mare, adică în general, gras prost şi tâmpit! - se enervează Faianță, spre hazul lui Manase, care râde cu poftă...

– Râzi ca prostu', Mană... Da, în general... Da' de ce a trebuit să moară, asta nu înțeleg eu?! Nu putea să trăiască liniştit mai departe?

– Păi, trăieşte, Grasule. E-n' ceruri. Veghează asupra noastră. Mai ales asupra ta, că nu ştiu de ce naiba te mai ține aici.

Băieții râd, cu gura până la urechi...

– Bă, vorbesc serios. Nu ştiu, ceva nu e-n regulă aici.

De ce a trebuit să moară?

– N-a murit mă, n-auzi?! S-a sacrificat pentru noi. De-aia zic, că pentru tine n-a prea meritat efortu'...

– Bine, măi... homo sapiens. Da' ia zi, atunci, dacă Dumnezeu l-a făcut pe om, pe Dumnezeu cine l-a făcut?

– Hai, Grasule, termină, că eşti obositor, să mor io.

Acu', la pescuit, pe baltă, vrei să afli tu răspunsu' la întrebări la care n-a răspuns nimeni, niciodată... De unde vrei să ştiu cine l-a făcut pe Dumnezeu? Habar n-am.

– Păi, găsesc io răspunsu', bă, şi poate câştig vreun premiu, ceva acolo. Auzi, da' care era ăla cu peştii?

– Cum... cu peştii?

– Pescaru', mă... - Petre... De ce?

– Să mă rog şi io la el, poate prindem ceva - râde Grasu cu toți dinții...

– Grasule - se bagă Abraşa în vorbă - nu cred că-ți mai dă ceva, poți să te rogi tu până pe lumea ailaltă.

– De ce, mă?

– Tu n-ai Dumnezeu, Grasule. L-ai pierdut de mult. Tu nu eşti decât motivul pentru care îi pare rău că ne-a inventat, îți spun io. Tu eşti reprezentantul eşecului absolut în privința demersului religios. E o potecă pe care tu n-ai apucat-o. Nici rostul bisericii nu-l pricepi. Ai în cap numai femei... - reia Faianță idea lui Abraşa, zâmbind trist... Şi oricum, Dumnezeu are multe pe cap, nu ne mai ia de mult pe noi în seamă...

– Demersu' religios... ce şmecher e ăsta... Păi, nu ziceați voi, mă, că ăia săraci cu duhu' o să moştenească împărăția cerurilor? Io m-am scos...

Băieții râd. Undeva departe se aud clopotele unei biserici, blânde ca un cântec de leagăn.

– Auziți? Unde duce drumu' ăsta? - întreabă Abraşa, arătând spre cărarea din stânga, care se pierde după iarba înaltă...

– Nu ştiu, cred că se înfundă - răspunde Ciuhapu, atent la bambină.

– Păi, nu duce la mănăstire?

– No.

– De ce naiba l-au mai făcut, atunci?... - mormăie Abraşa pentru el.

Dangătul clopotelor se aude din ce în ce mai încet. Pe malul celălalt, o siluetă albicioasă, doar în chiloți şi în maiou, aleargă printre trestii, pierzându-se în pădure. Grasu o urmăreşte cu privirea, apoi vrea să întrebe ceva, dar se răzgândeşte. Dă din mână a lehamite, apucă o lansetă şi începe să mulineze, încet...

– Meduza oblojită, auzi...

Se aud câțiva cosaşi şi țârâitul lor ascuțit se pierde printre cuvintele nerostite ale băieților. E linişte, doar apa lacului clipoceşte încetişor...

<titlu> BACCANTE <titlu> ...aria lui Figaro, din opera lui Mozart... şi „Purple Haze" a lui Jimmy Hendrix...

Se aud ca o incantație, pe rând, absurd... Băieții se ferchezuiesc, într-o mişcare continuă. Se aranjează în fața oglinzii, probează sacouri, cămăşi, cravate, pantaloni, bretele... Râd de se prăpădesc... Se dau cu gel, se bat cu perne, cu spray-uri de spumă de ras...

Ies în fugă din curtea clădirii unde stă Faianță. Intră într-un Mercedes 600 SEL, furat de Abraşa. Demarează. Pe trotuarul de vis-â-vis trece nebuna în chiloți. Băieții o urmăresc mecanic, aproape că s-au obişnuit...

La un bairam. Stroboscop, lume multă, fum, băutură, iarbă... O nebunie. Băieții se pipăie cu tot felul de gagici...

Amețiți, pleacă iar cu maşina prin oraş. Opresc în fața unei discoteci, înăuntru e o nebunie totală. Confeti, lume multă, conga, samba, rumba, salsa, meneaito, macarena...

Ies în fugă. în maşină, prin oraş, trec în trombă printre maşinile azvârlite ici şi colo. Râd şi aruncă sticle goale de băutură pe caldarâmul încins... Opresc la Ciaplin...

într-o cameră, Grasu e cu blonda, Faianță cu bruneta...

Muzica se stinge încet, apoi încetează...

Grasu e cu blonda. Au terminat.

– Nu eşti gras, termină. Cine ți-a zis? Ți-am mai spus, eşti solid. E altceva - zâmbeşte blonda, pisicindu-se.

– Da' sunt tare, este?

– Eşti cel mai tare, nu tare...

Faianță a terminat şi el. Stă de vorbă cu bruneta, îi arată o fotografie, pe care a scos-o din portofel. - Şi uite, ea e iubirea vieții mele.

Bruneta se uită la fotografie preț de câteva clipe.

– Auzi, nu te supăra că-ți zic, da' io o cunosc pe fata asta.

– Eh, pixu', o cunoşti... De un' s-o cunoşti?

– Dacă-ți zic. Am lucrat cu ea. Stai că-mi aduc aminte cum o cheamă. E-n branşă, adică, mă rog, era, că nu mai ştiu acu'. S-o fi lăsat... dacă zici că e cu tine...

– Hai, bă, termină. Ai glume cu mine în program, băi, ciochisto?

– Bă - se ofuschează bruneta - uite... planta aia din colț... de la ea o am.

Faianță e năuc. E o azalee, planta favorită a lui Lili.

– Pe fata asta a ta n-o cheamă Lili?

Faianță se ridică, se îmbracă şi iese. Bate în geamul camerei unde e Grasu.

– Vira, Grasule, hai!

– Stai, mă, eşti nebun? Ce-ai?

Faianță ia planta. Bruneta face gât. Faianță o împinge („du-te-n spume d-orelistă"). Bruneta strigă după Ciaplin.

Faianță iese... Ciaplin începe să strige: „Garda!! Viraa!”

începe nebunia şi odată cu ea şi muzica - Strauss, „Dunărea albastră", care răzbate din una dintre camere, la un casetofon. Slăvilă înjură - „ooh, 'te-n nară, Ciapline" - Ciaplin e disperat - „'aida, 'aida, repede, pan' spate" - băieții ies din camere, au hainele adunate în grabă. Grasu e cel mai dezbrăcat, Faianță abia a apucat să-şi tragă pantalonii pe el. Aleargă dinspre anticameră către culoar.

Dispar toți în fugă spre scări. Urcă scările în fugă. De sus coboară trei paraşute. E o buluceală de nedescris pe scări. Se aud țipetele fetelor şi polițişti care înjură...

Băieții ajung la etaj. Se îndreaptă către uşa unei camere şi intră vijelios, înăuntru se îmbracă în grabă un polițist.

Băieții trec în fugă pe lângă el şi se reped spre geam. îl deschid către acoperişul bucătăriei de vară a lui Ciaplin.

Primul iese Faianță, chinuindu-se cu ghiveciu'-n brațe. Se bagă polițistul din cameră, Grasu îl împinge („hai, frate, că pe tine nu te arestează", „stai, mânca-ți-aş"), iese şi Grasu, în sfârşit...

Gardul e lipit de peretele casei. Acoperişul dă direct în stradă. Primul sare Faianță. Slăvilă şi Gelu au ieşit şi ei pe acoperiş. Sare şi Grasu, apoi polițistul din cameră, cu cascheta în mână, apoi Slăvilă. Ultimul e Gelu. Băieții fug după colț, polițistul o ia în direcție opusă, în timp ce Grasu îi strigă „tai-o, fratee", alergând ca apucatul... <titlu> ÎNVĂȚAȚI, ÎNVĂȚAȚI ŞI IAR ÎNVĂȚAȚI <titlu> Ciuhabu, Abraşa, Manase şi Stan joacă poker la o masă într-un colț. Pappucinno, tolănit pe pat, citeşte Eminescu.

Faianță şi Grasu, la birou, cu mişcări bine calculate, urmează „indicațiile" unui ritual rutinat: „spală" bani. Cu un şorț de bucătărie peste bustul gol, Faianță, ca un expert, întinde bancnote false de 100 de dolari direct pe birou. Pe birou e un fier de călcat pregătit. Faianță mototoleşte bancnotele, apoi le întinde iar pe masă. Toarnă ceai peste ele, apoi cafea proaspăt măcinată, doar un praf. Apoi le scutură bine, le mototoleşte din nou, le îndreaptă, le şterge cu un prosop şi le întinde din nou pe masă. Le aşază între două cârpe subțiri şi le calcă cu fierul. Trece o bucată de plumb peste ele, pe unele mâzgăleşte ceva cu pixul, pe altele le înțeapă cu un bold...

Unele sunt aşezate pe o sfoară la uscat, prinse cu cârlige de rufe, exact ca hainele...

Grasu, ca de obicei, are ceva de comentat, ceva îl nemulțumeşte, îl roade, îl macină pe dinăuntru şi nu se poate abține...

– Mă enervează de mor! Bă, ciobanu' ăla e atâta dă...

deprimat, ştie că vin ăia să i-o dea, da' nu face nimic să se opună, să... nu ştiu, să-i caftească, să ia o furcă, să... ceva...

nici nu fuge, stă ca bou', resemnat, aşa... nu ştiu... apatic...

– Bă, Grasule - mormăie Faianță calm, fără să îi acorde prea mare atenție - e o filosofie de viață, aici, e vorba de-un popor, de calm, de linişte interioară, de comuniunea cu natura, e o alegorie, o...

– Bă, ştii ceva? Dă-l în spumele mării dă cioban, ce dracu', e prost?

– Hai, bă, taci... Auziți, ştiți ce face Manole cu nevastă-sa, Ana? Bodybuilding... - râde Abraşa, bucuros că a făcut şi el o glumă...

– Pe urmă să facem curat, naibii. Uite ce mizerie e aici - mormăie Faianță absent.

– Da' de ce nu le bagi la maşina de spălat? E mai simplu - întreabă Grasu, nelămurit.

– Ai văzut prea multe filme, taică. Paradesc maşina, nu merge. Trebuie să bag tot felul de căcaturi în ea şi o fac praf.

Mai dă nişte ceai.

– Apropo' de curat. Ai observat că nimeni nu aruncă chei? Faci curat, strângi, arunci, dar cheile nu le arunci, le pui deoparte. Chiar dacă nu mai sunt bune, butucul l-ai schimbat sau nu mai ştii de unde e cheia. Da' nu aruncă nimeni cheia, că nu să ştie niciodată, poate e bună... Ai observat?

– Da. Dă cafea.

– Ia.

Grasu îi întinde ibricul şi Faianță toarnă împrăştiat peste bancnotele aliniate pe birou.

– îmi tremură mâinile. Trebuie să iau vitamine, calciu ceva... Ia uite cum îmi tremură...

– Calciu se ia în lunile cu „r" - îl informează Grasu, serios.

– Cum adică cu „r"?

– Ianuarie, februarie... astea. Mai dă cu fieru' aici...

– Ce zici?

– Mai dă aici, uite, la colțu' ăsta...

– Corect.

– Şi ştii ce nu mai înțeleg? Aia cu servitu' mesei. Cum vine, mă, să serveşti masa? Adică o serveşti tu pe ea, îi aduci de mâncare?...

– Mă rupe Grasu, mereu scoate d-astea imposibile...

Pas... - râde Abraşa.

– Apropo, nu ştiam io de ce nu vroia bruneta să-i dau limbi. Mă miram io. Avea nu ştiu ce boală şi nu făcea decât...

– duce mâna la ceafă şi se trage de cap în jos de câteva ori - ... obligata, obligata!! ... - stârnind râsete... - Auziți, mă? Cred că ar fi timpu' să începem şi noi să avem mai mult noroc. Nu ştiu cum naiba, de fiecare dată când mergem spre magazinu' ăla se întâmplă câte ceva. Ba avem pană, ba ne udă unu'. Ce față avea Slăvilă cu peruca aia! Mi-ar fi plăcut să-l văd intrat înăuntru să întrebe de una, alta şi să arunce o privire. Cred că se uita femeia aia la el ca la felu' paişpe. Poate ar fi mai bine s-o lăsăm baltă. O fi un semn - mormăie Abraşa...

– Taci, mă, Abra. Suntem neatenți, e altceva, întinde-le şi p-astea Grasule... - mai spune Faianță...

Grasu continuă cu nelămuririle lui obsesive...

– Sau procesul verbal la caralii, la amenzi. Cică „să scriem procesu' verbal". Păi, dacă e verbal, cum pana mea să-l scrie, mă?

Băieții râd cu gurile până la urechi. Gelu se îneacă cu cafeaua, stropindu-i pe Pappucinno şi pe Abraşa...

– Păi, nu? Pe bune, zi şi tu?

– Hai, Grasule, taci şi mototoleşte-le şi p-alea din geantă. Hai, că sunt ultimele. Bă, deci... hai să mai vedem o dată cum vine treaba. Fiți atenți. Camere video nu sunt. Io mă ocup de Herzfeld. Voi de Maria. Important e să nu atingă vreunu' din ei vreun buton, că belim belengheru'.

— Luăm vreo 10 ani, ă? - mustăceşte Gelu, ştergându-se la gură cu un şervețel...

– Luăm pe dracu'! - comentează, ca de obicei, Grasu...

Ți-am mai zis, 10 ani iau babele care fură un salam, un ou.

Noi o să luăm ca barosanii, dacă e să luăm, adică vreo 6 luni cu suspendare. Poate Stan să ia mai mult, că e recidivist. Ia zi, Stane, ă, cum e la țuhaus?

– Hai, las-o. E aiurea, ce dracu' vrei să zic? Dacă ăla a fost bou şi s-a luat de mama... L-am pocnit, asta e... Am făcut lunile şi am ieşit.

– Şi-acu' mă mir cum de ți-au dat doar atât.

– De ce, mă, Ciuhap tâmpit?!

– Păi, n-auzi? - răspunde Slăvilă în locul lui Ciuhapu...

Găinarii iau ani de zile. Dacă furai de la o bancă 10 miliarde, te dădeai cu diabet şi făceai trei luni. Căca-m-aş pe sistemul juridic al sulii!

– Pedeapsa capitală, tată, aia e, io rămân la părerea mea, ca-n state...

– Amee-rikaaa!! - rânjeşte Pappucinno, fericit...

– Ooh, ai prins glas, Cato cel Bătrân?! Ai tu ce-ai, orice zicem, tu o ții pe-a ta, America, 'te-n limbă... - îi trage Faianță una peste ceafă...

– Auziți, bă... știți ce nu-nțeleg eu? - izbucnește deodată Pappucinno. Cum vine asta ..Când cu gene ostenite / Sara suflu-n lumânare...". Păi, suflă cu genele, cum dracu'?

Era matol Mișulică când a scris-o pe-asta, n-am parte...

– E veche, lasă, că nu ești primu' care zice de virgula aia. las-o... - mormăie Manase... Cip...

– Auzi, bozgore? - râde Grasu. Știi, bă, cine a scris „O, brad frumos"?

– Ă? - șoptește Slăvilă, atent la joc.

– Un ungur, mă, că dacă-l scria un român zicea „Un brad frumos" - râde Grasu, ultra fericit...

– La patru fără cinci intrăm, da? - continuă Faianță...

– Nu știu, nu mă bag, voi hotărâți... - mormăie Gelu...

– Așa e românu', tată, ca Cain: io nu mă bag, nu știu, n-am văzut... Căcăcioși.Hai, Grasule, să întindem astea...

– Sau cum vine, mă, ia zi: „Șantier în lucru". Dă-o, mă, dracu'. Cum ar trebui să fie, în pauză?! Sau grădinița de copii. Păi, de crocodili, dă ce?! - se revoltă Grasu, adunând bancnote...

– Da' de pliculețele alea de „zahăr dulce", ă? Ce zici?!

– i-o întoarce Faianță.

– Sau „ani de zile" - continuă Grasu, fără să-l ia în seamă. Păi, de nopți? Românul este in-cre-di-bil la debitat tâmpenii!!!

Grasu face o pauză, privindu-l atent pe Faianță, care atârnă bancnotele la uscat, ca pe niște mici prosopele de bucătărie...

– Io tot nu-nțeleg ce faci cu astea, să mor...

– Le pun în locul ălora de le iau de la tata, ce dracu' nu ți-e clar? Ca să nu se prindă că lipsesc...

– Păi, când le folosește, nu?...

– Mă doare-n cur. Nu mă in-te-re-sea-ză, te prinzi? Hai, dă alea încoa'.

Grasu îi întinde mai departe bancnote.

– Voi ați fost atenți, mă, ce-am vorbit noi aici? - Daaa! - răspund băieții în cor, pufnind în râs...

– Bee-s, citîri pet sentimetrov! - miorlăie Slăvilă...

– Caca la mal! - urlă repede Pappucinno...

– Niculina S. din Iași, ne întreabă cum este corect:

cearșaf sau cearceaf? - râde și Manase...

– Noap-te-bu-nă-co-pii! - fonfăne Grasu, imitând emisiunea radiofonică... înșir'te mărgărite...

– în șir de mărgărite, prostea...

– Uideo, bolovane, te-ai găsit tu să mă corectezi, repede... Dacă io aşa înțelegeam...

– Mă pupați în cur! - se enervează Faianță...

– în nemernicia mea. ca un câine turbat... - Grasu îl apucă de cap şi îl pupă pe creştet pe Faianță...

Băieții râd ca proştii. Afară, un cer plumburiu se întinde tot mai mult peste cartierul amorțit, alungindu-şi aripile invizibile cu puterea unui blestem mocirlos...

<titlu> MESTECI ŞI RESPIRI MAI UŞOR <titlu> Faianță şi Abraşa sunt pe un del uşor de lângă o parcare imensă. Stau întinşi pe spate, printre firele de iarbă care-i înconjoară ca o mare de sulițe răutăcioase. Sunt amețiți.

Faianță fumează o țigară cu marijuana, Abraşa mestecă haşiş, pe care-l scoate dintr-un săculeț. Pe un panou publicitar se lăbărțează o reclamă pe care scrie, pur şi simplu, „Mesteci şi respiri mai uşor". Pe un altul, veşnicul candidat la preşedinție, râde lăbărțat. Parcarea e luminată şi plină de maşini.

. Printre cârdurile de maşini ca păsări colorate pe o plajă dintr-un arhipelag din Pacificul de Sud, cuvintele lui Faianță par să răsune cu un ecou greoi şi transpirat, topindu-se peste oraş, învălmăşindu-se grăbite să dispară în înaltul cerului cât mai repede, cât mai repede, cât mai repede...

– „Scriu rar... şi mai rar scrisori. Scrisul este un soi de confesiune şi confesiunile, în general, îmi repugnă.

Scriindu-ți, însă, mi-am amintit de copilărie şi de momentul în care am descoperit că scrisul mă eliberează... Credeam că l-am apucat pe Dumnezeu de un picior. Ce tare mă înşelam!

Dacă aş fi ştiut că nu face altceva decât să-mi adâncească suferința, mi-aş fi tăiat mâinile... „

Abraşa îl ascultă cu gura căscată. O orchestră, apărută brusc, nu se ştie de unde începe să interpreteze „Dansul rusesc", din „Spărgătorul de nuci"... Faianță priveşte, fascinat, spectacolul acesta închipuit sau aievea... - „îmi place să-mi aştern gândurile pe o hârtie imaginară pe care o pot controla doar eu. Mi-e teamă să-ți scriu, dar totuşi o fac, conştient că inexistența fricii anulează existența binelui. Iar eu cred în el, deci scriu. „

Sub efectul drogului, Faianță vede acum maşinile din parcare valsând, ridicate pe roțile din spate, împerecheate...

ireal, matematic, sublim...

— „înconjurat de spaimele mele, nu pot decât să-mi asum defectele, să-mi reprezint greşelile şi să-mi atribui calități..."

Faianță dansează, privind maşinile care valsează, îi strigă lui Abraşa, învârtindu-se:

– E bine! E foarte bine! Aşa, Abra, mesteci şi respiri mai uşor...

Maşinile schimbă „partenerul", rotindu-se într-un joc nebunesc învârtoşat...

– „Diferența dintre ele, ca şi cântărirea lor, o las în seama celorlalți. Singurul mod de a mă pricepe este să măf judec aspru, iar dacă subiectivitatea şi obiectivitatea mi-ar putea fi străine.”

Faianță s-a înfierbântat. Valsează, se uită la maşinile care valsează, cântă, se învârte... Abraşa râde... Deodată, ca la un semn, dirijorul loveşte aerul brusc, nedefinit şi muzica încetează...

Undeva, departe, în celălalt capăt al parcării, nebuna în chiloți şi bocanci trece alergând printre maşinile acum aliniate una lângă alta, ca la început...

Faianță şi Abraşa s-au oprit, îmbrățişați în vals, urmărind-o înmărmuriți...

E linişte. Se aud greierii... Nepământean, ciudat, mai tare şi mai tare... apoi încet, tot mai încet... şi cerul începe să se învârtă, deranjat de stelele trântore, ce par să nu facă nimic, atârnând inutil... cerul se scutură puternic şi stelele se apucă puternic de marginile lui, nevrând să cadă, unele plutesc, altele sclipesc nervoase, ca un ocean acoperit cu portocale sidefii, clocotitor, gigantic, amețit... <titlu> ALEPH <titlu> ...stătea întors cu spatele la ea. O auzea alergând spre el, dar nu se întoarse şi şi-o închipui agățându-i-se frenetic de gât şi implorându-l să o ierte. Distanța dintre ei se micşora, începuse să-i audă respirația ritmică şi sacadată, o obsesie...

şi i se păru chiar că stropi de transpirație îl ajung de-acolo, din spate, dinspre ea. începu să zâmbească strâmb, închipuindu-şi-o plângând...

Apoi o auzi oprindu-se în spatele lui, chiar în spatele lui, la un pas. Se opri şi el. Respirația ei devenea din ce în ce mai agitată. Apoi se făcu linişte şi zâmbetul i se crispă pe față. Brusc ochii i se măriră şi fu prea târziu pentru a se întoarce. Auzi scurt aerul şfichiuit şi atunci ştiu. Atunci judecă şi atunci înțelese, înțelese că cerul poate cădea şi-l poate strivi, pricepu că era prea târziu. Şi totuşi... nu se întoarse...

Simți întâi o arsură... Şi zâmbetul crispat îi îngheță pe buze. Icni scurt. Simți fierul pătrunzând adânc şi mâna dreaptă îi căzu ca retezată, fără vlagă. Nu o mai simțea, îşi simțea omoplatul spart, strivit... rupt. I se păru că simte chiar şi bucățelele de os împrăştiindu-i-se prin corp. Locul acela îl frigea şi-l îngheța, deopotrivă, îi era rece. Apoi metalul ieşi, sfâşiindu-i mai mult carnea.

Când pătrunse a doua oară. fierul nu-i păru atât fier, cât mai degrabă o gheară rupându-i măruntaiele. Şi totuşi... nu se întoarse...

Lovitura fusese puternică. Mintea i se topise odată cu orice fărâmă de gând rămasă prin vreun cotlon al creierului lichefiat iar ochii, inapți pentru a mai clipi, păreau că-i plâng înăuntrul orbitelor, scurgându-se alburii din găvane...

Sângele îi umplu gura şi izbucni în afară mai înainte de a putea face orice... Se înecă, vru să tuşească, dar durerea îl paraliza, îl simți năvălindu-i sălbatic pe gură, prelingându-i-se pe bărbie, apoi pe gât, murdărindu-i cămaşa şi curgând încet şi

fără grabă, fierbinte, pe piept, mai înainte, chiar, de a-l simți curgând din spatele sfâşiat...

Fata lovi din nou. Mai sălbatic, de data asta.

îi simțea ochii înfigându-i-se în ceafă, ca jeturi reci de lavă topită, arzându-l iscoditori, bănuitori, mirați în aşteptare... „De ce nu cazi?... De ce nu cazi, odată?”

De data asta lovitura fu scurtă, clocotitoare, urâcioasă.

Sângele îl podidi pe nas la fel de sălbatic, vrând parcă să egaleze-n violență lovitura.

Acum se înecă. Nu mai putu respira şi încercă să tuşească. Tot ce reuşi fu să-şi piardă echilibrul, să facă un pas nesigur în față şi să horcăie oribil şi înfundat. Văzu sângele împrăştiindu-se în mii de stropi pe peretele din fața sa şi pe ochi, împăienjenindu-i privirea şi făcându-i genunchii să tremure.

Cuțitul mai pătrunse o dată, adânc, până la plăsele, înmuindu-l. I se păru că-l loveşte o ghioagă în spinare. Ştiu că asta avea să fie ultima. Ea ştia că el nu mai poate şi el ştia că ea nu înțelege şi-i e frică, îi era poate milă de el?...

Simțea cămaşa lipindu-i-se de spate, năclăită de sângele care aproape se-nchegase de la prima lovitură, îl încerca o teamă cruntă: dacă va rezista?...

Şi ce era mai groaznic era că şi ea simțea acelaşi lucru.

Ştia asta, o simțea în fiecare mişcare a ei. Aşa că-l mai lovi o dată. Durerea fu prea cruntă, în ea, fata-şi concentrase toată dragostea şi toată ura. Căldura raiului şi iarna iadului.

Se prăvăli în genunchi, întâi unul. îl puse jos şi văzu sângele picurând şi apoi curgând vesel, ca dintr-o cişmea, pe pardoseala pe care acum o simțea mai rece ca oricând. Apoi cedă şi-al doilea şi-odată cu el, tot corpul se rostogoli-nainte.

Sângele se iscase mai puternic ca niciodată, simțind ultima zvâcnire, ultima cădere... Capul, cu ochii închişi, se lovi puternic de gresia rece.

Auzi, ca prin vis, ceva trosnind şi apoi mai văzu doar, printr-o ceață alburiu-roşietică, partea de jos a peretelui pe care se prelingea o picătură de sânge. Apoi, din rana deschisă deasupra ochiului stâng, sângele-i acoperi privirea. Ochii înghețară.

Abia acum simți durerea şi abia acum, încet, se-ndepărtă...

Apoi se făcu frig şi întuneric.

Paşii răsunau tăcuți pe coridor. Tocurile păreau că se înfig în pardoseală, găurind-o.

Apoi se făcu linişte...

Faianță deschide ochii, tremurat. Se uită speriat de jur- împrejur. O sirenă de poliție murmură prin oraş, ca o sudalmă. Ridicat în capul oaselor, priveşte năuc în jurul lui.

Lângă el doarme Lili. Zâmbeşte în somn. Faianță o priveşte lung. Respiră încet, nu vrea să-i tulbure somnul, întinde mâna către părul ei, vrând să o mângâie, apoi renunță, se întinde la loc, pe spate, clipind des, închipuindu-şi amintiri ce-alungă...

<titlu> DE PROFUNDIS... <titlu> Plouă mărunt, pritocit, studiat. Faianță e beat. Intră în curte, dând poarta de perete şi începe să urle cât îl țin puterile.

– Taatăă!! Ieşi afarăă!! Tatăă... auzi!! Ieeşi aafaarăăă!!!

Casa are toate luminile aprinse, ca un castel bântuit în care fantomele se joacă de-a v-ați-ascunselea... Se aude doar ploaia, ropotind scârțâit peste pietrişul aleii. Un fulger şi apoi tunetul, în uşa casei apare tatăl, în casă e petrecere. Se aude o melodie lăutărească... „Cine are fată mare" a lui Dona Siminică...

– Ce-ai, mă, ce s-a-ntâmplat? De ce strigi? Ce-i cu tine?

Hai înăuntru!

– Nu vin nici un înăuntru!!! Nu vin! Şi taci din gură! Mă dai pe mine afară din casa ta? Mă dai pe mine afară din casa lu' mama, bă?!! Mă dai afară?... Pentru ce? Pentru boarfele tale? Ca să stai tu liniştit?

– Faianță! Opreşte-te, ajunge!

Apar doi bodyguarzi. Tatăl li se adresează scurt...

– Intrați înapoi, nu e nimic!

– Zi, tată! Zi!... Tată iubitor, tăticule, ce-ai, mă, cu mine, ce ți-am făcut, cu ce-am greşit?... Spune, măă!!!!

– Faianță, intră în casă! Hai... - şopteşte tatăl, apropiindu-se...

– Stai acolo! Stai acolo, că nu vreau să te văd!

Faianță alunecă şi cade în fund. Plânge. E ud fleaşcă.

Tatăl se apropie şi mai mult de el...

– Stai acolo! N-auzi!! Nu te apropia de mine! - plânge în hohote Faianță... Mi-e dor de mama! Mi-e dor de noi, cum eram... o familie... Nu o adunătură de gealați şi de curve!!!

Mi-e dor, băăă...

– Faianță, hai în casă, tată. Ai băut... hai că răceşti... - spune tatăl, încercând să îl apuce de braț...

– Lasă-mă, ia mâna de pe mine! Eu îți zic că mă însor şi tu mă dai afară. Te-a durut în cur de mine de fiecare dată...

Daaa! Mă-nsor cu Lili, da, o iubesc şi vreau s-o iau! Ce te freacă grija, zi-i?! Zi-i, măă...

– Faianță, potoleşte-te... - se apropie tatăl mai tare şi încearcă din nou să-l apuce de mână... Faianță se zmuceşte, se ridică şi se retrage spre poartă...

în uşa casei, rămasă deschisă, apare o femeie, în jur de 40 de ani, probabil țiitoarea tatălui...

– Ce se întâmplă?

– Nu se întâmplă nimic. Intră-n casă!! - se răsteşte tatăl, poruncitor şi vizibil iritat...

Femeia se mai uită preț de câteva clipe, apoi intră. Tatăl încearcă din nou să se apropie de Faianță...

– Ia mâna de pe mine, măscăriciule! Râde toată lumea de tine!!! Nu mi-e ruşine cu tine da' te urăsc! Din tot sufletu'! De când nu m-ai mai întrebat ce mai fac, ce mai zic?? Spune, mă? Vorbeşte, mă, mutuleee!! Zi ceva, odată...

– Faianță, potoleşte-te... râde lumea de noi...

– Mă doare-n cur! Plec! Te-anunț, ca să ştii! Să nu zici că nu ți-am spus. Mă-nsor şi plec!

– Unde pleci, mă, ce-ai, mă ?

Faianță e deja-n poartă.

– Mă-nsor cu Lili şi mă duc dracului cu ea în lume, unde-o fi, văd io... Să trăieşti! Rămâi cu fufele tale şi cu banii tăi şi cu...

Faianță iese din curte. Ultimele cuvinte se sparg în ploaie...

– Bă, prostule, e o curvă, mă, e o curvă... Are un copil, unde te-nsori tu, mă?! Vino-ncoace! Are-un copil, n-auzi!!

Vino înapoi! Răceşti! - mai țipă tatăl în urma lui, debusolat complet... Nu ştie ce să facă cu mâinile, ca actorii proşti, stingheriți...

– Ştiu că are un copil! Ştiu... - țipă Faianță, deodată... şi mă doare-n cur! Auzi? Mă doare-n cur!

Faianță se urcă în maşină şi pleacă...Tatăl continuă să urle după el...

– Da, mă, orbule, da' e al meu copilu', al meu! Auzi?!

Al meeeu!...

Faianță frânează brusc, după doar câțiva metri.

Zăboveşte puțin, apoi demarează în trombă. Tatăl rămâne în poartă... începe să plângă. Melodia lăutărească se aude parcă mai tare acum...

Tunetele se întețesc, vestind o noapte sufocată de căldură şi lipicioasă, plină de țânțari nesimțiți... <titlu> ASPARAGUS <titlu> - Ciuhape, dormi?

– Noo... aşteptam să mă suni tu, Grasule... Că io aşa fac la trei jumate dimineața... aştept să mă suni tu...

– Mi se pare corect...

– Păi, sigur că da... Hai, mă, zi... Ce dracu' vrei?

– Nu pot să dorm. Bă, mizerie umană, auzi? Hai şi noi pe baltă mâine...

– Nu pot mâine. Am treabă. De-aia mă suni, mă, anormalule, la ora asta? Ca să mă întrebi dacă merg la peşte?

– Nu... de fapt am sunat ca să te întreb cu ce dai tu la crap?

– Era să zic io cu ce dau la crap. Uite acuma studiam problema...

– Hai, mă, nu, pe bune...

– Pă bune, mă! Zău... îmi făceam liste, că totu' e calculat. Mă gândeam... dacă mă sună Grasu acu' brusc uilis şi mă întreabă cu dau la crap? Se poate? Io şi-n somn mă gândesc la tine, dragă...

– Sanchi, nea Mircea... Axion, poponaş nenorocit, nu mă enerva. N-auzi că nu pot să dorm?! Visez numa' tâmpenii, mi-e cald, transpir...

– Păi şi io ce biscuitele meu să-ți fac? Ia pastile, hai, că mi-e somn, nu te aud bine... mai vorbim mâine...

– Stai, băi, ciuhap prost, n-auzi că nu mi-e somn?! Ține-mi de urât... Ia mai zi, ai mai câştigat ceva la radio?

– Da, un walkman, două casete, un tricou, o şapcă...

– Şapca mi-o dai mie. E mişto?

– Cu nu ştiu ce film.

– Beton. Şi tricou'?

– L-am vândut deja în cămin.

– Bine. Şi altceva?

– Un bax de cico şi un şampon.

– Bravo, bă. Eşti tare. Da' tu cum dracu' faci, stai toată ziua la telefon?

– Nu, mă. Am un amic care n-are ce face şi io îi fac rost de cartele gratis de la vară-miu. Şi el sună şi facem jumi-juma.

– Mi se pare corect. Te descurci, Ciuhape, îmi place despre tine.

– Păi, ce, mă? Ca Pappu, care dezlipeşte etichetele în română de pe sticle şi sună la OPC? Sau pune muşte şi păr în pizza pe terase, ca să nu plătească şi bagă gândaci în iaurturi, ca să-i dea ăia gratis, că-i sună la firmă? Mai bine aşa. Sărac, da' cinstit, dau telefoane. Fac şi io un ban de haleală, că din montat instalații nu-mi ajunge.

– Că şi mănânci tu mult. Eşti cât asparagusu', naibii!

– Ce, mă? Ce-i aia? - nu înțelege Ciuhapu.

– Sparanghel, mă.

– Păi şi de ce nu zici aşa? Ai învățat şi tu un cuvânt nou sau cum?

– Da. Mi l-a zis Faianță ieri.

– Bine, mă. Auzi, floxatule... Ce puțin îi trebuie omului ca să fie fericit... -l - Ce zici, mă?

– Uite, mă uit pe geam. O stea, un nor, o bere, o gagică.

Hai, noapte bună...

– Ce chiaun eşti! - Ah! Zi, mă, mergi la peşte mâine? - N-auzi, mă, că nu pot? Sâmbăta ailaltă.

– Bine. Vise plăcute.

– La fel. Pa.

– Să trăieşti.

Grasu pune receptorul în furcă şi se răsuceşte în pat.

Apoi adoarme ca un copil. Vântul adie umflând perdeaua şi greierii din parcul blocului țârâie subțire. Se crapă de ziuă... <titlu> TĂCEREA CAPĂTULUI LUMII <titlu> Mă uit la ea... îmi trec prin minte toate amintirile, toate dorințele, toate cuvintele, aliniate cuminți, fără pretenții...

Ochi albaştri, mari cât un ocean şi la fel de adânci. Buze strălucitoare, aluminiu sablat. Nas subțire şi pomeți sculptați firav, cu milă... Bărbia obraznică şi părul negru alergând neobrăzat spre talie în jos... Femeia de alabastru şi titan.

Femeia de argint... Mi-o închipui zvârcolindu-mi-se-n brațe, ca un snop de zâmbete răutăcioase şi uleioase, priviri alunecoase, reci, izbindu-se de iluziile mele opace... toate considerațiile obtuze neclarificate, ascunse, şoptite... nu înțeleg nimic... O privesc fără să pricep de. unde până unde...

Aproape că pot spune că nici nu există, mi se pare doar că mă uit la ea. Nu ştiu ce văd. Catifea şi şampanie, cărămizi pisate şi rom, şuierat de tren şi scrâşnet de frâne, mângâieri timide şi respirații transpirate, repezite, ignorante... gâfâi... şi îmi amintesc de naivitatea primului sărut, lung ca cea mai lungă noapte, sărat, apăsat, şăgalnic şi speriat, fără sfârşit, incredibil. Un sărut fără termen de comparație, căci e primul... Nu-mi amintesc imagini, căci țin ochii strâns închişi, nu-mi amintesc nici un sunet, căci nu aud nimic altceva decât foşnetul buzelor, îmi amintesc doar senzația, ca o zi de vineri în aşteptarea sâmbetei... şi îmi vine să râd, vreau să urlu de fericire şi vorbele mi se opresc în gât, nu pot decât să respir, ca şi cum n-aş mai apuca vreodată... Pasiunea învinge curiozitatea, mirosul mă îmbată amarnic, albastru ca bluza ei, mâinile ni se ating, palmele umede, ne învârtim, habar n-am ce se întâmplă în jurul meu... primul sărut. Fără sentințe, fără regrete... obrajii ni se ating, îi simt spatele încordat, sânii tremurători, îmi vine să urlu de fericire, ochii îmi ard în cap, mi se usucă în găvane, mâinile ei... mă ating ca o boare nisipoasă, un roi de fluturi prost-crescuți îmi zboară prin stomac, camera e parcă mai mică, mă striveşte cu negreala ei stinsă, totul se învârte... şi mai presus de orice, o cred. O cred, orice mi-ar spune, aş urma-o şi la capătul lumii, în locul ăla unde nu ajunge nimeni, niciodată. Un loc cu luminile stinse, unde mor însingurați! şi unde plutesc visele fără stăpân... Tăcerea capătului lumii, îmi trec mâinile prin părul ei, îi ating coapsele şi sânii, îi sărut fruntea, privirea ei mă împresoară, împovărându-mă. Ochii uriaşi mă privesc şi nu pot decât să-i privesc, stingherit, înapoi. E atât de frumoasă... Adulmec ca un astmatic praful ucigător al polenului dulce, o privesc cum mă striveşte sub imperiul privirii glaciale. O împărăție rece şi tăcută. Mâinile ei mă țin căuş în palmă, azvârlit printre vorbele nerostite şi nemiloasa cruzime a blândeții aspre. Undeva, departe, îmi amintesc acel sărut, primul... alerg printre două dimineți pustii şi-o noapte pe care am închis-o într-o cameră verde. Mi-e sete şi ochii ei flămânzi nu-mi satură cremenea privirii.

Calc cu paşi uriaşi, ferindu-mă de îndrăzneală şi păzind intrarea spre nehotărâre. Nu cred nimic şi sunt convins de orice. Primul sărut. O dulce amintire... Urlet mut, nelinişte zbierată doar un pic... Zgomotul ruşinos al cântecelor ne împresoară gălăgios, dar nu aud decât cum scade noaptea, păgâneşte, furişat şi stelele țipă a singurătate, strălucind spart... Mi-e dor de noaptea aceea şi de neputința ei dulce. O retrăiesc acum, măcinat de aceeaşi sadică povară, îngrețoşându-mi visele înfierbântate şi pricinoase. O sorb, înghițind-o încet, ca un coşmar însiropat. Nu simt depărtarea, nu ştiu ce e acolo şi ce-i aproape mă doare. M-am îndrăgostit. Stupid zgomot. O simt cum mă priveşte şi mă uită. Mă uită repede, aproape la fel de repede cum m-a văzut. Mă îneacă în propria-mi avariție prostească, uşuratică şi ruşinoasă. Mă ignoră, zâmbindu-mi fals, fără remuşcări, neprihănit şi tandru. Deja mi-e dor de ea. Noaptea se zvârcoleşte leşioasă, stârnind praful... E un întuneric de-ți vine să-l iei la palme şi singurătatea se pierde pe-o străduță obosită... spre liniştea de la capătul lumii.

Femeia... şarpele ăsta insidios şi perfid din viața noastră... ochii lui Bette Davis... Ce frumoasă eşti, Lili... <titlu>VISUL <titlu> Faianță este pe terasă. Fumează. Are lângă el un telescop. Cerul e luminat de o puzderie de stele. Puțin mai departe, Grasu examinează, fascinat, terrarium-ul cu furnici.

– Există valori în viață, prietene, mai presus decât noi, cărora ne supunem de nevoie, de cele mai multe ori, fără să ne dăm seama că fără ele, de fapt, nu putem exista... - murmură Faianță, cu gândul departe...

– Adânc...

– Du-te dracu'!... face o pauză, susurând cuvintele, măsurându-le şi cântărindu-le atent... Mi-e frică de Stan.

– Cum adică? - îl priveşte Grasu, mirându-se uşor...

– E sământă rea. Ştii că a încercat să-mi sufle o gagică, odată?

– N-am ştiut. Pă cine?

– Eh, una, n-o ştii tu. N-a reuşit da' gestu'... ştii?! E iudă, mi-e frică...

– Da' la ce te referi, că nu pricep?... - insistă Grasu...

– La... chestia noastră., la lovitură...

– Adică?...

– Eh... Mi se zbate ochiul stâng! Nu ştiu... Face figuri, o să vezi...Ne ştim de atâția ani...

– Oamenii se mai schimbă... \ - Adânc, daaa...adân ; mai...

Râd amândoi...

– Auzi, Grasule, tu ştii câte stele sunt acolo, sus?.., - O grămadă... - face o pauză Grasu, uitându-se în SuS.”

Furnici... Auzi, e o nebunie furnicarul ăsta... .

Furnicile aleargă de colo-colo, speriate, ocupate cu treburile lor extrem de importante...

– E o lume la scară mai mică. Totul se întâmplă repede... Viața, cu bucuriile ei, alergătură, muncă, scandal...

Ca-n filme...

– Da, tată, ca-n filme...

Grasu scoate o foiță şi începe să răsucească o țigară.

Comentează, rulând atent...

– Era-n ziaru' de azi... că... cică o să să ciocnească Caleea Lactee cu Galaxia Anro... Andro...maca?!

– Andromeda. Eh... peste milioane de ani, Grasule... Fii fără grijă, o să fi tu oale şi ulcele demult... Nu pune atâta marijuană. Amestecă în părți egale, ce dracu', mă, să te-nvăț io?...

Faianță face o pauză, privind concentrat patul de luminițe de deasupra sa...

– Cel puțin 1 milion din 100 de miliarde de stele din Calea Lactee au planete pe care a apărut viața inteligentă.

Uite. N-ul ăsta din ecuația lui Drake - îi arată ecuația mâzgălită pe perete - va să zică... numărul de civilizații dezvoltate suficient de mult din punct de vedere tehnologic, pentru a putea transmite unde radio... R e rata medie de formare a unei stele aproximată la durata medie de existență a unei galaxii... FP e numărul de stele cu sistem planetar posibil... NE e numărul aproximativ de planete din sistem cu mediu propice pentru apariția vieții... FL este o fracție care defineşte numărul mediu de planete, dintre acestea, pe care viața s-ar putea dezvolta... FI e numărul mediu dintre aceste planete pe care s-ar putea dezvolta viața inteligentă în timpul existenței propriului soare... FC e numărul planetelor, dintre cele pe care le-am menționat, unde ar putea exista civilizații dezvoltate din punct de vedere tehnologic... şi L este durata de viață a acestei posibile civilizații...

– Mânca-l-ar! Nu era prost Drake ăsta... - Grasu îşi aprinde țigara şi trage cu sete, perplex...

– Dacă luăm în considerare faptul că sunt peste 10 miliarde de galaxii în Univers - continuă Faianță, fără să-l ia în seamă - aşa... o cifră, cu toate că io cred că sunt mai multe...dacă ne bazăm pe asta, pe astea 10 miliarde, Grasule, 231 de galaxii din Univers, fiecare cu cel puțin 1 milion de sisteme solare, putem să începem să ne dăm seama că nu suntem singuri pe-aici... Suntem insignifianți, ba. Ne-sem- ni-fi-ca-ti-vi!!! Gândeşte-te... Pământul e cam cât un bob de nisip... Soarele cam cât un bec, la vreo 15 metri de el... Sistemul solar ar fi cam de 600 de metri, poate mai mult... Pluto ar fi cam la 400 de metri şi cea mai apropiată stea ar fi la 3200 de kilometri... Cam pîn' la Paris! îți dai seama că suntem de rahat? Uite... - îi arată locul de pe harta Universului cunoscut, de pe perete, unde scrie „Noi suntem

aici" - noi suntem aici... Nici nu se vede... E ca şi cum ai căuta un bob de nisip lângă un bec prin Bucureşti... înțelegi?

Penibil... Ca să nu mai zic de călătorii în spațiu. Poate Einstein să fi-ncercat să ne explice cum e, da' nu l-a crezut nimeni... E egal cu em ce pătrat. Teoria relativității. Viteza luminii e constantă. N-a-nțeles nimeni nimic.

– Şi nu puteam să ne naştem în altă parte... Din toată grămada asta, atâtea stele şi planete, trebuia să ne naştem aici, altundeva nu se putea...

– Lasă, Grasule, că suntem români, ne descurcăm noi...

Faianță se apropie de fereastră şi se uită spre lacul din apropierea blocului său. Pe geam este lipită o foaie de hârtie pe care e scrisă o cugetare a lui Pascal: „Veşnicia acestor spații infinite mă înspăimântă"...

– Ce mă mai plimbam pe la lac... făceam concurs, mai ții minte?...

Faianță, copil, îşi priveşte chipul oglindit în lac...

Scoțând limba la imaginea reflectată, alergând printre sălciile obosite...

– Mai ții minte?... - spune ca pentru sine... O să-ți fie dor de mine, lacule...

– Ştii ce mă gândeam?

– Ia zi...

– Mă, dacă visăm?... ă?... Dacă nu e decât un vis şi urmează să ne trezim?... Ştii de câte ori am avut coşmaruri în care visam că mă trezesc şi sunt iar în clasa a patra, dimineață, cu ochii umflați de somn... cum stăteam io pe marginea patului, în cur, aşezat ca treaz, ca să creadă ai mei, când băgau capul să vadă dacă m-am trezit, că m-am trezit...

şi trebuie s-o iau de la început, aşa de groază mi-e... dar mi-aş dori, uneori, să fie vis... şi să mă trezesc pe altă lume şi să zic de dimineață, la masă, când mănânc cine ştie ce mâncare şi mă uit la un cer cu patru sori şi plec la plimbare cu nava...ce vis mişto am avut azi-noapte, se făcea că eram cu unu' Faianță pe altă planetă şi n-aveam bani şi fumam marijuana... da' era frumos, nu ştiu, aşa... cu pomi, cu femei bune...

– Nu ştiu, măi, Calderoane, nu ştiu...

– Că dacă e vis, e cam nasol, taică... e cam nasol...

Amândoi privesc pe fereastră oraşul. Se aud clopotele unei biserici. Pe marginea lacului trece nebuna în chiloți şi în bocanci. Cei doi o urmăresc cu privirea, fără să mişte capul... <titlu> Târgul <titlu> Faianță, Grasu şi Abraşa intră la Samir. Nu vorbesc, doar se salută. Faianță scoate săculețul şi i-l dă lui Samir.

Acesta îl strigă pe Abdul. Abdul intră şi Samir îi face un semn. Abdul dă din cap şi iese. După câteva clipe de linişte obosită, în încăpere intră un moşuleț chelios. Se apropie de biroul lui Samir, se aşază pe scaun, îşi prinde între pleoape un dispozitiv de mărit, din acela pentru bijutieri şi începe să examineze pietrele.

După câteva clipe dă din cap către Samir, care îi înmânează lui Faianță un diplomat metalic.

Faianță îl deschide. Diplomatul este plin de bancnote de o sută de dolari, stivuite frumos. Băieții încep să numere banii…

<titlu> DOLORES <titlu> - Altfel, ce să-ți mai zic? Toate bune. Am făcut curat prin casă, am spălat perdelele, am curățat covoarele. Bine…

iar e debandadă acum, zici c-au dat turcii, dar e bine. Măcar e mai multă lumină, am spălat şi geamurile. Cu fata asta nu ştiu ce să mă fac, da' o să mă descurc eu…Tata… e cum îl ştii.

Poate puțin mai gras. Da, s-a mai îngrăşat în ultimu' timp, nu pot să-l conving să mănânce mai puțin. Da'… dacă el e fericit, asta e important. Bunicii sunt bine, nițel mai în vârstă, mai morocănoşi, se ciondăne tot timpu', dar sunt sănătoşi, deocamdată, slavă Domnului. Unchiu' e bine, familia e-n regulă, ce să mai, ştii şi tu… Uite, ți-am adus un parfum, ştiu că-ți place mult. Anais-Anais. ți-l las aici, lângă flori… Am văzut un film, săptămâna trecută, cred că ți-ar fi plăcut mult de tot. Cu un mesaj de pe altă planetă. Foarte bun. Altfel… am găsit un copil şi-un câine, am uitat să-ți zic. Nu ştiu ce să fac cu el. Nici nu ştiu cum îl cheamă. Pe băiat. Nici pe câine, vreau să zic. Mi-au ieşit câteva fire de păr alb, ia uite…

îmbătrânesc, ce zici? Trece timpu', măi, mamă, trece timpu'.

Câți ani sunt, deja? Mulți, dă-i încolo… Mi-e dor de tine.

Vreau să mai vorbim şi noi, să-mi mai dai şi mie un sfat. Sunt aşa de singur, n-am cu cine să vorbesc. Nu mă mai înțeleg cu nimeni, cu băieții mă cert tot timpu'. Apropo', îți transmit băieții salutări. Vezi, ai şi tu grijă de tine pe-acolo. Ce mai face bunicu'? Zi că-l iubesc şi că mi-e tare dor de el…

Faianță plânge, încetişor, frământându-şi mâinile…

– Mi-e dor de voi, măi, oameni buni… Mi-e dor de voi…

Te iubesc aşa de mult, măi. mamă… icoana mea… Plouă torențial şi picăturile de ploaie se sparg de crucea albă de marmură într-un clipocit pleoscăit şi monoton.

Candela arde cuminte, la adăpostul căpăcelului de tablă.

Faianță se ridică încet, sărută lespedea de piatră şi se îndepărtează, ud până la piele, pe aleea pietruită, printre cruci şi morminte…

Tună şi fulgeră şi bubuitul luminos face ca ploaia să strălucească ca o perdea de luminițe… <titlu> DIES IRAE <titlu> Tatăl lui Faianță stă la birou, în fața lui sunt doi malaci, în picioare.

– Vreau să fie totul curat, înțelegeți? Foarte curat. Dar definitiv. Intrați, vă faceți treaba şi ieşiți. Atât. Limpede?

Cei doi dau din cap că au priceput şi ies…

O maşină opreşte vis-â-vis de o clădire de prin anii şaizeci. Cei doi coboară, traversează şi intră în imobil…

Gealații apar în capătul unui culoar, după ce au urcat cu greu scările, înaintează către apartamentul din capătul celălalt al culoarului şi se opresc în dreptul unei uşi scorojite.

Se uită în stânga şi în dreapta. Apoi, unul dintre ei scoate un fel de unghieră mai lungă şi începe să lucreze încuietoarea, încercând s-o deschidă. Celălalt ține tira. După ceva clipe, încuietoarea cedează şi uşa se deschide... Cei doi intră...

în apartamentul lui Lili şi al Rozei, colega ei, este cald.

Cei doi sunt în bucătărie, lucrează la țeava de gaze de la aragaz...

Malacii ies din imobil, pe strada învelită în valuri translucide de căldură, ca o clătită uriaşă... Intră în maşină şi pleacă...

Pe trotuarul de vis-â-vis de clădirea cu patru etaje, stilul anilor '60, dintr-o tonetă cu „Hot-dog" iese un fum bine- mirositor. De undeva, dintr-un apartament se aude melodia „Big girls don't cry".

Deodată, apartamentul de la etajul 4 al clădirii explodează. Melodia încetează brusc. Flăcările se ridică spre cer, zgomotul este asurzitor, cioburi şi resturi de lemn se împrăştie pe toată strada. în acelaşi timp, maşina lui Gelu trece pe asfaltul încins, pierzându-se după colț, după ce-a oprit la semafor. Pe capota maşinii cade rama geamului de la apartamentul care a sărit în aer. în maşină sunt băieții. Se aude, în timp ce maşina trece prin fața tonetei cu hot-dog, vocea lui Pappucinno:

„Trăi-ți-ar! Ce-a fost asta?"

<titlu> 60 de grame la umbră <titlu> Ecranul televizorului de maşină clipeşte albastru. La ştiri e anunțul spargerii.

– ...hoții au intrat în grabă şi sub amenințarea unui pistol au cerut bijuteriile, în timp ce răufăcătorii spărgeau vitrinele cu bijuterii, in mod neaşteptat, patronul, profitând de neatenția celor doi, a reuşit să-i împuşte. Din păcate, în urma schimbului de focuri care a urmat, au decedat atât el, body-guardul magazinului, cât şi hoții.

Abraşa e la volanul dubei. Faianță, Grasu şi Pappucinno se uită cu gurile căscate, uimiți, la televizor... Nu le vine să creadă. Faianță şi Grasu se uită lung unul la altul.

– Avea pistol jidanu'?!... A murit Maria?!... Cine a luat diamantele?!... Unde dracu' mergem? - şopteşte Pappucinno, patinând obosit, cu privirea pierdută...

Faianță şi Grasu au priviri nămoloase, sfârşite, ude. Se uită unul la altul... Printre pietricelele azvârlite în toate părțile de roțile dubei, printre adierile mototolite ale vântului, departe şi aproape, „Rapsodia Română" tropoteşte veselă şi suavă, amestecându-se printre gândurile nemărturisite ale băieților...

Maşina iese din oraş... Panoul cu candidatul la preşedinție... Muncitori care ies şi intră într-o fabrică... un butic, o stație de benzină... nou şi vechi ...un lan de

grâu, unduindu-se în adierea vântului, tractoare care ară, ţărani cosind... totul caîntr-un album despre România... Pitorească...

chipurile băieţilor, tăcuţi, peste care trec umbrele copacilor de pe marginea drumului... chipul bătut de soare al unui ţăran... Faianţă, îngândurat, încearcă să alunge din mintea sa toate imaginile care-i năvălesc, neinvitate şi pe nesimţite, în cap... Trecutul la fel de lipsit de culoare... o dagherotipie sepia de la început de veac... Totul se amestecă în frânturi de cuvinte fără rost şi neîngrădite, spumoase şi melancolice, ca o pădure pustiită şi părăsită de copaci... o pădure ale cărei gânduri nu se pot aduna şi nu mai cred în nimic, cu frunze roşii ori arămii, tomnatice amintiri ale unei veri speriate, izgonită din toate calendarele, pulbere de vise atârnând topită peste crengile ispititoare, ca un covor de puf ivoriu întemniţat în golurile umbrelor, acolo unde totul piere şi nu are nici timp, nici rost, nici început şi nici sfârşit...

Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie, / Ţara mea de.

glorii, ţara mea de dor?

...imaginile unui documentar cu imagini emblematice, specifice României se perindă amestecate printre colţuri de cuvinte şi felii rotunjoare de gânduri... vârfuri de munţi înzăpeziţi, statuia de la Vidraru, crucea de pe Caraiman, coloana infinitului, masa sărutului, hidrocentrala Porţile de Fier, Podul Saligny...

Braţele nervoase, arma de tărie / La trecutu-ţi mare, mare viitor!

...o femeie spală rufele la râu, Delta Dunării, epava de la Costineşti, Căluşarii, castelul de la Hunedoara, furnale, un paner cu struguri, farul de la Costineşti, un căluţ de mare, Sfinxul de la Babele, un câmp de un verde intens pe care, undeva, în zare, trece un tractor de un roşu ireal...

Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul, /Dacă fii-ţi mândri aste le nutresc; ...un avion desenează o dungă alburie pe cer, Mausoleul de la Mărăşeşti, Mănăstirea Putna, Castelul Bran, un cuptor siderurgic, vagoneţi cu cărbune, o carieră de piatră, o peşteră, o urmă de talpă în piatră...

Căci rămâne stânca, deşi moare valul, / Dulce Românie, asta ţi-o doresc.

Băieţii traversează un câmp, pe jos. Maşina a rămas departe, doar un punct colorat lângă şoseaua argintie...

Ajunşi lângă un copac singuratic şi timid, încep să sape la rădăcina lui şi îngroapă geanta cu bani. Apoi se întind şi-şi aprind câte o ţigară...

Se aud cosaşi ţârâind. <titlu> Fum <titlu> Faianţă e în cada plină cu apă, ameţit de drog. Pe unul dintre pereţii băii sunt lipite mici fotografii pornografice...

– „ Am scris toate astea pentru a mă înţelege mai bine, căci sunt egoist şi trebuie să am în toate o motivaţie personală. Mai mult decât atât, incertitudinea îmi oferă plăcerea necunoscutului prin prisma ei benefică, iar nu prin prisma temerilor.

Inexorabil, mă plasez, astfel, dincolo de limite. Şi-atunci pot gândi liber şi am puterea de a fi sincer în primul rând cu mine dar mai ales cu ceilalți... cu oricine...”

Lili este pe trotuarul de vis-â-vis de clădirea în care locuia cu chirie. Apartamentul ei este în flăcări... îl priveşte mută de uimire...

– „Pot fi rece, implacabil şi tăios sau pot zâmbi condescendent ori binevoitor. Discursul îmi poate fi oricum:

hidos şi respingător, encomiastic, abuziv ori blând... Sunt eu la superlativ. Depinde cum sunt privit... „

Cei doi gealați au răpit-o pe Lili. O țin culcată pe bancheta din spate a maşinii lor. Conduc cu viteză prin oraş...

– „îți scriu toate astea pentru că înțeleg că-nu cunoşti sensul vorbelor. Ele există poate şi pentru simplul motiv că se află la capătul unui gând şi atât. Motivația lor adevărată o păstrăm pentru noi... După ele nu mai există nimic. Nici chiar gânduri, căci gândurile rămân în urmă, părăsite de cuvinte... „

în beciul casei tatălui lui Faianță, acesta o bate pe Lili.

Apoi o violează sălbatic. După ce termină, transpirat şi gâfâind, le face semn malacilor că e rândul lor. Cei doi se conformează...

– „Sunt sigur că înțelegi ce-am vrut să spun. Sunt sigur, chiar dacă nu m-am făcut foarte bine înțeles, că imaginația îți permite să pricepi ce e dincolo de cuvinte şi să te arunci în hăul de dincolo de ele, în care te poți gândi în linişte la orice... „

Gealații opresc maşina în fața unei curți, în mahala...

Este noapte. Târâtă de păr şi împinsă de la spate, îi dau fata unui țigan burtos, înconjurat de câțiva țigani tineri... îl recunoaştem pe burtos, e Marinică, cel care-şi juca nevasta-n praf, la nuntă... Fata dispare, târâtă de țigani, în curte.

Marinică îi face semn unui țigan. Acesta le înmânează malacilor un teanc de dolari. Nu-şi spun nimic. Malacii dau din cap, intră în maşină şi pleacă. Marinică intră în curte...

– „Sunt sigur că ştii că m-ai jignit profund. Probabil că asta ai urmărit. Mi-e greu să cred, dar te priveşte. Nu vreau să crezi că sunt idiot, căci te înşeli amarnic. Nu mă subestima. „

Marinică împreună cu câțiva țigani o bat pe Lili, învinețită şi schimonosită de durere... Apoi o violează pe rând, într-un beci... Apoi Marinică dă un telefon...

– „Ştiu că ai dreptul, totodată, să nu-mi explici nimic.

Ştiu, însă, că eu nu ți-am greşit nicicând aşa. „

Ce nopți negre se aştern uneori deasupra unui oraş adormit, neştiute de nimeni, pe furiş, alergând bezmetice cu gândurile noastre în sân şi făcându-ne să ne minunăm de rotunjimea lunii ori de canoneala pisicilor care miorlăie pe acoperişuri!... <titlu> E PLURIBUS UNUM <titlu> - Ştii bancu' cu licuriciu' nervos? - întreabă Grasu, muşcând din sandvici.

– Nț... - răspunde Manase posac, muşcându-şi o unghie.

– Se plimba licuriciu prin pădure şi babardea toate luminițele de prin tufişuri... şi la un moment dat se opreşte lângă o luminiță, începe să-i dea şi după vreo două secunde începe să urle.....Băga-mi-aş io picioarele în țăranii care aruncă chiştoace fără să le stingă...”

Grasu şi Manase sunt în maşina lui Gelu, pe bancheta din spate. La volan, Abraşa se chinuieşte să urmărească un drum pe o hartă mototolită. Plouă torențial şi ştergătoarele bâzâie anemic, din când în când, scârțâind pe parbrizul soios. Maşina e parcată pe un teren viran şi noroios, lângă un zid înalt şi gri ca cerul.

– Ce mizerie e-n oraş, să mor io! Şi numa' firme-n engleză. De unde eram micu' Paris, am ajuns micu' New York.

– Zi mersi că n-am ajuns mica Moscovă, atunci era nasoală treaba... Băi, Abra, tu ce dracu' tot cauți acolo, mă?

– O baltă. Nu-nțeleg nimic din harta asta - suceşte Abraşa, nervos, hârtia pe toate părțile.

– Auzi, diseară avem şi noi ceva rencontres amoroeş?

– Vedem. Vreau să termin maşina aia...

– Maşina de împachetat fum sau cutia de şlefuit ouă? - râde Grasu ca prostul.

– Persicopu'...

– Ah... Mană, dă o țigară.

– Nu mai am decât una. Du-te şi tu şi ia un pachet.

– N-am nici un ban. Şi plouă. Mi-e lene, oricum.

– Lasă, nu mai fuma. Şi-aşa fumăm ca şerpii...

– Auzi? Cum vine asta? Fumăm ca şerpii. Ce, şerpii fumează, ce spumele mării?

Ploaia răpăie, parcă, mai tare.

– Ştii la ce mă gândeam azi-noapte? - vorbeşte Grasu, de unul singur. La sinucidere. S-a aruncat unu' de la etaj, la mine-n bloc. Un amărât, ce-o fi fost în sufletu' lui, naiba ştie. El mi-a zis bancu' ăla cu țiganu' care-şi luase merțan şi nu ştia să deschidă portbagaju' ca să ia roata de rezervă, vi l-am zis? Şi trece alt țigan pe bicicletă, se opreşte şi-i sparge un geam. Ce faci, mă? îl întreabă ăsta, nervos. Păi, bă, zice ăla pe bicicletă, până furi tu roata de rezervă, iau şi io casetofonu'... în fine, moşu' ăsta dilimandros m-a făcut să mă gândesc la cât de nenorocită e viața asta. Io credeam la-nceput că e vreun moş d-ăla coclit, boşorog pervers, pedofil, că prea era tăcut, aşa... Da' p-ormă am aflat că s-a aruncat că nu mai avea bani, mânca-ți-aş. Murea de foame. Nevasta îi murise de câțiva ani, era singur şi n-avea bani nici să-şi ia medicamente. Avea pensia mai mică decât întreținerea şi fusese profesor universitar. Stăteam aşa şi mă uitam la el întins pe trotuar, lângă femeia aia pe care a căzut, că n-a murit, i-a căzut la o babă-n cap şi-a omorât-o... acu'...

după ce că n-avea bani şi era vai steaua lui, a intrat şi la pârnaie, omor prin imprudenţă, asta-i mai lipsea, v-am zis io, când e să nu fie... Ciudat simţ al umorului mai are şi Dumnezeu...

mă uitam la moş, cum stătea aşa mirat, în cur şi nu-i venea să creadă, îl înjura lumea şi el plângea ca amărâtu'... nu, că la bloc e o distracţie totală, auzi şi vezi nişte chestii... n-ai nevoie de televizor. Păi, stătea una deasupra, la mine, avea vreo cincizeci de ani cred sau şaizeci, o băbăciune urâtă cu spume, ciumă, ce să mai, combinată cu unu' pe la vreo două'şopt, dracu' ştie ce-o fi fost în capu' lui. A venit o dată ea pe la mine să-mi ceară o linguriţă de cafea. M-am speriat, dracu', era să mor de inimă. Urââ-tă... cu spume. N-ai văzut... Cum o fi să te trezeşti lângă una ca asta dimineaţa?

Cred că aş muri instant. Bă... şi venea ăsta pe la mine, când îi apucau spumele şi se cafteau... că se mardeau la greu, cu sticle şi farfurii, sculau tot blocu'. Lume nebună. Doi tâmpiţi. Şi venea ăsta pe la mine şi plângea ca prostu', ca un copil, io-l întrebam ce-a găsit la ea şi el îmi zicea că i-a făcut aia farmece. Farmece, auzi, să-nnebuneşti. Mare dobitoc. Bă şi mă stresa mereu, asculta non-stop melodia aia pişăcioasă a lu' Adams, pliz forgivmi. Bă, da' non-stop, de dimineaţă până seara. Pleca aia de-acasă şi-o săptămână, ăsta plângea şi asculta rahatu' ăla cu forgivmi. îl întrebam unde e aia şi el zicea că are afaceri. Zicea că dacă nu vine-napoi se omoară.

Aiurea, afaceri, aia era pe centură, ce afaceri... Ce dracu' era să-i zic? îl abuream şi io c-o să se-ntoarcă. Şi se-ntorcea şi iar se cafteau după câteva zile şi aia iar pleca şi ăsta iar venea să-mi povestească, plângând, cum a cunoscut-o el pe malu' mării, că trebuia să se-nsoare şi a venit asta într-o seară şi că de-atunci n-a mai scăpat de ea. S-a dus dracu' nunta, s-a dus tot. într-o seară a venit pe la mine tăiat la mână. Zic ce-ai făcut, mă? Că a dat cu lampa-n ea. Şi ea? zic io. Ea ce? Dă-o-n gura mă-sii! Şi împuţită, o urâciune oribilă. Hidoasa naibii.

Doamne, mulţi tâmpiţi, vorba lu' Mană. Te doare capu', bă, ce e-n bloc la mine... şi mă gândeam... mă uitam la moşu' ăla, că sar de la una la alta... poţi să scapi de toate necazurile într-o fracţiune de secundă. Care o fi cea mai rapidă moarte?

Asta cu aruncatu' de la etaj nu cred că e o soluţie. Doare de te caci pe tine. Te dai cu creierii de asfalt... e aiurea. Oricum, cică mori de frică până jos. Cred că cu gazele e cel mai simplu. Lejereanu. Moarte dulce şi liniştită, în somn. Odată se face întuneric şi nu mai ştii nimic. Gata. Scapi de tot, de vecinii care urlă să dai muzica mai încet, de gagicile astea enervante, de cicăleli, de stres, de nervi, de problemele cu banii, de mersul la servici, de tot felul de colegi de birou enervanţi şi tâmpiţi, de vânzătoarele astea acre, care te servesc cu curu', de fufele astea şmechere şi ştoarfe care vând în magazine scumpe şi se uită la tine când intri de parcă ai avea păduchi

în cap, te măsoară din cap până-n picioare, de-mi vine să le trag două palme, 'tu-le-n cur să le sparg de jegoase proaste, de mizerie, de transpirația din autobuz, că sunt unii aşa de jegoşi şi de nesimțiți, n-ai văzut... de datorii, de facturi, de întreținere, de tot... nasol e că vrei şi tu să faci un copil şi ce faci? îl laşi singur, de capu' lui pe lume, s-ajungă ca noi, să nu ştie pă un' s-o ia? Că vezi, mai sunt şi lucruri bune. îngheţata de vanilie, şpriţu', berica, salata de vară, ceafa de porc la grătar cu cartofi prăjiți, murăturile, cracii de femeie... că de la femeie trebuie să iei doar ce e important, adică cracii şi țâțele, restu' nu contează, ştii cum e... femeia perfectă e greu de găsit, trebuie să fie mică şi cu capu' pătrat, ca să po' să ții berea pe el când te uiți la meci, blondă, ca să-ți bucuri şi tu ochiu', că brunete găseşti pă toate drumurile, cu dinți de iepure să poți să desfaci berea-n ei, cu mânuțele mici, gură mică şi ochi mari, bulbucați, ca să ai impresia când o ia-n mână că e mare şi când o bagă-n gură că e aşa de lungă dă-i ies ochii din cap. Astea sunt lucrurile importante... o zi frumoasă ca să mergi la peşte, o maşină ca lumea, un iaht, o insulă, o alea... o pereche de pantofi mişto, un costum Armani, un ceas bengos, țigări fine, chestii d-astea.

De-aia e nasol să te sinucizi, e-adevărat. Că mai sunt şi lucruri mişto pe lume, locuri pe care n-am apucat să le văd, o țară, un munte, o ceva acolo... Stau în blocu' ăla tâmpit şi m-apucă aşa, câteodată, un chef de viață... Ce-ai acolo, Mană?

– Ia, mă, mâna...

Manase scoate din portofel o bancnotă de un dolar.

Grasu i-o smulge, scurt.

– Stai, bă, uşor, c-o rupi.

– Păi, nu ziceai că n-ai bani, ovrei scârțan?

– Dă-o, mă-ncoa, că-mi aduce noroc, o țin în portofel de prăsilă...

– Ce scrie, băi, aici, că mereu am vrut să-ntreb? E pluribus unum... Ce-i asta?

– Nu ştiu, mă, întreabă-l pe Faianță când vine...

– Paraiul - exclamă Grasu, privind bancnota. Şefu' nostru. Noul Dumnezeu. Toți ne-nchinăm la parai. Banu' suprem. Î! ai, eşti fericit, nu-l ai, eşti halit.

– Dă-l mă-ncoa'!

Manase pune bancnota la loc în portofel. Deodată se deschide portiera şi intră Faianță, ud până la piele.

– Gata, tată? - îl întreabă Abraşa.

– Gata. Hai, că sunt ud până-n chiloți.

Abraşa porneşte motorul. - Ce mai face maică-ta? - întreabă Mană, serios.

– E bine. Se odihneşte. Singurică, săraca. I-am transmis salutările voastre - îi răspunde Faianță, trăgându-şi nasul şi privind aiurea, pe geam, la ploaia bulbucoasă. Am început să-i uit chipul şi asta mă doare cel mai tare.

Băieții tac. Nu comentează nici unul, uitându-se pe geamurile aburite ale maşinii.

– Băi, ăsta micu' - sparge Grasu tăcerea - da' nu puteai să te duci şi tu pe soare?

– E ziua ei, Grasule. Azi. Nu pe soare.

– Bine, mă, ho... - răspunde Grasu, blând. Hai, Abra, dă-i...

– Stai, mă, să se dezaburească nițel... Ai ascuns şi tu florile, să nu le fure țiganii?

– îhî...

– Auzi, Faia? Ce-nseamnă, mă, e pluribus unum? - încearcă Grasu să se lămurească şi să mai destindă puțin atmosfera.

– Hai, Grasule, lasă-mă, că n-am chef de glume acuma.

– Te-ntreb pe bune, nu fac mişto...

– Din toți unu', sau aşa ceva...

– Aha. Adică... un fel de toți pentru unu', ca muşchetarii?

– Hai, grasule. lasă-mă...

– Bine, mă, bine...

Abraşa porneşte. O maşină încearcă să se strecoare pe aleea îngustă şi nu are loc din pricina unui individ scârbos şi figurant, vopsit roşcat şi ciufulit, care stă de vorbă cu două fete pe mijlocul drumului, sub o umbrelă. Şoferul - un bătrânel simpatic şi timid - îl roagă să se dea puțin la o parte, dar individul îl înjură, în fine, chinuit, maşina moşulețului reuşeşte să se strecoare şi trece pe lângă maşina băieților.

Abraşa aşteaptă să treacă de ei, apoi începe să înainteze. Nici el nu are loc din pricina aceluiaşi nesimțit, îl claxonează scurt. Individul nu se sinchiseşte. Lui Grasu i se urcă sângele la cap. Abraşa îi face un semn scurt să se liniştească. Nici o umbră de nervi nu i se citeşte pe chip. Accelerează scurt şi în dreptul individului deschide portiera. Lovit, nesimțitul zboară un metru mai încolo, în țipătul speriat al fufelor ultra fardate. Abraşa închide portiera şi trece mai departe, uitându-se în oglinda retrovizoare. Individul se ridică şi o ia la fugă după maşină, înjurând isteric. Abraşa se încruntă puțin, frânează brusc, aşteaptă preț de o clipă, privind în oglindă, ca individul să ajungă aproape de portieră, apoi o deschide, mult mai violent de data asta. Individul se loveşte sec de portieră şi cade, cu nasul spart, în balta de sub el.

Băieții sunt leşinați de râs. Abraşa închide portiera, mormăind, în timp ce deschide geamul...

– 'gura mă-tii de nesimțit, de ce nu vorbeşti, mă, frumos cu vârsta a treia? 'ți-ai dracu' de nesimțiți. Mană, dă birlicu'...

Manase îi dă bancnota din portofel.

– Na, mă, ia pluribus unum, generația pro! Du-te şi te pansează, 'te-n cur de prost crescut!

După care închide geamul şi maşina se îndepărtează, prin ploaia monotonă. Oraşul tace, învăluit de lumina metalică a norilor buluciți peste blocurile ca nişte vrejuri de fasole gigantice înălțate către cer... Soarele dă să iasă...

– Hai pe la mine. Fac cinste c-o bere - se mai aude vocea lui Faianță. Apoi strănută.

– Hai, să trozneşti! - râde Grasu.

– Mersi... <titlu> ALLEGRO ALARMATTO <titlu> La petrecerea din garsoniera lui, Faianță coboară pe terasă de pe acoperişul blocului, cu o sticlă de whisky în mână... în urma lui, coboară încet şi Grasu.

Din camera năpădită de fum şi de muzica în surdină, apare Stan...

– Faianță, trebuie să stăm de vorbă.

– Zi, tată? Ce, îți place de vreo fufă de-aici?

– Nu. De bani e vorba. Vreau banii, repede, trebuie să mă tirez, mi-e frică, mă urmăresc ăştia, eşti nebun, am tras în ăia doi... Am pierdut acolo pistolu'...

– Ce-ai, mă, eşti prost?

Faianță se încruntă, punându-i mâna pe umăr...

– Calmează-te. Bea o bere, simte-te bine... Eram mascați, aveam mănuşi, nu ne-a filmat nimeni, n-au venit gaborii, obiectu' nu era înregistrat, ce-ai?

– Al tău... Al tău, ce-ai făcut cu el? - întreabă Stan, muşcându-şi nervos buza de jos...

– Al meu? Uite acolo, vezi blocul ăla care... nu, nu ăla, ăla de lângă, în construcție... Acolo e, tată! Zidit la temelie!

Să țină... o mie de ani... - râde Faianță, cu mâna întinsă undeva departe, peste cartier, spre nişte blocuri neterminate...

– Şi banii?

– Sunt puşi bine, nu-ți face griji...

Stan e crispat. Printre firele de păr, la rădăcina lor, adânc înfipte în tigva uleioasă, printre sânge diluat care aleargă vesel, jucând leapşa cu neuroni şi celulele amețite, aburii violacei de alcool tare nu ajută la nimic...

ăia...

Vreau partea mea. O vreau acum. I-am omorât pe Faianță se schimbă la față. îl trage de guler, mai în joacă, mai în serios...

– Stane, dă-te-n chilu' meu, revino-ți, nu te umple de figuri... Spală-te pe față şi nu fi bou... Du-te acasă, eşti beat, vorbim mâine...

îl împinge în cameră şi rămâne cu privirea pironită în urma lui... Grasu se apropie, mirat.

– Ce dracu' are ăsta, e prost?

Fără să clipească, cu priviri mecanice, sfredelitoare, cei doi îl privesc pe Stan ieşind din garsonieră ca un uragan ipohondru...

– Nu-ți urî duşmanul, îți afectează judecata... susură Grasu. doct. <titlu> CACEALMAUA <titlu> Cămăruța lui Samir a fost mai mereu o încăpere rece.

Niciodată reşoul n-a fost băgat în priză. Samir scoate un pachet învelit în cârpe. Faianță îl desface, între cârpele unsuroase lucesc trei revolvere şi un uzzi.

– Cum ai zis, breten. Patru la şase sut. TT nu avut moldoven. Ăst mai bun, cuvânt! Nu ştiu ce face, dar bafta!

îşi strâng mâinile. Faianță iese.

Pe câmpul bătut de un vânticel şuierat, Faianță merge poticnit, printre bolovani uscați şi raze de soare care-i joacă vesele printre picioare. Copacii râd la soare, jucăuşi, plimbându-şi coroanele când într-o parte, când în alta, ca într-un dans speriat, în timp ce norii pândesc supărăcios! firele răzlețe de iarbă, parcă pentru a le acoperi cuîntunecimea lor catifelată...

Ajuns la capătul lotului proaspăt arat, Faianță se apleacă peste pământul scurmat şi începe să dezgroape diplomatul, îl scoate încet, la capătul câtorva clipe ce trec ca anii. îl deschide şi apoi scoate din geanta pe care a cărat-o până acolo un pumn de ziare, apoi altul... înlocuieşte banii cu ziare, apoi îngroapă diplomatul la loc, la fel de încet, măcinat de idei pe care nu le poate controla, gândindu-se la norii pufoşi care-i aleargă pe deasupra capului... Deodată se răzgândeşte. Scoate din nou diplomatul din pământ şi-l îngroapă câțiva metri mai încolo... Aşază apoi banii cu grijă în geantă, în stive cuminți, unii peste alții. Zâmbeşte trist şi pleacă...

Vântul bate parcă mai încet, acum şi soarele e mai galben... <titlu> JUGULA, JUGULA!!! <titlu> Grasu iese de la Ciaplin. Face câțiva paşi spre maşină şi o durere surdă îl pocneşte în vârful capului, moleşindu-l ca pe o jucărie de pluş. Două umbre îl lovesc cu putere, întâi în cap, apoi în stomac, picioarele îl lasă, pumnii îl doboară ca pe un copac smuls din rădăcină. Grasu se prăbuşeşte.

Dintr-un con de umbră, doar un capăt de țigară aprins ruşinos... Stan înaintează doi paşi către el, şuierând scurt...

– Ajunge!

Se apleacă încet deasupra lui, fără grabă, ca la căpătâiul unui mort.

– Grasule, nu te umple de figuri... Zi unde ați ascuns banii, c-o tai pe mă-ta şi-o pun pe sor-ta să se uite cum îi iau jugulara... Jur...

E o noapte rece şi vorbele par să înceapă a îngheța...

<titlu> Pumnul <titlu> în apartamentul lui Gelu, Ioana îi pune comprese pe cap lui Grasu. E bătut bine. Manase şi Stavilă adulmecă, cu priviri stinse, ca două animale de pradă, gata să atace...

Faianță se plimbă de colo până colo, nervos. E negru de supărare şi transpiră abundent.

– Faianță, e groasă, tată. A dus-o pe Lili la nebunu' ăla de Marinică. Mi-a zis Ciaplin, ştia de la brunetă cine e Lili...

– mormăie Grasu, în propoziții sparte...

– Ai sunat la Stan, Gelule?

– Nu e. S-a dat la fund, îți închipui.

– Faianță, trebuie să mergem să luăm banii de acolo, tată, repede...

– Stai calm, Grasule, că nu sunt acolo... - spune Faianță, mestecând cuvintele...

– Cum adică?

– Lasă. Am avut eu grijă. Hai, care vii cu mine?

– Faianță, tată, e belită, ştiu ce vrei, da' nu se poate - continuă Grasu. Te rog eu mult, hai să luăm banii şi s-o ştergem. Nu putem să mergem acolo. Ăia ştiu de noi, ne omoară, frate, ne taie de vii țiganii.

– Mă doare-n pix!

– Faianță, tată, ştii cum e când e să nu fie: găseşti cuiu' ruginit în fofoloancă, îți cade pâinea-n rahat şi ți se scoală-n biserică... Ceasu' rău, pisica treişpe...

– Am zis nu... - susură Faianță, cu pumnii strânşi. Care vii cu mine? Mai am o treabă...

Nu-i răspunde nimeni. Se aud respirații greoaie, sacadate, speriate. Faianță iese. Grasu urlă după el... <titlu> PALMA <titlu> Casa tatălui e învăluită de un întuneric păstos, răpciugos, bolnăvicios şi acru...

încet, Faianță deschide poarta şi păşeşte cu băgare de seamă prin curtea pleoştită şi plină de flori ciudate. Intră în casă încet, fără să scârțâie uşa masivă de la intrare.

Holul uriaş îl întâmpină cu covorul moale, aşternut peste parchetul sclipitor. Pianul, scrinul din hol, apoi perdeaua groasă de mătase roşie... Trece pe lângă ele încet, amintindu-şi de copilărie. Un foşnet. Faianță se opreşte şi ascultă, ciulind urechile. I s-a părut. Urcă treptele masive fără grabă, pe sub tablouri mari şi fotografii vechi.

La etaj e linişte. Se aude pendula, care ticăie mecanic şi înfundat. Faianță se apropie de uşa dormitorului şi o deschide cu grijă, în partea stângă a încăperii, lângă perdelele înfoiate, e patul, acoperit cu cearşafuri din mătase neagră.

Tatăl doarme. Faianță se apropie tiptil, muşchii feței îi zvâcnesc, venele gâtului pompează apă de mare, ochii îi sticlesc nebuni... Ajuns lângă pat, se opreşte o clipă, cu respirația tăiată, îşi priveşte tatăl. Chipul acesta bătrân şi obosit... Respiră greoi, aproape să se sufoce... încet, Faianță duce mâna la spatele pantalonilor şi trage de după curea revolverul, înghite în sec şi mâinile îi transpiră pe tocul armei...

Cu arma îndreptată către capul tatălui, la numai un deget distanță, Faianță trage cocoşul. Uimit, cu un icnet scurt, tatăl se trezeşte. Are ochii mari, respiră greu, e speriat.

– într-o zi, dacă o să mă mai întorc, o să-ți pară rău că nu te-am omorât acum... Nenorocitule...

E linişte în curte. Doar un pițigoi ciufulit țipă din când în când.

Faianță iese din curte, trântind poarta. Se aude un țipăt sinistru din casă? Un plânsei? Nu, e doar o părere... <titlu> ALEA JACTA... <titlu> Printre blocurile adormite, o pasăre se apropie de geamul unui apartament înghesuit... Se opreşte pe pervaz, scuturându-se zgribulită şi priveşte apoi, înfoiată, înăuntru...

O mână formează un număr de telefon. Vocea lui Stan pare a unui bătrân hodorogit şi beat care îşi dictează necrologul...

– Poliția? în legătură cu jaful de la Herzfeld. Ați găsit... bunurile? Eh, un cetățean binevoitor...

Pasărea îşi ia zborul, deodată, fâlfâind speriată... E frig şi noaptea se întinde ca o clisă peste tăcerea strânsă, adulmecând rosturile, răutățile şi neîmplinirile zgârcite...

Câteva stele luminează ruşinate bolta, tot atâtea sclipiri la capăt de tunele adânci şi lungi, înfipte-n hăul negru, martor necinstit...

<titlu> FINIS TERRAE Maşina băieților opreşte în fața curții lui Marinică.

Manase, Faianță, Slăvilă şi Grasu coboară pe rând, tăcuți. A început să plouă mărunt...

Abraşa coboară de la volan. Băieții intră în curte...

Din casă răzbate până în curte muzică. Băieții se opresc, preț de câteva clipe în fața uşii casei, privind în gol, fix, anormal, catatonic, uzi şi năuci, tremurând... Faianță are ochii injectați şi inima bubuie să-i spargă pieptul...

– „Oci ciornâie" ascultă țiganu'...

Grasu dă uşa de perete, lovind-o bolovănos cu piciorul.

La o masă, Marinică, înconjurat de doi polițişti şi de câțiva țigani, petrece... băutură, fum, câteva femei... Se întoarce, mirat şi încă râzând de-o glumă, către băieți. Fără să clipească, Faianță scoate arma şi trage, îl nimereşte pe Marinică în frunte şi sângele împroşcat zbiară eliberat, plesnind pereții şi scaunele. Băieții trag şi ei. O foşgăială mută, un icnet, un pahar spart... După un minut, polițiştii, țiganii, toți... sunt căzuți, care pe unde era...

Faianță coboară în beci. Lili este prăbuşită, legată de mâini şi de picioare... E moartă... Şi-acum este frumoasă şi chipul tumefiat radiază de o fericire ascunsă, aproape la fel de strânsă şi nepământeană ca cea de pe chipul lui Faianță, care cu ochi viorii, opaci, plânge mut, strângând nisipos din dinți...

Cuvintele nu se mai văd, au îngheţat şi vântul le-a dus departe, spre capătul lumii... <titlu> PANTA RHEI...

în curtea lui Ciaplin, Faianţă clipeşte des, ca un grifon plesnit între ochi... Ciaplin îl bate pe umăr...

– Nu te uit, Ciapline coane...

– Fii atent, tată. Pârnaie v-a dat în gât.

Faianţă îl priveşte uimit, încruntat...

– Las', ştiu tot. Mi-a zis un gabore, pretenar cu mine...

Vira... Tai-o, frumosule...

La „Şarpele de mare cu peştele în gheare" nu e aproape nimeni. Nicu Păr le aduce câteva halbe, dar nimeni nu pare a avea chef să se atingă de ele... Sunt toţi. în spatele lor, peretele pe care l-au dărâmat cu maşina este în reparaţii.

– I-ai dat banii lu' Păr? - întreabă Abraşa.

– Da - îi răspunde Faianţă cu mintea aiurea. Ţi-am zis că nu ne urmărea nimeni.

– Dac-aşa mi s-a părut...

– Ai scăpat de maşină, sper?...

– Normal...

– Bine. Fiţi atenţi la mine, hai, că sunt obosit. Vă urcaţi în maşină şi plecaţi - şopteşte Faianţă stors, concentrându-se la fiecare cuvânt. Ne vedem după copac, la locul nostru. O luaţi pe la barieră şi nu vă opriţi până acolo, aţi înţeles? Eu vin cu cealaltă. Mai am de luat pe cineva. Mergem cu două maşini, măcar dacă ne prind, să nu ne prindă pe toţi. Banii sunt la mine...De-acolo, o ştergem... Dumnezeu cu mila...

întinde mâna pe masă şi ceilalţi pun toţi mâna dreaptă peste a lui... Ochi obosiţi, priviri năuce, respiraţii speriate.

Atât a mai rămas acum...

<titlu> DEANA <titlu> Faianţă conduce prin oraş. Pe bancheta din spate stau piciul şi căţeluşul, lângă ghiveciul cu azaleea. E cald, parcă din ce în ce mai cald. Faianţă opreşte în faţa unei clădiri albe, cu o curte mare în faţă, coboară şi dă să intre. Se opreşte, apoi, amintindu-şi ceva. Se îndreaptă către o cabină telefonică, intră, formează un număr şi vorbeşte câteva clipe.

Intră, apoi, pe poarta orfelinatului, clădirea plictisită de lângă cabina telefonică...

în curte, copii care se joacă ţipă veseli. Faianţă se uită în jurul său, căutând cu privirea ceva. Deodată vede o fetiţă blondă, cu ochi mari, albaştri, la vreo cinci ani...

– Deana?

Fetiţa îl priveşte, zâmbind copilăros. E veselă.

— Vrei să mergi cu mine?

– Unde?

– Să-ți arăt lumea…

Deana se gândeşte.

– Toată? - face Deana un semn cu mâinile, roată, aşa cum fac toți copii când se referă la ceva mare… mare…

– Toată!

Fetița zâmbeşte şi tot chipul i se luminează. Faianță o ia în brațe şi se îndreaptă către ieşire. O educatoare, câțiva paşi mai departe, îl observă. Se apropie, grăbită şi speriată de el, strigându-l. Faianță se opreşte, se întoarce către ea, scoate scurt arma şi o îndreaptă în direcția ei. Femeia se opreşte brusc, înghițind în sec. Faianță pune arma la loc, la spatele pantalonilor, cu un gest mecanic, scurt, sigur pe el, de gangster versat… apoi iese din curte… fără grabă, mânat doar de zefirul pofticios care adie mângâiat…

261?

<titlu> STAN <titlu> Pe câmpul bătut de un vânticel leneş, Stan dezgroapă febril geanta. Se opreşte o clipă, are impresia că a auzit ceva.

E linişte… Apoi continuă. Scoate geanta, o deschide şi zâmbetul îi îngheață pe buze… înțelege…

De departe se aud maşini, apropiindu-se în viteză, îl înconjoară, dar se opresc la o distanță oarecare, căci, de frică, instinctiv, Stan scoate o armă…

Polițiştii scot şi ei armele din tocuri… şi rămân lângă maşini, cu pistoalele îndreptate către el, strigându-i ceva, ca-n filmele americane…

„Hora lui Fărâmiță" se aude în capul lui Stan tot mai tare… tâmplele îi pulsează straniu şi dinții încleştați scârțâie sinistru… Amețeşte, aproape că nu mai poate să se țină pe picioare… La marginea şoselei, un indicator strâmb pe care scrie „aici sunt banii dumneavoastră" îi face în ciudă, sclipind în soare… Stan începe apoi să râdă, în sincope, nervos, de frică şi de ciudă… amintindu-şi de copilărie şi de orele petrecute pe stradă, la un tenis… de invizoace şi de ascunsul în frunze ca să sperie babe… Faianță l-a păcălit. Da, Faianță, nenorocituleee… Faianță l-a păcălit… Stan deşartă conținutul genții şi dă foc grămezii de ziare. Apoi se ridică şi începe să danseze în jurul focului, cu ochii închişi, chiuind şi strigând… I se citeşte pe buze… „Faianțăăă!!!"… până departe, departe, peste copacii timorați şi singuri, peste maşinile cu eşapamente fumegânde, peste câmp şi peste şosea, tot mai încolo…

<titlu> FAIANȚĂ <titlu> Visez uneori, mai ales în nopțile senine şi înăbuşitoare de vară, că mă aflu undeva pe un câmp. Este noapte în vis ca şi în realitate, iar eu stau întins pe spate, pe covorul de iarbă deasă şi privesc stelele. O puzderie de luminițe, care mai de care mai sclipitoare, inundă câmpul meu vizual, revărsându-

se peste răsuflarea mea caldă şi precipitată, întotdeauna am crezut că cerul este un fel de năvod aruncat peste noi, astfel încât să ne acopere atunci când suntem obosiți şi nu ştim ce să facem...

Şi-atunci, pe întuneric, deodată, adormim... Şi gata. Ei bine, în mintea mea, toate detaliile astea se adună deasupra gândurilor mele, călcându-le în picioare ca o masă de copite sângerii care strivesc iarba păşunii în galop nebun. Totul mi se pare, deodată, mai mic, mai neîncăpător şi mai... neînsemnat, oarecum. E o linişte care îmi dă fiori şi care se amestecă cu lumina palidă a stelelor şi mă sperie peste măsură, atât de tare încât tot ceea ce până atunci nu fusese altceva decât un sunet slab şi neînsemnat se transformă, într-o clipă, într-un tunet. „Sensibilitatea auditivă creşte alarmant", cum notează medicii descrierea stării, nu-i aşa? Stau întins pe spate şi mi se pare că mii de roiuri de albine îmi vuiesc în jurul capului... Apoi vântul...

vântul care mişcă totul, ca o mână invizibilă care tulbură ordinea firească a lucrurilor, doar pentru că aşa îi este pe plac...

Şi apoi e linişte... Şi deodată, un urlet prelung şi îndepărtat mă face să tremur, dar nu mă pot mişca, nu ştiu de ce. M-aş ridica bucuros în capul oaselor, pentru a vedea despre ce este vorba.

Ştiu că nu mi-e teamă degeaba. Urletul este înfricoşător şi nu poate fi bine ce aud, este un urlet nelalocul lui, dar nu mă pot ridica. Respirația îmi devine acum şi mai precipitată şi încep să transpir abundent. Cu palmele întoarse către pământ, încerc să mă împing în sus, dar nu reuşesc. Strâng pământ în palme, de ciudă... Şi îmi este teamă, îmi este teamă pentru că ştiu ce urmează să se întâmple. Cunosc urletul ăsta. Apoi aud, încet de tot, foarte departe, nişte paşi. Nişte paşi greoi, ca de elefant, care îmi fac sângele să înghețe în vene. Aproape că nici nu mai pot respira de teamă, îmi vine să mă îngrop în pământ. Şi paşii se apropie şi privirea mi-e îndreptată doar către cer, stelele sunt singurele chipuri pe care pot citi acum ceva, ele îmi spun totul... şi citesc groază în ochii lor, în licărul lor ce nu mai e voios acum, s-a transformat în tremur temător... Nu mai aştept decât ca, din clipă în clipă, în fața ochilor, întrepătruns printre stele şi guasari, să mi se-nfățişeze un monstru hidos... Urletele sunt ale unor mastodonți preistorici, maşinării ale distrugerii şi nenorocirii care se vor abate peste mine asemeni urgiei în mijlocul unui ocean pustiu, îmi închipui valuri de nisip, trăgându-mă în sus şi apăsându-mă în jos, acoperindu-mă cu apă şi noroi, cu alge, meduze şi rododendroni stelari, cu cai de mare, flori de colț şi cutii goale de bere, cu scorpioni şi moluşte speriate... Un noian de temeri şi scrâşnet de scoici sparte de • puterea vântului şi-a apei ce-mi macină gândurile. Şi atunci, în furtuna mută din mintea mea torturată, apare... Mai întâi un colț, apoi celălalt, păşind uşor, gata să mă strivească în orice clipă şi ştiu că nu mai am mult de trăit şi nu mă rog, nu... nu mă rog deloc şi nu visez,

cred doar... sper doar ca prin nu ştiu ce minune hoaţă să scap. Ştiu că este imposibil. O aberaţie. Şi totuşi, vreau să scap. Mi-e teamă şi inima mi s-a oprit, chinuită.

Stă încolăcită în pieptul meu translucid şi palmele-mi sunt ude cu nisipul catifelat şi şfichiuitor al sării ce mă leagănă pleoscăit, acum când nu mai cred nimic. Venin dulce şi amar îmi curge, însă, prin vene, repede, mai repede, inima nu mă mai ajută... Şi trece - un pas, apoi al doilea - picioarele se ridică gigantice către cer şi se abat greoaie, molfăind pământ, către oceanul dintre mine şi iarba deasă, stropind stelele. Apoi alt picior şi simt cum viaţa mi se scurge încetişor printre degete, sunt un muribund înverşunat, căci vreau să scap, dar vreau să şi adorm. Şi printre spaime sidefii, fildeş strălucitor şi cochilii granitice, printre planete şi pulsari, mă încăpăţânez să încerc să înot, să strig şi gâtul mi-e uscat şi vocea pierdută. Sunt năclăit în clorofilă şi fum de ţigară, am corzi vocale de alabastru şi de pianină roasă de vreme şi de vântul ăsta... vântul ăsta care mă spulberă grăunte cu grăunte... Şi-apoi valuri calde îmi scaldă faţa şi malurile aride. Sunt un ţărm. Sunt înfricoşat, căci paşii titanului mă vor strivi, fără îndoială. Nu pot decât să înghit în sec şi să închid ochii până când lacrimile-mi obosite mă vor înţepa cu unghiile lor lungi şi ascuţite şi dinţii tăioşi ai nopţii mă vor sfârteca hulpavi. Şi teama se hrăneşte cu silabe celulare şi centauri, fantome plictisite îmi dau târcoale curioase şi ochii monstrului mă fixează sfredelitori ca luna. Apoi, deodată, aud doar greieri şi valuri clipocind în şoaptă, susurând mirate să nu mă sperii de soarele ce va răsări şi monstrul, deşi oprit pentru o clipă, trece greoi, cum a venit, înconjurat de pachidermica-i cireadă şi timpul meschin stă, ferecat, în loc, ca să-mi aud plămânii izbindu-mi pieptul pe dinăuntru, ca un ochi deschizându-se cu zgomot infernal, fălcile-mi trosnesc, căci acum parc-aş putea striga... Dar mi-e prea teamă încă şi urletul se îndepărtează şi odată cu el şi vântul, aducător de ciulini şi jnepeni stâncoşi, rostogolindu-mi-se ca o avalanşă de grohotiş peste buzele uscate şi verzui, mă năruie, topindu-mi lacrimile în nisip surpat...

Şi iată-mă, din nou, singur, atins de boala neputinţei dulci. Respir adânc şi răsăritul stacojiu-albăstrui nu mă surprinde. Nici melancolic, nici posac, posomorât de propria-mi frică, privesc iar stelele. Sunt tot acolo, dar liniştea le aprinde mai tare, iar vântul de adineauri nu mai este decât un zefir sufocat de griji... încremenit între valurile uscate ale nopţii de satin auriu prăfos cu nuanţe de păr de cămilă albastră, nu pot decât să încerc să înţeleg de ce între mâna mea stângă şi cea dreaptă nu pot ţine decât tot cerul, bolta asta convexă şi prelinsă, care caută cu tot dinadinsul să mă ţintuiască la pământ, urgisit între palmieri ultramarini şi dantela platinată a zorilor arborescenţi... Şi deodată, nu mai aud decât respiraţia florilor şi-a stelelor înmiresmate, cucerite pe vecie de ochii mei umezi şi de zâmbetul puber al nopţii. Un univers plămădit într-un pumn de stele şi miros de cafea. Veşnicia

acestor spații infinite mă înspăimântă... <titlu> ...STELLE <titlu> Maşina băieților, un Ford Mercury decapotat, se târăşte pe şoseaua goală ca o idee proastă. Sunt deja în afara oraşului şi se îndreaptă către locul de întâlnire.

Se apropie de o curbă, în direcția lor de mers, după virajul de pe un pod, apare în raza lor vizuală un baraj de poliție.

Abraşa se sperie, frânează violent, dar viteza este prea mare. Loveşte parapetul de protecție şi plonjează în gol.

Impactul se aude puternic, scrâşnit... o albină se zgâlțâie şi rămâne în urmă, ieşind din maşină.

Rămasă în urmă, albina îşi continuă drumul, zburând în urma maşinii. Trece de spărtura din parapet şi se apropie de Fordul rămas suspendat între cer şi pământ. Este o linişte nefirească. Se aude vântul care adie uşor, foşnetul ierbii, de un verde ireal, unduindu-se încet, la stânga şi la dreapta, în bătaia vântului. Undeva, în depărtare, un tractor traversează încet câmpul. Este de un roşu aprins, la fel de nefiresc ca şi iarba. Motorul îi țăcăne ritmic...

Timpul s-a oprit o clipă, cu părere de rău...

Pe bancheta din spate stau Gelu, Manase, Slăvilă, Ioana şi Ciuhapu. Gelu are ochii deschişi larg, e speriat, are chipul acoperit cu brațele... Slăvilă are în dreptul capului o sticlă, zburată de pe policioara din spatele capului său... Ioana are gura deschisă, într-un urlet disperat... Ciuhapu, cu mâna dreaptă scoasă pe geam, are chipul complet imobil, nu realizează ce se întâmplă sau e prea speriat ca să reacționeze.

Albina îşi continuă zborul alandala, bâzâind liniştită şi curioasă. La volan este Abraşa. Stă cu capul aproape de volan, rămas aşa din pricina impactului cu parapetul. Nu i se vede chipul. Grasu a rămas cu capul întors către dreapta, încercând să se ferească de lovitură. Pappucinno este singurul care zâmbeşte. Părul pe care i-l sufla vântul, i-a rămas fluturând către spate...

Insecta face un ocol complet al maşinii...

E linişte, o linişte păgână, aducătoare de nelinişti...

Se aude vântul, unduind iarba aflată la câteva zeci de metri dedesubt, de un verde nefiresc, ca o mare limpede care udă o plajă...

Tractorul se îndepărtează liniştit, ca un melc leneş...

La cotitura pe care o face drumul spre şosea, asfaltul se îmbină grosolan cu praful drumului. Faianță le spune un banc copiilor. Se prosteşte, vorbindu-le de parcă el ar fi un copil. Discursul curge parcă în virtutea inerției...

– Şi intră musca în gura calului şi calu-nchide gura...

hap.şi atunci musca se sperie şi-ncepe să strige - continuă Faianță, pițigăindu-şi vocea - „deschideți, deschideți!"...

Degeaba...calul plecase...

Deana nu reacționează, se joacă cu cățelul... Piciul chicotește.-.. Faianță conduce absent... Se vede pe fața lui că e cu mintea în cu totul altă parte...

Drumul pe care vine Faianță duce pe aceeaşi şosea, doar că e ocolit şi ajunge undeva în stânga barajului de poliție...

Ajuns la intersecția cu şoseaua, Faianță opreşte. Priveşte în dreapta şi vede barajul. E linişte. Deodată aude, înfundat, în depărtare, un scârțâit de frâne şi bufnetul scurt al impactului. Accidentul se reia, parcă, pentru el, dar de aici, de lângă el, de departe... Maşina plonjează în gol, către câmpul de sub pod, într-un nor de praf şi resturi ale parapetului...

O pală de vânt rece atinge chipul împietrit al lui Faianță, în liniştea nefirească ce s-a stârnit aproape că i se aude respirația, oprită pentru o clipă...

Lângă maşină, sprijinit cu o mână de capotă, stă Pappucinno... Fumează... Priveşte când în sus, când spre maşină, când spre pantofi, când spre locul accidentului... Şi vorbeşte singur, martor mut... Nu înțelege, aşa cum nu a înțeles niciodată... - Da' de ce era Faianță supărat pe taică-su? De ce s-a-ndrăgostit ăsta dă Lili? De unde o cunoştea taică-su pe Lili? Şi de ce i-a aruncat casa în aer? De ce le-a vândut-o taică-su țiganilor? De ce Maria nu i-a dat în gât? De ce se droga Faianță? De ce fura bani de la tac-so? De ce nu mai vroia Lili să vorbească cu el? De ce în Brave Heart moare Gibson la sfârşit? De ce-am spart noi magazinul? Cine-i nebuna aia-n chiloți? De ce o visează Grasu pe Andreea Marin? De ce e tac-su lu' Faianță porc? De ce a pierdut România cu Suedia? Cine erau ăia, Hip şi... Poc? Şi cine pana mea e Malone, ăla?... - se miră, ridicând din sprâncene, apoi continuă... - Şi unde pleacă Faianță?... - se opreşte iar, coborând privirea spre Faianță şi rosteşte calm - Unde vrea muşchii lui...

Polițiştii strigă şi aleargă către locul impactului...

E linişte... Doar cosaşii târâie încetişor...

încet, Faianță se uită în dreapta, apoi în stânga...

– Vorba lui Zeno... Ia-o la stânga, ia-o la dreapta...

...se miră, dă din cap a' lehamite, apoi roteşte volanul către stânga şi porneşte. Maşina se îndepărtează.

Pe bancheta din spate, lângă copii... îngerul sforăie, zâmbitor, lângă azaleea sângerie... • Maşina se îndepărtează tot mai mult. E cald, înfiorător de cald... Soarele azvârle sulițe aurii la orizont...

– Când nici cuvintele nu mai există, piere totul. După ele nu mai există decât o negură mâloasă în care ne afundăm şi dispărem încet, cu totul. Restul e tăcere... Aşa e...

Da. Restul e tăcere...

Paraziți... Se aud paraziți. Faianță caută un post de radio... O melodie, apoi alta, o emisiune, altă melodie... apoi „Big in Japan", a lui Alphaville... se aude

insidioasă şi curioasă, tot mai tare şi mai tare, cu paraziţi, la radioul ruginit din maşină...

Valuri de căldură fac imaginea maşinii să tremure pe măsură ce se îndepărtează... Tot mai mult... tot mai mult...

Un simplu punct...

Faianţă, îngândurat, încearcă să alunge din mintea sa toate imaginile care-i năvălesc, neinvitate şi pe nesimţite, în cap... Trecutul la fel de lipsit de culoare... o dagherotipie sepia de la început de veac... Totul se amestecă în frânturi de cuvinte fără rost şi neîngrădite, spumoase şi melancolice, ca o pădure pustiită şi părăsită de copaci... o pădure ale cărei gânduri nu se pot aduna şi nu mai cred în nimic, cu frunze roşii ori arămii, tomnatice amintiri ale unei veri speriate, izgonită din toate calendarele, pulbere de vise atârnând topită peste crengile ispititoare, ca un covor de puf ivoriu întemniţat în golurile umbrelor, acolo unde totul piere şi nu are nici timp, nici rost, nici început şi nici sfârşit... <titlu> Epilog... <titlu> Părăsiţi sau timizi?

Între credinţă, ridicol şi miracol Delimitarea între virtute şi păcat, între cauză şi efect, între băşcălie şi destin, între calitate şi defect, între static şi mobil, între valoare şi non-valoare, între logică şi non-sens, între corectitudine şi incorectitudine, între certitudine şi absurd, între ordine şi haos, între bine şi rău, în ultimă instanţă, toate acestea coexistă deopotrivă de bine în mintea unei naţiuni complet debusolate, o naţiune a cărei putere rezidă tocmai în faptul că - paradoxal - e conştientă de necredinţa ei profundă, lucru care o stigmatizează, însă, totodată, o frustrează, îi dă migrene şi îi provoacă sufocări metafizic-absconse, o complexează profund, esenţial şi definitiv. Atunci când ne referim la necredinţa naţiunii, însă, nu subliniem, oare, tocmai lipsa ei de imaginaţie? Căci o naţiune care a pierdut în mod fundamental legătura cu sursa supremă de inspiraţie, cu Divinitatea, din pricina pudibonderiei, a ruşinii în faţa propriilor nemărturisiri, a tarelor, a complexelor, a timidităţii exacerbate şi a bunului simţ integral spălat de vini imaginare ispăşite prin pedepse din ce în ce mai crunte şi mai injuste, de-a lungul unei istorii pline de parfum, dar şi de plăsmuiri venetice, o astfel de naţiune mai poate spera că undeva, dincolo de orice nestatornicie, aşteaptă, liniştită şi cuminte, o dovadă a cerbiciei sale înapoiate - pe alocuri - şi nebuneşti, dar care nu numai că ne dă de gândit ci ne şi îndeamnă să sperăm - cu o speranţă încrâncenată şi despotică, ireverenţioasă câteodată - la un timp mai bun, mai blând cu noi înşine şi cu sine, mai iertător şi mai vesel, miraculos şi fabulos, mai aproape de adevăr şi de credinţă? Oare nu tocmai această aşteptare permanentă şi enervantă ne conferă dreptul, mai presus decât orice altceva, să credem cu tărie că viitorul ne pregăteşte o soartă mai bună şi mai interesantă? Oare? Şi dacă aşteptarea aceasta imuabilă ne îngrădeşte, dar ne oferă, după îndelungi perioade de gândire, iată, o cale către care să alergăm voioşi

şi plini de speranţă, netemători şi simpatici, oare nu tocmai prin acestea se dovedeşte că, de fapt, necredinţa noastră nu există? Ba dimpotrivă, suntem mai încrezători, mai încredinţaţi de propriile noastre adevăruri şi frustrări, ceea ce ne face mai atenţi, mai calculaţi şi mai îndepărtaţi de balcanismul de care suntem acuzaţi că dăm dovadă prin băşcălia ironic-permanentă din ultimii două mii de ani, cel puţin. Şi nu înseamnă, oare, aceasta nimic altceva, la urma urmei, decât o superbă dovadă de credinţă de nestrămutat în tot ceea ce-i bun şi adevărat şi valoros, în Divinitatea pe care o credeam nu pierdută, ci ascunsă, mai degrabă, la rândul ei, de noi, timidă şi ruşinoasă, întrezărită, când şi când, printre spasmele şi crizele noastre de personalitate depresivă, nevăzută din pricina acelui bun simţ peren care ne-a caracterizat atâtea secole şi de care nimeni nu ne-a învăţat să ne dezbărăm, odată pentru totdeauna, căci poate fi la fel de dăunător ca necredinţa de care eram siguri că nu mai putem scăpa? Iată că lucrurile stau întocmai. Nu lipsa noastră de credinţă ne-a abandonat pe noi, ci noi am ales să lăsăm credinţa deoparte pentru a ne putea ocupa - credeam (culmea!) noi - de timpul irosit şi nerăbdător, care ne ocolea adesea anevoios, alteori dinadins, parcă pentru a ne pune la încercare şi pentru a ne face să ne descoperim propriile neputinţe şi înduioşătoarele noastre stângăcii copilăroase şi naive. Iată că nu am reuşit decât să ne dezbatem, să ne zbatem irosiţi, ca un peşte pe uscat, respirând aerul nisipos şi uscat al plajei părăsite de valuri, nepurtaţi pe creste învolburate ci abandonaţi printre ciulini pietrificaţi, datori să ne regândim trecutul şi să redescoperim geana de lumină prin care puteam privi - sfredelitori, îndărătnici şi sfidători - credinţa pe care o abandonaserăm pentru a putea merge alene, nevolnici cărători ai unei poveri mai uşoare, fără griji, dar şi fără certitudini, abandonaţi irepresibil, fără drept de apel, printre propriile noastre amăgiri, minciuni, păcate, incertitudini şi neclarităţi, departe de adevărurile simple, fără de care nehotărârile noastre apăsătoare nu ar fi avut de ce să ne macine cu puterea unui talaz. Credinţa a rămas la locul ei. Nimeni n-a mişcat-o niciodată dintre spaimele noastre. Numai de ea ne sprijinim la nevoie şi tot ea este singura care ne va călăuzi mai departe, printre albiile secate ale mărilor acelea unde credeam aroganţi că putem sădi păsări şi printre cerurile acelea părăsite de culoare în care credeam că putem învăţa peşti să zboare. Nu e de-ajuns să crezi că nu poţi. Trebuie să ştii că nu poţi, pentru a-ţi aduce aminte că trebuie să ştii să poţi, trebuie să ştii să vrei, trebuie că ştii a vrea să crezi, trebuie că poţi din nou, trebuie să poţi din nou, trebuie să vrei să crezi, pentru a-ţi aminti că trebuie să crezi Atât.

Depinde, doar, de cele în care crezi.